

Kornelius Novak

Křížem krážem na scéně

Darováno od:

Kornelius Novak

Křížem krážem na scéně

1. vydání v češtině 2008

© Lichtzeichen Verlag GmbH

Tisk: Bohumil Jedlička

Neprodejné

Biblické texty jsou použity z Českého ekumenického překladu Bible

Obsah

4	„Existuje život po porodu?“
7	Poslední nůž
11	Logický důkaz Boha
16	Z ateisty křesťanem
20	Věda dokázala...
24	Život kriminálního rockera
28	Důkaz Boha v osobě
30	Cizinecký legionář Franky: „Smrt byla mým denním chlebem!“
35	Tady vidíš, co si my hříšníci zasloužíme!
39	„Kdo tě zná skrz naskrz... a přesto tě miluje?“
43	Olli: bývalý hooligan, punker, skinhead a neonácek
47	Lid, který nezná Boha, zajde! (Ozeáš 4, 6)
48	Téměř na prahu smrti!
51	Nejdřív mi rozbili lebku a pak mě zapálili...
53	Máš svobodu Božího dítěte?
59	Mým životem byla moc
64	Co je smyslem mého života?
67	Ze satanisty následovníkem Ježíše
72	Satan tě ovlivňuje
76	Ze šlapání ulice do milující náruče nebeského Otce
81	Hledání života a lásky
83	Vzkaz do „čtvrti červených světél“
85	Ježíš mi dal manžela
87	Jak jsem se stal homosexuálem – a jak mne Ježíš osvobodil!
92	Tolerance nebo ignorance?
93	Byl jsem fetišák
97	Požehnané společenství
102	Na straně vítěze
104	Kvociet víry
107	Jeho milost mě udržela při životě
110	„Hlavně to zdravíčko!“
112	Sebevražda, nebo věčný život?
117	Boží porada před založením světa

Zdravíme tě, čtenáři! Těší nás, že jsi vzal do rukou tuto malou knížku! Budou v ní jako na jevišti vystupovat křížem krážem mnozí lidé, kteří prožili život nahoře i dole, a budou vyprávět hodně zajímavého. To nejvíc strhující mají všichni společné: svědectví o tom, jak poznali na vlastní kůži živého Boha a jaké důsledky to pro ně má dnes. Ne, tady nejde o náboženství a církev (!), nýbrž o skutečné představitelné zážitky, zčásti o holé přežití a o nový život, který lze najít u Ježíše Krista. „Já v nic nevěřím“ nic neznamená. Patříš ještě stále k vymírajícímu druhu ateistů? Pak mám pro tebe geniální příběh. Pořádne se do něj začti!

„Existuje život po porodu?“

V břiše jedné těhotné ženy byla dvojčata. Jedno bylo ateista a druhé Křesťan. Několik hodin před porodem se mezi nimi odehrál zajímavý rozhovor.

Ateista: „Řekni mi, křesťane, opravdu věříš na život po porodu?“

Křesťan: „Ano, jistě!“

Ateista: „Taková hloupost! Žádný život po porodu není! To přece dokazuje skutečnost, že se z toho života „po porodu“ ještě nikdo zpět nevrátil!“

Křesťan: „Co to má být za důkaz?! Za prvé se sem nikdo ze života „po porodu“ vrátit nemůže a za druhé to nikdo ani nechce!“

Ateista: „Proč nechce nikdo zpátky? Co budeš v tom životě „po porodu“ dělat?“

Křesťan: „Ha ha, budu dělat spoustu věcí! Budu se procházet krásnou přírodou, budu se kochat nádherou barev listů a květů, budu jíst Pizzu svými ústy...“

Ateista: „Taková blbost! Je přece vědecky dokázáno, že jsme vyživováni naší pupeční šňůrou – a koukni se, jak je krátká – kam bys s ní chtěl běhat?! Nehleď na to, že není nic k vidění! Všechno je černé! Nebo mi snad můžeš dokázat rozdíl mezi zelenou a černou?“

Křesťan: „Tady v mámině břiše jsme ještě slepá miminka, ale až budeme venku v opravdovém životě, tak svými vlastníma očima uvidíš, že to tak je! Že věda dokázala... Dobře, tady se živíme pupeční šňůrou, ale ten život tam venku bude úplně jiný! Bude tak nádherně jiný, že si to ani nedovedeš představit!“

Ateista: „Teda, já věřím jenom tomu, co vidím a tady nevidím nic! Ale zeptám se tě na něco jiného: věříš snad taky tomu, že existuje máma?“

Křesťan: „Jistěže věřím tomu, že existuje naše máma!“

Ateista: „Takový nesmysl! Kde tady je prosím tě ta tvá máma? Já tu tvou mámu nějak nevidím!“

Křesťan: „Naše máma je všude! Je kolem nás a my jsme v ní, žijeme z ní a bez naší mámy bychom nebyli ani my! Miluje nás a nemůže se dočkat, až nás oba vezme do náruče!“

Ateista: „Takže ona nás miluje?! Proč teda musíme sedět v téhle tmě a proč musíme tak brzy umřít?“

Křesťan: „Brzy přijde den narození a ne smrti!“

Ateista: „Jsi fanatik! To nemáš žádný strach ze smrti?!“

Křesťan: „Ne, jsme na nejlepší cestě, abychom přešli do nového, pravého života! Smysl našeho pobytu na tomto místě je ten, abychom byli připraveni na ten opravdový život tam venku!“

Ateista: „Ne! Smysl života spočívá v tom, udržet se tady tak dlouho a tak dobře, jak jen to bude možné. Jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme!“

Křesťan: „Ne, nezemřeme! Za chvíli se narodíme a ten den si pak budeme připomínat a slavit ho po celý náš život! ... Mám za to, že bolesti už jsou tady! Už to přichází! Brzy budeme v tom pravém životě!“

Ateista: „Ne! Já nechci umřít!!!“

Křesťan: „To je neuvěřitelné, že tu pravdu nechceš uznat! ... Každopádně se na to těším i když to teď bude drsné! Ale to trápení tady se nedá srovnat s nádherou života s naší mámou, která na nás tam venku čeká! Mamí, už jdu!“

Není to zajímavý příběh? Na tom můžeš vidět, jak slabé jsou argumenty ateistů, protože život tady je daleko víc, než si embryo dokáže představit – a věčný život u Boha je daleko víc, než si zase dokážeme představit my! Chtít pochopit Boží slávu a krásu nebe, je jako pokoušet se přečerpat oceán náprstkem. Víš vůbec, jaký potenciál a jaké dimenze jsou skryty ve slovech „věčnost“, „sláva“, nebo „blaženost“? Je to neuchopitelná a přesto zakusitelná dimenze. Bůh tě zve k tomu, abys strávil věčný život v Jeho slávě! Bůh na tebe čeká plný lásky a radosti – daleko víc, než matka dokáže čekat na narození svého dítěte! Máš už věčný život? Jsi narozen znovu? Chci ti vyprávět o svém životě a o tom, jak jsem sám věčný život získal.

Poslední nůž

V časech mé školní docházky jsem neprožíval vždy klidné dětství. Kvůli častému stěhování jsem nestačil nikde zapadnout, nebyl jsem akceptován, byl jsem vylučován z kolektivu a nejednou jsem se musel bránit. Proto jsem se často ocital ve rvačkách. I tak jsem měl kvůli mé agresivitě dost problémů. S mým bratrem jsem se pořád hádal. Možná to byl právě ten důvod, proč můj otec, který byl pastorem, mě tak často bral sebou na své cesty. Často jsem sedával na různých bohoslužbách a více či méně pozorně jsem mu naslouchal. Přitom jsem se naučil mnoho zajímavých věcí z Bible, ale co to má všechno společného s mým životem, jsem tak docela nechápal. Ve svých čtrnácti letech jsem se nalézal v beznadějně existenční krizi – v začarovaném kruhu odmítnutí, bitek, strachu, hněvu a zlých snů. Jednoho dne navštívil náš sbor hostující kazatel. Připadalo mi, jako by mluvil o mém životě. Najednou jsem pochopil, že jen Bůh mi může pomoci. A když jsem uslyšel, že mě Bůh miluje takového, jaký jsem, udeřilo mě to jako blesk a já jsem nechtěl a nemohl jinak, než dát veškerou svou důvěru Ježíši Kristu, protože jsem pochopil: „Jestliže Bůh v Ježíši Kristu zástupně trpěl za moje viny, potom to se mnou může myslet jen dobře!“ A má logika mi říkala jedno: „Důvěřuj tomu, který tě stvořil – jen on ví, jak může tvůj život dobře fungovat!“ Modlili jsme se společně k Ježíši a já jsem opravdu toužil po odpuštění svých hříchů. Před tím za všechno mohli jen ti druzí. Teď jsem viděl i mé viny! Chtěl jsem začít nový život s Ježíšem. Nikdy nezapomenu na to, jak Ježíš přišel v Duchu do mého života. Byl to naprosto reálný zážitek! Ježíš mě očistil od

mých hříchů, v okamžiku mě naplnil svou láskou a od té doby vím: „Mám věčný život skrze Ježíše!“ Kazatel mi ještě poté řekl:

„Mám ti vyřídit od Boha, že jednou budeš evangelistou!“ Jak se později ukázalo, měl pravdu.

Největší chyba mého života

Nyní jsem tedy trávil mnoho času ve svém sboru. Můj život

se uklidnil. Když mi bylo šestnáct let, začal jsem pracovat ve skautu a jako laik jsem dělal své první zkušenosti i s kazáním. Ale život křesťana není osamělý běh! Uznání tohoto světa pro mě bylo stále důležitější. V tomto čase jsem začal s kulturistikou a stále více jsem trénoval ve fitness-

studiu. V mém nitru to ale se mnou šlo s kopce dolů.

Boží pokoj musel ustoupit před tím, co mě teď unášelo, až jsem krátce před svými osmnáctými narozeninami udělal velkou chybu.

Sedl jsem

si za vo-

lant au-

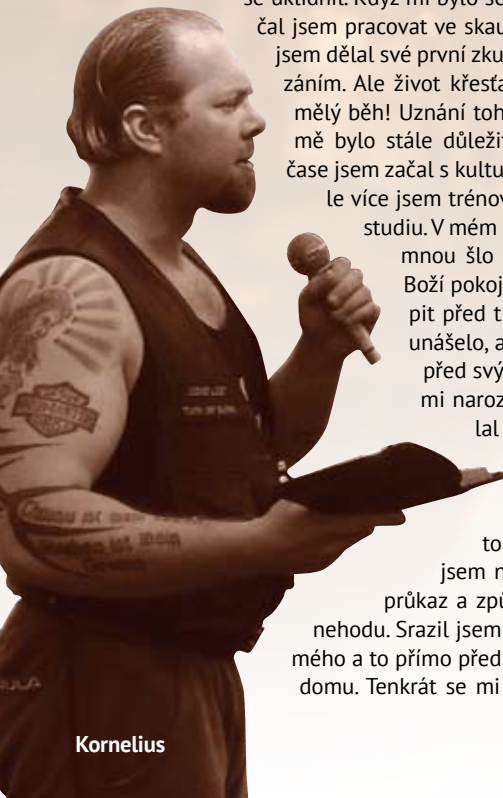
tomobilu, i když

jsem neměl řidičský

průkaz a způsobil vážnou

nehodu. Srazil jsem jednoho zná-

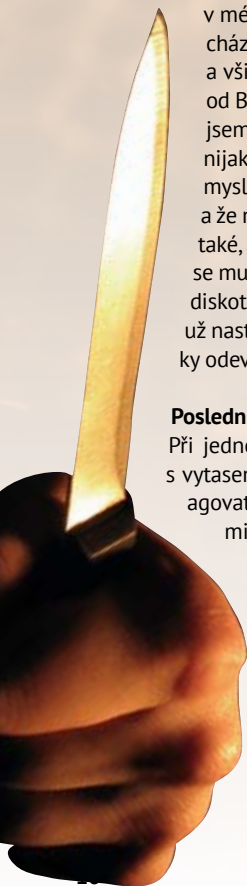
mého a to přímo před dveřmi mého domu. Tenkrát se mi zhroutil svět.

Mluvilo o tom celé město a všechny mé životní plány byly pryč.

Náklady na léčení nemohla zaplatit žádná pojišťovna a tak jsem o víkendech tyto peníze musel sám vydělat. Poté, co skončilo soudní vyjednávání, dostal jsem od svého přítele z fitness-centra nabídku práce jako vyhazovač na diskotékách. Přijal jsem ji, abych mohl zaplatit dluhy. Mezitím jsem se stal vicemistrem v kulturistice a tím jsem získal i potřebné kvality pro tuto práci. Potom ale už začalo jít do tuhého. Téměř každý večer jsem zažíval rvačky a hádky. Mnozí mí kolegové bývali zbiti a ve rvačkách bývaly používány i nože. To už člověk začne přemýšlet o smyslu života, když si lidé kvůli každé hlouposti drtí kosti hevery, sekerami a tyčkami z plotu, a ty jsi sám uprostřed všeho. Měl jsem tolik otázek na Boha. Ještě dnes se přesně vidím, jak jsem tehdy volal ke hvězdám: „Bože, co to má znamenat!?“ Nesmyslnost tohoto násilí mě sžírala. Ale takový byl život. Zdrhnout nešlo, to jsem ani nechtěl. Do svatého světa, který zavírá oči před pravdou, jsem utéct také nechtěl. Tak jsem to dělal dál. Byl jsem stále agresivnější a to mi způsobovalo další problémy. Moje tehdejší snoubenka to všechno už nevydržela a dala mi kopačky. Tím jsem se dostal úplně na dno. Hlásila se existenční krize a nervy jsem měl na dranc. Byl jsem v koncích a nevěděl jsem, co dál. Bojoval jsem se svým osudem, svědomím, vinou a Bohem. Tak to nemohlo jít dál. Pouze jedna myšlenka mě držela ještě při vědomí: „Pokud je Bůh, pak z toho musí být nějaká cesta ven.“ A obojí platí.

Obrovské zoufalství, se kterým jsem se v práci setkával, mě vedlo k aktivitě. Stále znovu jsem potkával lidi, kteří byli v koncích a nevěděli jak dál, kteří dělali všechno možné i nemožné, jen aby nemuseli myslet na včerejšek, ani na zítřek. Vzpomněl jsem si na to, co říkal kazatel: „Budeš evangelista.“ Začal jsem zase více číst v Bibli, abych našel odpovědi na

otázky, které mne zaměstnávaly a skutečně jsem je dostával! Moje víra v tomto období rostla a sílila. Nechtěl jsem propásnout bohoslužby v neděli dopoledne, a tak jsem častěji jel z diskotéky rovnou na bohoslužbu. A Bůh v mém životě nepolevoval! Tehdy ke mně přicházeli lidé, které jsem předtím nikdy neviděl, a všichni mi říkali přibližně to stejné: „Mám ti od Boha vyřídit, že se staneš evangelistou.“ Byl jsem tím sám šokován, ale nemohl jsem si to nijak vyložit po svém a už mi bylo jedno, co si myslí druzí lidé, protože jsem věděl, že Bůh je a že má dobrý plán pro můj život. Ten jsem měl také, ale byl trochu jiný! Ale jednoho dne jsem se musel rozhodnout, jestli chci dál pracovat na diskotékách a dělat si věci po svém, nebo jestli už nastává čas, abych se plně a se všemi důsledky odevzdal Bohu.

Poslední nůž

Při jedné rvačce u dveří ke mně přiskočil chlap s vytaseným nožem. Bylo příliš pozdě na to zareagovat. Všechno ve mně zařvalo: „Bože, pomoz mi!“

V tu chvíli ten chlap zůstal stát jak solný sloup. V tom jsem uslyšel vnitřní hlas: „Prašti ho, obhájíš se před každým soudem.“ Instinktivně jsem věděl, že tyto myšlenky mi dal sám satan. Jiný vnitřní hlas říkal: „Když mi teď nebudeš důvěřovat, tak tady chcípneš.“ Poznal jsem jasně Boha. Nechtěl jsem udeřit, věděl jsem, že ten druhý by to nepřežil, protože jsem

byl vyzbrojen boxerem... Něco se ve mně stalo. Tak jsme tam nějakou chvíli stáli. Všechno proběhlo tak rychle, a přesto to byly okamžiky, ve kterých jsem si ve víře stačil uvědomit: „I kdyby mě zapíchnul, tak věřím, že Ježíš Kristus zemřel za moje hříchy. Vím, že tak nebo tak všechno končí na věčnosti – já mám věčný život. Půjdu tedy raději já než on.“ Takhle jsem mohl uvažovat jen díky Boží milosti, protože můj život byl tenkrát jeden ďábelský začarovaný kruh. Byl jsem jak ochromený, když jsem toho chlápka vyzval, aby mi odevzdal nůž. Myslel jsem si, že blouzním, protože mi ho opravdu dal. Vysvobodil se ze své strnulosti, podal mi nůž, otočil se a odešel. Od té chvíle jsem si jist nejen tím, že Bůh je, ale také, že je v mém životě a ne někde daleko! Poté jsem ukončil svou práci „u dveří“ a začal jsem navštěvovat teologický seminář v Adelshofenu, abych se osobně dostal dál ve víře. Už jsem měl plné zuby poslouchat pořád satana, který chtěl můj život stejně jen zničit. Tohoto Boha, který mě zachránil před jistou smrtí, tohoto Boha musím lépe poznat! Všechno ostatní pro mě ztratilo význam a bylo mi jasné, že mu mohu lépe porozumět jen skrze četbu Bible, proto jsem se na Bibli doslova vrhnul! Měl jsem jednu otázku: „Jak mohu druhým lidem dokázat, že se pravý Bůh skrze Bibli dává lidem poznat?“ A brzy jsem našel i odpověď: „Protože Bible v sobě skrývá logicky prokazatelný důkaz o Bohu!“

Logický důkaz Boha

Dávej pozor! Měl bys vědět, že Bible nebyla napsána pouze jedním autorem, ale že Bibli tvoří 66 knih, které byly napsány čtyřiceti autory. Bible je vlastně malá knihovna!

Samozřejmě je oprávněná otázka, jak může být taková lidmi napsaná kniha „Božím slovem?!“ Odpověď je prostě bomba! Neboť je dokázáno, že Bůh je redaktorem! Těch 66 knih není jenom seřazení na sebe navazujících příběhů, nýbrž **máme zde co do činění s červenou nití Božích proroctví a jejich naplněním, která se prokazatelně odvíjí skrze celou Bibli. Věděl jsi, že se Bible skládá ze 31 176 veršů a že 6 408 z nich má prorocký obsah? Bůh se dal těmto lidem poznat a oni nepsali své vlastní názory, ale Boží! Že tomu tak skutečně je, dokazují Boží proroctví, která se naplňují ještě i v současném světě!** Stále znovu Bůh vzkazuje:

„Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to.“ (Jan 13, 19 nebo Izajáš 42, 9)

Vidíš logiku tohoto důkazu o Bohu? Ježíš neříká: „Ty musíš jen věřit...“ ale má pochopení pro to, že se k věci stavíme nejprve kriticky, protože na každém rohu stojí nějací náboženští podvodníci! Proto nám Ježíš poskytuje o Bohu důkaz: „Ježíš vám to říká již nyní předem, abyste potom...“ Bylo vysloveno tisíce proroctví! „Abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to!“ Právě v těchto dnech se naplňují mnohá proroctví v přírodě, politice, hospodářství a evangelizaci světa. Ježíš například předpověděl celosvětové pronásledování křesťanů v době, kdy ještě nebyl ani jeden křesťan!

Za posledních 2 000 let byly po celém světě mučeny a zabity milióny křesťanů jenom proto, že věřili v Ježíše Krista – ale oni se raději nechali zabít, protože věděli, že mají u Boha věčný život!

Ježíš zároveň předpověděl celosvětové rozšíření Jeho království a Jeho poselství v době, ve které ještě nebyly žádné kostely, ani misie a ani jeden jediný křesťan!

„A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě, na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.“ (Matouš 24, 14)

Ohlédni se zpět! Rozhlédni se kolem sebe! Od této předpovědi nežila na Zemi žádná generace bez tisíců a milionů lidí, kteří v ní začali žít nový život s Ježíšem! **Například na tomto obrázku vidíš více než jeden milion lidí shromážděných na jediné bohoslužbě!**

Všechna biblická proroctví se naplňují, což je důkazem toho, že se nám zde dává poznat vševědoucí Bůh!

„Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Ámos 3, 7)

Tohle může přezkoumat každý! Bůh všechno předpověděl! Byl předpovězen nástup čtyř velkých světových říší v jejich pořadí i jejich pád a X dalších věcí! Ježíš předpověděl, že na konci časů přijde celosvětová recese a my ji máme. Ježíš předpověděl, že na konci časů bude celosvětový obchod s lidmi a v současné době je na Zemi více než 27 milionů zotročených lidí, což je víc než kdykoliv předtím! Ježíš předpověděl, že katastrofy, nemoci, epidemie, války, strach a nemorálnost budou na konci časů přibývat jako porodní bolesti.

Pro porodní bolesti je charakteristické to, že se objevují ve stále kratších časových intervalech a stále silněji! A to je přesně to, co v současné době můžeš kolem sebe vidět! Je to stále silnější! BSE, slintavka a kulhavka, ptačí chřipka, prasečí chřipka, AIDS, rakovina, tsunami, požáry v Řecku, záplavy v New Orleans, 9/11, Irák, strach a teror... je to stále silnější! Kdo zná Bibli a čte noviny, je mu vše jasné: Ježíš nám dokazuje, že On je ten vševědoucí Bůh! Všechno nám řekl předem!

Většina proroctví je příliš komplexní na to, abych je tady mohl v krátkosti uvést, ale stačí ti znát jen Bibli a noviny, abys ztratil všechny pochybnosti o tom, že Bible je aktuálnější než jakékoliv noviny a proto na ni nenech sedat prach! Víra v Ježíše Krista spočívá na ověřených skutečnostech. My nevěříme v Ježíše Krista proto, že bychom byli ubozí tupci, ale proto, že JEŽÍŠ DOKAZUJE SVÉ BOŽSTVÍ!

Už pouhá tato jediná předpověď, že evangelium bude zvěstováno všem národům, by byla z lidského pohledu neproveditelná, protože tenkrát neexistoval žádný knihtisk, žádné počítače, žádná média, vozidla a podpůrné prostřed-

ky, které by tuto předpověď mohly zrealizovat. Tehdy nebyl, jak už bylo řečeno, na světě ani jeden jediný křesťan (!) – ale byl tu jeden Kristus a to, co on předpověděl, se naplňuje! A tak Boží slovo zasahuje téměř všechny národy a kultury a milióny lidí všech generací přijali skrze Ježíše Krista odpuštění svých hříchů a nový věčný život. To „přízemí“ Božího království se rozšiřuje po Zemi a zároveň s ním se zalidňuje nebe. Ještě jednou: Tady nejde o mrtvou církevní politiku, nýbrž o Boží království a o reálný život s Bohem! Ježíš také předem oznámil, že mnoho vlků se oblékne do beráncího roucha – pokrytci, lidé, kteří se budou tvářit jako kdyby byli křesťany a budou přitom druhé klamat a odvádět od víry. Dřív než byl na světě jeden jediný křesťan (!), Ježíš předpověděl, že se na konci časů objeví mnozí lidé, kteří o sobě budou tvrdit, že jsou Kristus. Není to naprostým šílenstvím něco takového o sobě jako „normální člověk“ prohlásit?! Já jsem ale viděl reportáž, ve které se uvádělo, že v současné době se po celém světě pohybuje více než 1 000 lidí, kteří se zfalšovaným pasem (!) o sobě prohlašují, že jsou Kristus! Jsou to sektářští podvodníci! Ježíš před nimi varoval! On není žádný šílený psychopat, ale je doopravdy Bůh! On sám řekl:

„Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14, 9)

Představ si, že by někdo zazvonil u tvých dveří a řekl ti: „Když se na mě podíváš, tak vidíš Boha Otce!“ Jsem přesvědčen, že bys zavolał policii! Tihle lidé jsou nebezpeční! Musíš si uvědomit, že buď byl Ježíš šílený psychopat nebo byl doopravdy Bůh! Ještě jednou: Ježíš má pochopení pro to, že tyto věci musíme kriticky zkoumat a proto říká: „Pravím vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to!“ Protože to je právě to, co nedokáže žádný „normální člo-

věk“. Tisíce naplněných proroctví dokazují právě tuto jednu jedinou skutečnost:

„Ježíš je ten pravý Bůh...“ (1. list Janův 5, 20)

A také: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha...“ (2. list Timoteovi 3, 16)

A Bůh také říká:

„Kdo mě hledá celým svým srdcem, tomu se dám nalézt.“ (Jeremiáš 29, 13)

Není nikdo, kdo by hledal Boha celým svým srdcem a koho by Bůh zklamal. Petr Novotný vám bude vyprávět, jak našel se svou ženou Táňou cestu k Bohu když byl ještě evolučně smýšlejícím ateistou.

Z ateisty křesťanem

Jmenuji se Petr Novotný, pocházím z ateistické rodiny a vyrostl jsem v komunistickém Československu. O Bohu se u nás doma nikdy nemluvilo, ale byli jsme vychováváni k odporu vůči Komunistické straně.

Velkou roli v životě naší rodiny hrál sport. Můj otec byl trenérem sportovní gymnastiky a bývalý člen širšího národního týmu. I já jsem se tedy snažil realizovat ve sportu. Začínal jsem gymnastikou a přes fotbal jsem se dostal až k tenisu, u kterého jsem už potom zůstal. Životní filozofie mého otce byla prostá: „Nauč se pořádně sport, aby ses dostal na Západ a mohl mě tam potom pozvat.“ Ale dřív než k tomu

došlo, spadla železná opona a já se na „Západ“ mohl dostat legálně. Už ale nemělo smysl tam zůstat, protože jsem se každý den mohl vracet domů.

Se zprávou o Boží existenci jsem byl poprvé konfrontován po mém návratu ze základní vojenské služby v dílenském provozu První brněnské strojírny, kde jsem pracoval jako dřevomodelář. Jeden můj spolupracovník tenkrát na sklonku vlády totality, asi v roce 1985, uvěřil v Boha a snažil se mi to nějakým způsobem sdělit. Pamatuji si jen, že jsem se mu tenkrát vysmál a argumentoval jsem tím, že přece všichni ví, že jsme se postupně vyvinuli... až později jsem si mohl uvědomit, v jaké slepotě, hlouposti, nevědomosti a domýšlivosti jsem se nalézal.

Krátce po pádu totalitního zřízení jsem byl s otázkou Boží existence konfrontován znovu. Tentokrát to již bylo v místě mého nového bydliště – v Chebu. Potkal jsem své staré přátele, manželský pár, kteří sami nedávno v Boha uvěřili. Jakoby věděli v čem mám největší problém, začali mi na základě vědeckých důkazů vysvětlovat, že evoluční teorie je vědecky nepodložený a neuskutečnitelný lidský výmysl. Ku podivu jsem se jim nevysmál, ale nad věcí jsem zapřemýšlel a musel jsem jejich argumenty uznat za pravdivé. Uvědomil jsem si, že vznik života z neživé hmoty působením neživých okolností je vyloučen a pravděpodobnost vzniku byť i jen toho nejnepatrnějšího živého organismu působením náhodných okolností je nulová. Na základě rozumového, racionálního a logického uvážení těchto skutečností jsem došel k jednoznačnému závěru, že je zde vyšší, nesmírně inteli-

gentní bytost, nazýváme ji „Bůh“, která nás stvořila. Pochopil jsem, že tak jako nenajdete hodináře v hodinkách, nenajdete ani tohoto Stvořitele v trojrozměrném prostoru a že zcela logicky musí být někde mimo něj. Mí přátelé mi ještě vysvětlili, že o Bohu – Stvořiteli mluví jediná kniha – Bible.

Na základě tohoto poznání jsem tedy uznal existenci Stvořitele, ale to ještě nebylo to nejpodstatnější, byl to teprve začátek hledání.

Toto setkání se odehrálo v době, kdy jsem se již znal se svou ženou. Oba dva jsme prošli životem ve vztazích, které nebyly ideální a hledali jsme důvěru jeden k druhému. Cítil jsem, že nám něco chybí, že zde musí být nějaký pevný základ a že to nějakým způsobem souvisí s tím Bohem – Stvořitelem o kterém jsem už věděl.

Společně jsme si tedy obstarali Bibli, začali ji číst a to pěkně od začátku. Moc moudří jsme z toho nebyli, ale měli jsme upřímnou snahu poznat pravdu a nalézt Boha.

Jako kdyby Bůh naše hledání viděl (a On ho opravdu viděl) a chtěl se nám dát nalézt, setkal jsem se nedlouho poté s člověkem, který mi předal tu informaci, kterou jsem potřeboval slyšet. Řekl mi, že Ježíš Kristus zemřel za mé hříchy a že On je ten Stvořitel a Bůh, který přišel na tuto zemi v těle člověka, aby zemřel za náš hřích. Tím nás zachránil a skrze víru v tuto jeho oběť na kříži nám umožnil návrat do původně pro nás zamýšleného vztahu s Bohem. V tu chvíli jsem sám v sobě věděl, že je to pravda. Uvědomil jsem si nesmyslnost života bez Boha a byl jsem naplněn obrovskou radostí z toho, že život má smysl, že je za ním Boží plán, že Bůh nás zná a chce s námi být navěky. Svě pocity bych nejlépe vyjádřil slovy: naplnění, pokoj, jistota, nalezení pravdy. Najednou jsem věděl, proč tu jsem a jaký má tenhle život na Zemi smysl.

Následně jsem přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána a začal jsem číst Bibli (počínaje od Nového zákona),

abych co nejlépe poznal, jaký Bůh je a co ode mě žádá. Na základě tohoto mého svědectví v zápětí uvěřila i moje žena, takže spolu od té doby můžeme sdílet nádhernou jednotu víry v jediného Stvořitele – Boha a v Jeho Syna Ježíše Krista i v Ducha svatého, kterého Bůh poslal na tuto zem jako našeho učitele a průvodce, abychom těmto věcem vůbec mohli porozumět.

Od té doby uplynulo již téměř 20 let. Se svou ženou jsme k sobě našli vzájemnou důvěru a žijeme ve šťastném manželství na pevném základě, který má jméno Ježíš Kristus. Náš společný život nebyl a není vždy procházkou růžovým sadem a museli jsme řešit i velmi vážné životní situace. Víme ale, že v tom všem byl Bůh s námi a pomáhal nám všechno překonat a obstát.

V současné době žijeme v Chebu, kde jsme v roce 2004 založili sdružení VINICE CHEB, o. s., které v současné době koordinuje službu evangelisty Kornelia Novaka v České Republice, provozuje křesťanské knihkupectví a e-shop. Za pomoci a podpory sdružení Wort des Lebens e.V. z Německa tvoříme i společenstvím křesťanů.

Naším největším přáním je, aby každý člověk našel pokoj s Bohem a věčný život, který pro nás Bůh připravil skrze oběť Ježíše Krista.

Vaši Petr a Táňa Novotní

Věda dokázala...

Petr porovnával Bibli s vědou a našel pravdu! Následující článek ti poskytne důležité informace, pokud tě toto téma zajímá.

Nejmodernější genetický výzkum nám umožňuje, abychom podle jedinečné genetické informace (DNA) mohli

usvědčit zločince nebo abychom podle testů otcovství nepochybně prokázali, kdo je s kým v příbuzenském vztahu. Přitom výzkumníci objevili něco zajímavého:

Nejmodernější věda dokazuje skutečnost, že všichni lidé pocházejí z jedné a téže ženy!

Dlouhé roky nás obelhávali a mnozí věřili tomu, že pocházíme z opic. Možná si říkáš: „Ale oni nám přece tvrdili, že teorie evoluce je dokázaná?!

Před soudem platí jen důkazy a žádné teorie! Teorie evoluce je jen „teorie“, která nebyla nikdy dokázaná – spíše její pravý opak! V současné době věří stále více vědců na základě důkazů tomu, že je zde Stvořitel Bůh! Již Albert Einstein řekl: „Se všemi svými poznatky docházím k jedinému závěru: musí tu být Stvořitel Bůh.“

Podívej se na Darwinovu teorii:

Darwin se domníval např., že oko vzniklo z mateřského znaménka, na které miliony let svítilo slunce. To je nesmysl, protože dnes už víme, že tím vzniká rakovina kůže a ne oko!

Darwin se domníval, že se život ve své komplexnosti zlepšoval ve svém vývoji skrze mutace. V současné době lékařská věda dokazuje, že 96 % mutací je smrtících a zbytek mutací je pro organismus buď velkou nevýhodou nebo nejsou dědičné.

V jedné věci se Darwin nemýlil. Věděl, že má-li být jeho teorie pravdivá, potom zde musí existovat nespočet přechodných forem živočichů. Proto také řekl, že vykopávky musí v budoucnosti odhalit miliony „přechodných článků“ a tím dokážou, že jeho teorie je pravdivá. Ale v současnosti byly objeveny např. v kalifornských rašelinistích miliony fosilií, ale ani jediný přechodný článek! V současnosti

sami vědci potvrzují: Jeden z nich říká: „My už nehledáme jen chybějící článek, protože nám chybí celý řetěz.“ A jiný říká: „Všechny nálezy vykazují **znepokojující znaky** stvoření.“ Rozumíš tomu? „Znepokojující znaky stvoření.“ Jednu věc si musíš uvědomit:

Teorie evoluce byla prezentována v době, kdy už měl svět plné zuby té převrácené, hamižné a moci chtivé středověké církve. Lidé si uvědomovali, že Bůh nemůže být takový, jak ho prezentuje církev a mysleli si, že pokud je teorie evoluce pravdivá, tak budou moci dokázat, že Bůh není. Jedná se tedy vlastně o ideologii. Jeden francouzský vědec řekl: „Nevěříme v teorii evoluce proto, že by byla dokázaná, ale proto, že jakákoliv jiná alternativa je víra ve stvořitele Boha a v toho věřit nechceme!“ Tento vědec byl alespoň upřímný. Lidé byli tenkrát frustrovaní z církevních mocenských hrátek a pochopitelně se jí chtěli zbavit. Proto se evoluční teorie hodila nejlépe komunistům, aby ji mohli použít pro svou vlastní propagandu a jejich poselství bylo jasné: „Věda dokázala, že..., a proto jen starci, hlupáci a děti věří v Boha!“ K tomu se jim hodil každý prostředek. Museli shromáždit důkazy, nálezy a být v tom úspěšní. Takto se stal slavným např. „Pekingský člověk.“ V jedné jeskyni u Pekingu byly v popelu nalezeny kosti lidí a opic a tím vzniknul důkaz, že lidé a opice žili společně! Komunistická propaganda

jela na plné obrátky. Teprve o mnoho let později vyšla najevo skutečnost, že toho popela tam bylo do výše dvou metrů a že tedy celá věc musela být trošku jinak: Několik Číňanů bylo zaskočeno výbuchem vulkánu právě ve chvíli, když jedli malé opice... Když toto vyšlo najevo, najednou se záhadným způsobem ztratily všechny „důkazy“.

V Americe byl nalezen zub a na tomto základě byla zrekonstruována přechodná forma mezi opicí a člověkem. Teprve o tři roky později byla ve větší hloubce nalezena kostra, ke které zub patřil! Jednalo se o vyhynulý druh prasete! Uběhla ale celá desetiletí, než tato věc byla v učebnicích změněna, protože žádný vědec nechtěl tenhle trapas přiznat. Ale my jsme pořád tak bezelstní a dál věříme této kouzelné formulce: „Věda dokázala!“ Dnes už ale víme, na čem jsme! Byla například nalezena fosilní ryba jménem „Quantenflossler“, o které se mělo za to, že vyhynula před mnoha miliony lety. Najednou byla nalezena živá!!! A k úděsu evolučních teoretiků se za všechny ty miliony let ta ryba vůbec nezměnila, což naprosto odporuje evoluční teorii, která se domnívá, že život se během časových období dále vyvíjí!!! Co je teď špatně? Znamená to snad, že tato ryba není tak stará? Nebo se stáří měřilo špatným způsobem? Nebo je celá evoluční teorie omyl? Na všechny tři otázky je odpověď ANO! Evoluční teoretikové věří tomu, že Země je miliardy let stará. Podle jejich teorie představují jednotlivé zemské vrstvy dlouhá časová období. Další šok! Byly nalezeno mnoho zkamenělých stromů, které všemi těmito vrstvami skrz naskrz procházejí. To je jasným důkazem toho, že tyto vrstvy vznikly najednou a ne během milionů let! Tohle do evoluční teorie nezapadá! Ale zapadá to do Bible! Protože v ní nám Bůh podává zprávu o tom, že Země byla zaplavena potopou a přitom, když se voda vsakovala do zemského povrchu, vznikly tyto zemské vrstvy a skrze ně

procházející stromy. Tím se vysvětlují i různé fosílie, které byly v různých vrstvách nalezeny apod.

Dříve než Bůh seslal na svět potopu, je v Bibli napsáno něco zajímavého o tom, že se lidé dožívali mnohonásobně vyššího věku než je tomu teď. Mnozí to považovali za pohádku. Je tam také psáno, že v tehdejšímu světě nepršelo, ale že půda byla zavlažována vodou vycházející ze země... Když vědci začali zkoumat ozonovou díru, objevili něco ohromujícího. V jejich zprávě můžeme číst o tom, že na Zemi dopadají různá záření z vesmíru, což přineslo šokující objev! Zjistili, že člověk by se mohl dožívat daleko vyššího věku a zvířata by mohla být daleko větší, kdyby naše atmosféra byla taková, jaká je popsána v Bibli.

Není to pozoruhodné? Nemodernější věda potvrzuje dokonce i ty „nejneuvěřitelnější“ výpovědi Bible! Dovol mi říct ti jednu věc: V současnosti to nejsou starci, hlupáci a děti, kteří věří v Boha, ale ti, kteří v hlavě něco mají, přemýšlejí a jsou schopní si udělat názor! Vědců, kteří věří v Boha, neustále přibývá! Leonid Groschnik je jedním z předních světových mikrobiologů žijící v Moskvě. Nevede pouze vědecký výzkum, ale i modlitební skupinu na univerzitě – on, bývalý ateista.

Kdo čte Bibli, ten ví víc! V současné době je možné dokázat, že všichni lidé pocházejí původně z jedné ženy a v Bibli je dokonce její jméno! Bůh o ní dobře ví, protože ji sám stvořil! Ona není dílem náhody nebo velkého třesku, určeným po krátkém životě k nejasnému konci, ale my lidé jsme byli Bohem stvoření proto, že chce s námi žít a to věčně! Chce s tebou mít osobní vztah k jehož naplnění dojde ve věčnosti! Tvůj život má smysl! Jsi tady proto aby ses rozhodl buď pro Boha anebo proti němu. Bůh k věčnému životu nikoho nenuť! On tě jen zve. Čti klidně dál, protože se dozvíš ještě hodně věcí, které potřebuješ vědět.

Tak, jako Alex, kriminálník a vyhlášený rváč, který začal žít úplně nový a věčný život s Bohem a sám nám teď o tom bude vyprávět.

Život kriminálního rockera

S rockery jsem se poprvé setkal, když mi bylo kolem sedmi let. Ihned jsem se pro ně nadchnul. Tento způsob vyjádření moci, volnosti a dobrodružství se vpálil do mého srdce.

Existence ďábla byla pro mě již od dětství realitou a sám jsem měl mnohé okultní zkušenosti. Líbilo se mi být zlý. Cítil jsem v sobě silnou agresivitu, která mě často přiváděla do rvaček a kvůli těžkému ublížení na zdraví jsem se dostal i do vězení. Po svém propuštění jsem se v jednom baru seznámil s Martinem. Hned jsem si všimnul, jak tenhle svalovec stojí ledabyle opřený o výčepní pult. Rychle jsme se dali do řeči.

Z toho vzniklo neobyčejné přátelství, které trvá až do dnešního dne. Nějaký čas už v Kielu nebyli žádní rockeři a tak jsme se s Martinem rozhodli tento stav nouze ukončit. Shromáždili jsme kolem sebe řadu tvrdých mužů, kteří měli jednu společnou věc: všichni chtěli hrát v první lize. Pro Martina, mě a několik dalších se nicméně měly věci vyvinout tak, jak by nás to ani ve snu nenapadlo.

Jednou v noci jsem se vracel úplně opilý

Alex

z diskotéky někde v Kielu. Na parkovišti stála skupina mladých lidí, kteří měli kytary a zpívali něco nábožného. Nevěnoval jsem tomu rozjásanému snažení žádnou pozornost, protože bylo chladno a já chtěl domů. Najednou se od skupinky oddělil mladý muž, přišel ke mně, vzal mne pevně za ruku a zeptal se mě, zda jsou mi odpuštěny hříchy. Pocítil jsem nezkrotnou chuť mu jednu vrazit, protože na něco tak drzého jsem v této pozdní hodině nebyl připraven. Už jsem se napřahoval k ráně, ale najednou mi bylo jasné, že tento člověk musí být bratr mého kámoše Haukeho – slyšel jsem nějaké povídačky, že tenhle bývalý rváč, kterého znalo celé město, teď žije s Ježíšem!

Pozval jsem ho k sobě domů, ale předem jsem ho varoval, aby mně nezačal nervovat s tím jeho kostelem. Byl jsem šťastný, spokojený, a chtěl jsem jen vědět, co se s ním stalo a proč se začal chovat tak divně.

O pár dní později ke mně přišel a vyprávěl mi, že Bůh totálně změnil jeho život. Za jeho prostými a jednoduchými slovy jsem cítil neuvěřitelně mocnou sílu, pro kterou jsem však neměl žádné vysvětlení. Ani jsem neměl nic proti tomu, že se Henning vždy znovu pozval na příště. Chtěl jsem přijít na to, co tím člověkem doopravdy hýbe. Vyprávěl mi o nadpřirozených znameních a zázracích, čemuž jsem nejprve nemohl uvěřit. Ale mluvil také o tom, že Ježíše Krista je možné skutečně zažít. Něco takového jsem přes tím nikdy neslyšel.

Naše setkávání pokračovala dál a najednou už tomu byl rok, co jsem se jednou měsíčně scházel s křesťanem Hennigem. Ale ani zdaleka jsem neuvažoval o tom, že by se můj život měl nějakým způsobem změnit. Jiné to bylo v okamžiku, když mi můj nejlepší přítel Martin vyprávěl, že také on reálně zažil Ježíše Krista. Byli jsme jako bratři, proto jsem to, co říkal, nemohl jednoduše odsunout stranou, musel jsem se tím zabývat. Jenže já jsem svůj život, který se mi dost za-

mlouval, nechtěl měnit za jiný život, který jsem neznal. A tak jsem se dva týdny umrtvoval a ohlušoval drogami a alkoholem, vyhýbal jsem se všem lidem, kteří měli co do činění s vírou. Nicméně vnitřně jsem byl totálně rozerván: musel jsem vědět, jak vypadá pravda.

Tak jsem se vydal za Henningem, abych pravdu našel. Byl překvapen, že mne vidí. Já ho hned varoval: „Jestli nezažiji Ježíše Krista stejně reálně jako ty, budu rozdávat rány!“

Když jsem vstoupil do jeho bytu, okamžitě jsem ucítil nevysvětlitelný pokoj, který jsem ještě nikdy předtím necítil. Posadili jsme se na pohovku a začali se modlit. Já jsem řekl jednoduchými slovy: „Bože, jestli existuješ, prosím dovol mi Tě poznat.“ Najednou se mi před vnitřním zrakembleskovou rychlostí odehrál můj dosavadní život. Nicméně jen ty špatné věci, ze kterých jsem už většinu zapomněl, a o kterých jsem netušil, kde se najednou vzaly.

S každým dalším obrazem jsem tělesně cítil, jak na mne padá špína. Byl jsem člověk bez skrupulí, který byl schopen bez mrknutí oka rozpárat člověka nožem. Ale v tomto momentě mi bylo jasné, a nebylo to žádné namlouvání si něčeho, že Bůh je reálný. Věděl jsem, že kdybych zemřel, budu na věky ztracen. Ve svém zoufalství jsem nyní volal, aby mi Bůh odpustil. Viděl jsem, jak se strop obýváku rozevřel, a tělesně jsem cítil, jak na mně někdo vylil velkou vanu vody, která ze mne smyla všechnu tu špínu. Věděl jsem, že mi Bůh odpustil. Byl to úžasný pocit.

Dnes je to už přes dvacet let zpátky a nikdy jsem tohoto kroku nelitoval. Klaus Meine, zpěvák skupiny Scorpions, jednou v interview řekl: „Rock’n’Roll je poslední dobrodružství naší doby.“ Myslím si, že poslední dobrodružství naší doby je poznat toho, který stvořil nebesa i zemi. Mé srdce stále patří outsiderům společnosti, protože Bůh říká, že vyvolil to, co je ve světě bezcenné. Chci něco urvat pro Ježíše a přidat

k tomu svůj malý kousek, aby co nejvíce lidí poznalo svobodu, kterou mi daroval Ježíš.

S pozdravem Alex

Alex to myslel vážně, hledal Boha celým srdcem a Bůh se mu dal nalézt. Odpustil mu jeho hřích, přijal ho za své dítě a on od té doby žije nový život. Mnozí si myslí, že je to příliš pěkné, než aby to mohla být pravda, totiž, že jim Bůh opravdu chce odpustit. Říkají: „Kdybys jen věděl, co já mám všechno na svědomí...“ Jistě (!), tvá vina tě odděluje od Boha. To je věc, kterou je třeba vzít vážně. Ale Bůh přišel z lásky v Ježíši Kristu na tento svět a zemřel zástupně za tvou vinu. Ježíš Kristus za tvou vinu zaplatil. Krev Ježíše může očistit i toho nejhoršího hříšníka.

Důkaz Boha v osobě

Ježíš nepřišel jen tak z čistého nebe na tuto zem, ale Jeho příchod, Jeho životní dílo i smrt, Jeho vzkříšení a nanebevzetí, to vše bylo předpovězeno asi 330 biblickými proroctvími, které Ježíš všechny naplnil! Jen na samotném kříži se naplnilo 28 proroctví! Naplnění nejdůležitější předpovědi: Ježíš zástupně trpěl a pykal za tvou vinu abys mohl s jistotou přijmout odpuštění svých hříchů, přijít k Bohu a začít nový život podle Boží vůle.

700 let před tím, než přišel Bůh v Kristu na tuto zem, oznámil důvod Jeho příchodu skrze proroka Izajáše, kterému dal Bůh poselství pro lidi. Bůh Izajáši ukázal to, co se v budoucnosti stane na kříži skrze zjevení, které má význam pro nás a Izajáš zapsal to, co viděl. Tady je výňatek z prorocké Boží předpovědi, kterou najdeš v Bibli:

„Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel.“
(Izajáš 53, 5-7)

Bůh zjevil již 700 let před událostmi na kříži důvod Ježíšova utrpení a smrti!

Dříve jsem si myslel: „Tohle určitě do těch starých spisů vepsali v pozdější době nějakí podvodníci!“ Ale mezitím byly nalezeny v kumránských jeskyních svitky Izajášových pro-

roctví, které byly podle vědeckého přezkoumání napsány stovky let před Ježíšem! To je bomba! Bůh doopravdy všechno předpověděl!

Když potom Bůh o 700 let později přišel na svět a veřejně vystoupil v Ježíši Kristu, aby zvěstoval evangelium o království Božím, a aby za nás zástupně zemřel, navázal poslední prorok Jan Křtitel na Izajášovu předpověď a zvolal:

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (Jan 1, 29)

A tak se také stalo! I když Ježíš vždy jednal v lásce, činil jen dobré, žil svatě a mluvil pravdu, přesto byl hrozným způsobem odstraněn – možná právě proto! Na kříži ale dokončil odpuštění hříchů! Zbitý, zbičovaný a přibitý na kříž... a to vše zástupně pro nás – pro tebe! Ježíš zemřel z lásky k tobě – také a právě za tvoje hříchy, abys mohl přijmout odpuštění a věčný život! Na Frankyho příběhu můžeš vidět, že Bůh chce odpustit všem lidem.

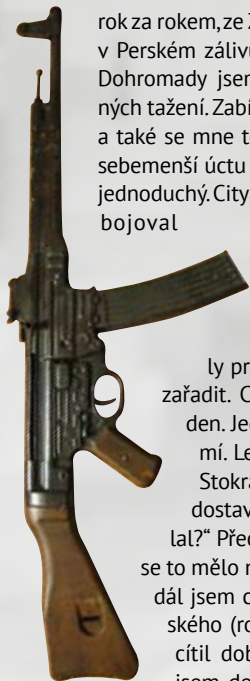

**Cizinecký legionář Franky:
„Smrt byla mým denním
chlebem!“**

Už když jsem chodil na základní školu, začal se projevo-
vat můj výrazný sklon k násilnostem – byl jsem naprostým
opakem svého bratra Uwe. Čím jsem byl starší, tím více se
zhoršovaly mé činy. Vedl jsem opravdovou válku a terorizo-
val jsem své okolí i spolužáky v takové míře, že jsem byl jen
krůček od vyhazovu ze školy. V pubertě to bylo ještě horší:
jeden trestný čin za druhým, veškeré prostředky mi byly dob-
ré, pokud se jimi dal šířit teror a násilí. Nezalekl jsem se před
tím použít nůž a bodnout, pokud to k něčemu vedlo. Soucit
mi byl naprosto cizí. Ani vůči svému otci jsem nevykazoval
žádný respekt a jednoho dne jsem ho zmlátil. To byl začátek
konce. Tak jsem jedné noci zmizel a vydal jsem se na hranice
s Francií, kde jsem se přihlásil na stanovišti pohraniční strá-
že a řekl jsem svou školní francouzštinou: „Legion Etrange-
ré.“ K mému překvapení se mě vůbec na nic neptali – žádná
otázka kdo jsem, odkud přicházím, a kolik let mi je. Dali mě
do kasáren legie Strasbourg, kde jsem potom podepsal svůj
první kontrakt na příštích pět let. Dokázal jsem to.

Cítil jsem se jako muž, měl jsem ideály a chtěl jsem
změnit svět. Jaký omyl! Brzo se mi otevřely oči. Základní vý-
cvik v nejtvrdší armádě světa. Pokud nějaká taková byla, tak
právě zde a ne jak je popisována někde na onom světě. Brzy
následovalo to, na co jsem byl vycvičen a co jsem podepsal:
válka a zabíjení. V sedmnácti letech jsem byl poprvé nasazen
v tehdejší Zairu, dnešním Kongu. V roce 1978 jsem potom
jako parašutista zažil to, co vždy popisovali staří účastníci
světové války – realitu toho, co znamená válka, co znamená
zabíjet, sám si zachovat život, ale druhému – nepříteli, život
vzít. Poznal jsem, jaké to je, být sám zasažen, zraněn a zacho-
vat si vůli pokračovat i přesto dál.

Když jsem musel zabít prvního člověka, ještě jsem nad
tím přemýšlel: Co jsi to udělal? Ale u dalšího už to bylo jedno.
Jen následně v životě už nebylo nic tak, jako dřív. Tak to šlo

rok za rokem, ze Zairu přes půl Afriky až k první válce v Perském zálivu 1991 a Balkán – Sarajevo 1992. Dohromady jsem v té době zažil jedenáct válečných tažení. Zabíjení se stalo mým denním chlebem a také se mne to už nijak nedotýkalo. Neměl jsem sebemenší úctu k lidskému životu, byl pro mě příliš jednoduchý. City jsem neznal. Ještě i tehdy, když jsem bojoval proti dětským vojákům, jsem tupě dál dělal svou práci.

Někdy po téměř dvaceti letech vojačení jsem se vrátil zpět do vlasti, a teď teprve nastaly problémy. Nedovedl jsem se správně zařadit. Chlast a drogy určovaly každý můj den. Jednoho dne se ale ozvalo podvědomí. Letité zabíjení požadovalo svou daň. Stokrát a stokrát jsem zabíjel a teď se dostavila myšlenka proč! „Co jsi to udělal?“ Přeci jen jsem měl pocity, nebo jak by se to mělo nazvat. Pokoušel jsem se je potlačit, dál jsem chlastal a utíkal jsem do motorkářského (rockerského) prostředí. Tam jsem se cítil dobře, byl jsem respektován, a mohl jsem dočasně potlačovat své nejvnitřnější svědomí ve rvačkách a trestných činech. Byl

to však jen útek: jednoho dne jsem seděl v kavárně, kde jsem se úplně zhroutil. Má duše a tělo se hlásily o svá práva. Třásl jsem se po celém těle, nemohl jsem se ani pohnout. Přepadly mne mdloby a strach. O tom jsem ale nic nevěděl, neznal jsem to slovo, neuměl jsem s tím zacházet. Skončil jsem ve voze rychlé záchranné služby a následně na jednotce intenzivní péče. Tělesně jsem však byl v pořádku, po dlouhém sem a tam jsem musel na psychiatrii a na terapii.

Bylo mi řečeno: „Jste vysoce traumatizován válkou. Skrze letité potlačování skutečnosti, silně utrpěla vaše psychika.“ Ani církev se mnou nechtěla mít nic společného – s potenciálním vrahem, jak se vyjádřil jeden farář. V této době jsem potkal Esther, děvče z vesnice. Zběžně jsem ji znal a věděl jsem, že měla drogovou minulost a její rodiče provozovali křesťanské knihkupectví. Blíže jsme se seznámili a ona mi vyprávěla o svém životě. Jak žila život na ulici – na okraji společnosti a jak jí z toho Bůh pomohl dostat se ven. Dnes je od drog osvobozená a dala svůj život Ježíši Kristu. Poprvé jsem tak slyšel o Ježíši a hned jsem vypěnil. „Jen mě nech na pokoji, nevyprávěj mi ty zbožné řeči a vůbec se nepokoušej mně obrátit.“ V následujících dnech mi ale Esther nedala pokoj, zkoušela to stále znovu – a já jí příliš neodporoval, vlastně proto, abych měl svůj klid. Jednou mne pozvala na křesťanskou akci a já tam zažil něco, co jsem měl za nemožné. Nebyla zde agresivní atmosféra jako na jiných festivalech, kde je randál a odehrávají se výtržnosti, kde se chlastá a konzumují drogy. Ne, tady vládl klid a pokoj, žádné předsudky, ke každému zde přistupovali jako k člověku. Cítil jsem se tady dobře jako už hodně dlouho ne. Vstoupil do mne vnitřní klid, který jsem už ani neznal, a vnitřní hlas ve mně říkal: „Pošlu tě tam, kde jsi byl ty sám, a odkud jsi přišel. Tam budeš hlásat mé slovo, v mém jménu.“ Co to bylo? Byl to Bůh, který ke mně mluvil, nebo to bylo jen zmatení smyslů? Nevěděl jsem a také jsem o tom nemluvil. Jeli jsme domů a já se stáhl do sebe. Musel jsem přemýšlet, ale zároveň jsem potřeboval s někým mluvit. Proto jsem se obrátil na Estheřina otce, který, jak jsem věděl, byl zbožný člověk: křesťan, kazatel a člen vedení baptistického sboru. Člověk, který neznal předsudky, byl dobrosrdečný a pro každého měl připravené ucho k naslouchání. Jemu jsem se svěřil. Pozorně si vyslechl můj příběh, a řekl: „Kristus, náš Pán, tě našel,

a ty Jeho. Obrát se, protože k tobě mluvil Pán. Dal ti úkol a odpustil ti.“ Nemohl jsem tomu věřit. Mně, vrahovi, který neměl svědomí a zabíjel lidi, který žil svůj život naprosto bezbožně? A přesto – bylo to tak. Obrátil jsem se a bylo to jako by ze mě bylo sejmuto přetěžké břemeno. Ustaly moje noční můry, můj život se změnil. Stal jsem se klidnějším, dovedu už vycházet s lidmi a respektovat je. Skrze pověření, které jsem dostal od Pána Ježíše, jsem založil skupinu, která se věnuje lidem žijícím na okraji společnosti, tak jako kdysi já sám: motorkářům, drogově závislým a bývalým válečným kamarádům. Všem těm, kteří potřebují slovo našeho Pána Ježíše více než kdo jiný. Naším pověřením je misijní práce, evangelizace a streetwork v okrajových skupinách. Nazýváme se Ucbones – Icanarmy podle Ezechiele 37: „Ty vidíš kosti, já ale armádu bojovníků.“ V našem znaku je ruka kostlivce, písmeno J, které znamená Ježíš,

a tři rudé kapky krve, které symbolizují trojjedinnost: Otec, Syn a Duch svatý.

Já jsem zažil odpuštění, Pán Ježíš mi daroval nový život a druhou šanci. Chci mu za to děkovat! Amen

Frank Ucbones – Icanarmy

To je pecka! Bůh odpustil vinu i Frankymu a připravil pro něj nový a smysluplný život! Bůh řekl:

„I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělají jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ (Izajáš 1, 18)

Bůh jednoduše neřekne: „Zapomeň na to, není to tak zlé...“ naše hříchy ale jsou zlé a následky fatální!

„Mzdou hříchu je smrt“ (Římanům 6, 23)

Tady vidíš, co si my hříšníci zasloužíme!

Trest smrti! Smíme ale přijít nepotrestaní k Bohu...

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.“ (1. list Petrův 3, 18)

V něm (v Ježíši) jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost,...“ (Efezským 1, 7)

Mnozí věří v Boha a myslí si, že kvůli svým mnohým hříchům již nemají šanci. Jiní smýšlejí obráceně a skutečně se ve své samospravedlnosti domnívají, že mohou na Boha udělat dojem svými dobrými skutky. Obojí je špatné! Nemůžeme svými dobrými skutky odčinit ty špatné! Nemůžeš jet na červenou a když tě zastaví policista mu říct: „To je v pořádku, protože včera jsem zastavil na zelenou.“ A jestliže je někdo obviněn z vraždy, tak nemůže říct: „Sice jsem jednoho zabil, ale zato jsem dva lidi zplodil! Takže pořád mám ještě jednoho k dobru!“ Vidíš, že svou vinu nemůžeme ničím odčinit? Každý člověk potřebuje Boží milost pro svoje hříchy, každý člověk potřebuje Ježíše Krista, protože jen On může naše hříchy odpustit a také to udělá, jestliže se k němu ve víře obrátíš, a je přitom jedno, co jsi udělal. Bůh ti vzkazuje:

„Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.“ (Sk. 17, 30-31)

Bůh ti prominul dobu tvé nevědomosti! Ale teď přišel čas, abys litoval svých hříchů a obrátil se k němu. Jestliže odmítneš Ježíše a to, co pro tebe udělal, tak ti v den soudu nikdo nepomůže a ty budeš muset pykat za své hříchy ve věčném ohni. Bůh je milosrdný, ale naše neochota přiznat svou vinu mu brání nám milost projevit.

Arnold Schwarzenegger je v současné době guvernérem Kalifornie a mimo jiné je zodpovědný za vyřizování žádostí

o milost. Jednoho dne vyvstal velký mediální poprask, protože Schwarzenegger nechtěl omilostnit jednoho šéfa gangu a hromadného vraha, který ve vězení odstartoval dráhu úspěšného spisovatele knih pro děti a obecný názor byl: „Vždyť přece nelze neomilostnit tak nadaného spisovatele?!“ Schwarzenegger na to řekl: „Rád bych mu udělil milost, ale jeho samospravedlivý postoj mi to znemožňuje! On si vůbec nepřipouští svou vinu!“ Stejně je to s Bohem. Bůh se chce smilovat nad všemi lidmi, ale jestliže se v upřímnosti neobrátime, tak nás Bůh omilostnit nemůže, a potom budeme muset před soud a do věčného zatracení. Proto Bůh k tobě volá:

„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít?“ (Ezechiel 33, 11)

Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14, 6)

Co znamená „nikdo“? To jsou téměř všichni i s celým zbytkem. Nikdo nepřijde k Otci skrze vlastní samospravedlnost nebo skrze své náboženské představy!

První přikázání zní ve volném překladu takto: „Já jsem tvůj Bůh – nebudeš si o mě dělat žádné falešné a náboženské představy!“ (2. Moj. 20, 2) Je jen jeden Bůh, který zjevuje sebe a svou vůli v Bibli. Všechna ostatní náboženství jsou lidské výmysly. U jejich vzniku byli lidé bez Boha, kteří se snažili přijít na to, jaký by asi tak Bůh mohl být. Z toho potom vznikly nápady a učení, rituály a tradice, kterými jsou už po staletí ovlivňovány celé společnosti. Ale to, co na první pohled možná vypadá velmi zajímavě, má tragickou chybu již na začátku. Tam je člověk bez Boha, a tím je i každé náboženství bezbožnou představou o Bohu, která nikdy a nijak nemůže k Bohu přivést. Je naprostá hloupost tvrdit, že všechna náboženství mají na mysli téhož Boha. Bůh náboženství nesnáší. Nemá rád, když lidé běhají po světě s falešnými představami o něm. Také bych nesnesl, kdyby si nějaký týpkové vytvořili představu o tom, jak asi vypadám, a pak by všude o mně rozhlašovali, že Kornelius má zelené vlasy, měří jeden a půl metru a jezdí na mopedu... HEJ! To nejsem já a rozhodně se nehodlám podle těchto lží měnit! Jako kdyby se Bůh měnil podle našich představ o něm. Přestaň si vytvářet vlastní představy o Bohu, protože v Bibli se Bůh sám představuje a je zde nebetyčný rozdíl, jestli jsi „náboženský“ nebo jestli máš s Ježíšem osobní vztah – jako kdyby byl Bůh unesen naším „Ave Maria“ a zapalováním svíček v kostele... Je to jako kdybych byl majitelem firmy, ve které mí zaměstnanci celý rok jen kradou a dělají si, co se jim zachce, a na konci roku mi před kanceláří zapálí svíčky, zazpívají „Ave Maria“ jen proto, aby pak pokračovali ve všem jako doposud... Hnal bych je svinským krokem! A přesně to udělá Bůh, jestliže se k němu upřímně neobrátime. Ano, Bůh je láska. A proto je pro Boha tak důležité, abys především porozuměl Jeho lásce k tobě! Následující článek ti určitě tuto věc objasní.

„Kdo tě zná skrz naskrz... a přesto tě miluje?“

V tomto povrchním a iluzorním světě, ve kterém žijeme, to vypadá tak, jako bychom znali spoustu lidí. Jistě, že znám Baraka Obamu, ale „známe“ lidi skutečně osobně nebo o nich jen povrchně víme? Je zde totiž nebetyčný rozdíl mezi znát a poznat!

...skrz naskrz?

Buď k sobě jednou upřímný. Kdo zná tvé tajné sny, myšlenky, fantazie a touhy? Kdo zná tvé závislosti a žádosti? Kdo rozpoznává tvé pravé motivy a úmysly? Kdo zná tvá selhání v minulosti, tvé nejistoty, strachy, nenávist a duševní pády, tvou vinu – skrz naskrz?

...a přesto tě miluje?

Jedno víme jistě. Kdyby nějaký člověk dokázal prohlédnout naši masku a skrz naskrz by nás znal, tak by nás nechtěl ani vidět. To platí v každém vztahu: ke tvým rodičům, tvému partnerovi, tvým přátelům, šéfovi, ... víme jistě, že bychom u těchto lidí neměli žádnou šanci, kdyby o nás věděli pravdu.

Proč nám přijde vzhledem k této skutečnosti tak těžké si přiznat, že jsme ztracení? Bůh nás zná skrz naskrz a dává nám jednoznačně najevo, že ztracení jsme. Bůh nám nedává žádné falešné naděje. Náš vztah k Bohu jsme ztratili a tak jsme bezbožní. Tím jsme ztratili život duchovní a zredukovali ho jen na pozemský život.

Vzdálení od Boha jsme ztratili plnost Ducha Božího a jsme tak nenaplněni a nespokojeni.

Oddělení od Boha jsme ztratili Boží lásku a jsme bez lásky. Bez orientace na Boha jsme ztratili měřítko spravedlnosti a jsme samospravedliví a nespravedliví. Ztratili jsme naši nevinnost a jsme vinni před Bohem i před lidmi. Tím jsme ztratili i věčný život a jsme na věky ztraceni.

Jsme skrz naskrz ztraceni!

Bez Boha jsme vydáni působení satana, který nás ovlivňuje a používá si při tom naše slabá místa. Satan chce tvé pravé já držet v zajetí za fasádou pokrytectví a čeká na příležitost, aby se mohl projevit skrze tvá slova i činy. Mluvíš o svobodě a přitom jsi chycen ve ztracenosti a svázán vnitřní prázdnotou. Jak dlouho chceš ještě zůstat pod satanovou nadvládou? Bůh tě chce z tvého začarovaného kruhu vysvobodit. Záleží jen na tobě, jestli z toho chceš vyjít a vstoupit do opravdové svobody Božích dětí.

Vzdorovitý Bůh

Druhým můžeme něco předstírat, ale Bohu ne. A i když nás Bůh zná skrz naskrz, přesto nás miluje! Bůh nás nemiluje proto, že by na nás chtěl vidět jen to dobré a zavíral oči před pravdou, ale miluje nás navzdory našemu hříchu.

To je ten Boží vzdor, který tě navzdory tomu miluje. Mohl jsi o Bohu pochybovat, mohl ses s ním přit nebo Ho proklínat. Tím ale Boží vzdor nemůžeš zlomit – Bůh tě navzdory tomu miluje! Zhřešil jsi tak těžce, že ti přijde nemožné, aby ti mohlo být odpuštěno. Ale Bůh tě miluje i navzdory tvému vlastnímu odsouzení. Skrze tvou ničivou rebelii proti Bohu jsi se od Boha vzdálil tak daleko, že ti přijde nemožné, že by tě Bůh ještě mohl přijmout a udělat z tebe nového člověka, ale tomu navzdory je Bůh připraven to udělat. Bůh tě miluje a čeká na to, až si uvědomíš svou ztracenost a odvrátíš se od satanova násilí směrem k Bohu.

Boží láska není žádná slepá potřeba souznění, ale Bůh tě miluje všemu navzdory:

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Římanům 5, 8)

Naše vina nás odděluje od Boha. Ale Bůh přišel v Ježíši na tento svět, aby nás usmířil sám se sebou. Ježíš Kristus nám ukázal, jaký je Bůh a zástupně na kříži zaplatil za naše hříchy.

Ježíš byl zbitý za tvoje hříchy, zbičovaný a hřeby přibitý na kříži, a ani žádná bolest, posměch a potupa světa Ho nemohla odradit od toho, aby to z lásky k tobě a pro tebe navzdory tomu všemu neudělal!

Jen tady můžeš vidět, jak na jedné straně Bůh nenávidí tvoji ztracenost a hřích a jak tě na druhé straně navzdory tomu miluje a chce tě před věčným zatracením uchránit. Protože Ježíš za tebe zástupně zemřel, máš nyní možnost vrátit se zpět do společenství s Bohem. Bůh ti nechce ublížit! Bůh tě chce ze ztracenosti zachránit a přijmout tě jako své dítě. Bůh tě rád naplní svým Duchem Svatým a skrz tebe obnoví.

„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu....“ (1. list Tesaloničtým 5, 23)

Umíš si představit, jak tě život s Bohem skrz naskrz prostoupí? Jak hluboko a až do věčnosti?

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.“ (Jan 8, 36)

Svobodní od viny, svobodní od svázaností hříchu, svobodní od pokrytectví, ... je to tvé svobodné rozhodnutí. Bůh nebu-

de jednat proti tvojí vůli, protože tě miluje – a pravá láska nechává druhému vždy svobodu rozhodnutí. Bůh od tebe očekává, že se na základě vlastního přesvědčení odvrátíš od satana i hříchu a přimkneš se k němu. Neříkej, že to nemůžeš udělat. Bůh tě nikdy „nenutil“ konat dobro, tak neříkej, že ti v tom satan může zabránit. Děláme to, co děláme, ze svobodné vůle, neochotně nebo se zlým záměrem – nebo to děláme z našeho přesvědčení pro Boha. Obrať se teď vědomě k Bohu a zřekni se vědomě satana. Ježíš říká:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matouš 11, 28)

„...kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven,“ (Jan 6, 37)

Vyznej Bohu vinu, které jsi si ve svém srdci vědom, a přijmi Pána Ježíše do svého života. Bůh teď ve své lásce na tebe čeká. Začni lépe poznávat Boží slovo (Bibli) a modli se k Ježíši. Nemůže tě potkat nic lepšího! Bývalý hooligan Olli teď bude vyprávět o tom, jak se on sám obrátil k Bohu.

Olli: bývalý hooligan, punker, skinhead a neonáček

Prošel jsem vším, čím se projít dalo: byl jsem punkerem za časů bývalé NDR, byl jsem ve vězení pro mladistvé, celá léta jsem byl zapojený do hnutí „Hooligans“, byl jsem neonacistou, ... alkohol, nenávisť a násilí ovládali můj život – a přesto: Bůh mi v mém životě velice často podával pomocnou ruku, ale já ho pokaždé odmítal. Jenže On nepovolil. Děly se mi podivné věci. Na jedné motorkářské párty jsem se již značně opilý setkal s křesťanskými motorkáři se žlutým křížem na vestě. Kluci mi vyprávěli své osobní zkušenosti s Bohem. Byl jsem zmítán sem a tam. Byl to nezapomenutelně srdečný večer – vnímal jsem to i přes svou podnapilost, který skončil společnou modlitbou. Jeden z nich mi dal na závěr „Biker-Bibli“. Kdo mohl tušit, že se tato kniha stane rozhodujícím základem mého života?

Zapojení mého hereckého talentu

Moje hooligánská knajpa nevynášela zrovna nejlépe, takže jsem se začal poohlížet po nějakém dalším zdroji příjmů. Jeden prohnáný kámoš přišel s nápadem, který se mi dobře hodil do krámu: radil mi, abych se hodil marod a nechal se lékařsky uznat práce neschopným – potom získám peníze z nemocenského pojištění, protože se o mne „jakožto nemocného občana“ bude starat stát a zdravotní pojišťovna. K tomu, abych dostával na ruku peníze od zmíněných institucí, bylo ale zapotřebí, abych byl na neschopence minimálně jeden rok.

Předělal jsem se, jak nejlíp jsem uměl a začal jsem hrát divadlo. Všichni uvěřili tomu, že mám deprese. Ze začátku mě dokonce bavilo vodit lékaře a terapeuty za nos a došlo to až tak daleko, že jsem získal delší terapeutický pobyt. To už mi ale začalo přerůstat přes hlavu. V Bibli, kterou jsem neustále četl, je psáno, že Ježíš zachraňuje. Bez dlouhého přemýšlení jsem se pomodlil k Bohu, aby převzal režii nad následujícím obdobím. Najednou jsem měl dostatek času a nadhledu na to, abych uviděl, jaký to vlastně žiji život a jak hluboko vězím v hnoji. Během svých osamělých procházek jsem si stále více uvědomoval, že základem mého života je sobectví a lež. Bibli jsem se věnoval stále intenzivněji a na dlouhých procházkách jsem stále více přemýšlel o bezvýchodnosti mého života.

Tak jsem teď vyzval boha

Ve čtvrtek 21. 11. 2002 jsem kolem poledne opustil kliniku, abych podnikl dlouhou procházku. Tento den jsem šel jiným směrem, než svou obvyklou trasou. Pro mne dosud neznámá cesta mne vedla do lesa. Teď jsem vyzval Boha: „Ježíši, jestli opravdu jsi, tak máš teď možnost se mi představit. Teď, tady, v tomhle liduprázdném lese, beze svědků.“ Rozhodl jsem se chodit a běhat tím lesem tak dlouho, dokud se mi Ježíš neukáže – i kdybych musel chodit třeba dva dny. Jak jsem tak šel lesem a zároveň stoupal do kopce, vyzval jsem Ježíše podruhé: „No tak, Ježíši, dělej, ukaž se mi“, volal jsem do nebe. A stále jsem přitom šel nahoru do toho kopce. „Kde jsi? Nebo věří snad miliony lidí v nějaký lidský výmysl?“ Ano, vyzýval jsem Boha.

Tak jsem došel na vrcholek toho kopce. Uviděl jsem tam obrovskou usedlost, která vypadala skoro jako zámek nebo panský dům. Všechno se ve mně vařilo. Cítil jsem, že se brzy něco stane. Náhle jsem stál před velikou cedulí, na níž jsem četl „Centrum víry“. Nacházel jsem se na pozemku biblické školy. Třásl jsem se a ptal se sám sebe: „Je tohle odpověď?“

Jako v transu jsem si vzal z dřevěného kastlíku upevněného na dveřích biblické školy letáček.

Byl to sešitek od Reinharda Bonnkeho nazvaný „Od mínusu k plusu“. Zatímco jsem pomalu odcházel směrem k městu, začal jsem ten sešitek číst. Neslyšel jsem nic, ani krok, žádný tón, nic jsem nevnímal – četl jsem sešitek, doslova jsem ho inhaloval. Slovo za slovem, větu za větou. A najednou se mne někdo dotkl. Zmateně jsem se otočil: a tam stál on – Jörg. Už jsem počítal se vším, ale přesto mi následující otázka podtrhla půdu pod nohama. „Hledáš někoho?“ Naprosto klidně se mi díval přímo do očí a řekl: „Myslím, že hledáš Boha.“ Všechno se v tu chvíli zastavilo. To sedlo. Zmateně jsem se zeptal: „Ty jsi Ježíš?“ Jörg se usmál a odpověděl: „Nejsem, ale mám k němu dobré spojení.“

Když si dnes vzpomínám na tento dialog, jsem rád, že u toho byli jen Jörg a Ježíš. Po vzájemném představení mě Jörg pozval na „dynamické“ shromáždění v příštím týdnu.

Nejdřív jsem se musel posadit. Seděl jsem na lavičce v parku mezi dvěma klinikami a dočetl jsem traktát do konce. Na poslední stránce byla modlitba odevzdání se Bohu. Bylo mi naprosto jasné, že stojím před životním rozhodnutím. Vědomě a přesvědčeně jsem se ve 14:55 hodin, 21. 11. 2002, modlil modlitbu odevzdání se Bohu. Ne jednou, ne dvakrát, nýbrž hned třikrát.

V těch několika málo minutách mi před očima jako film proběhl celý můj dosavadní život. Viděl jsem všechny lidi, které jsem zranil a kterým jsem ublížil. Viděl jsem mnou zkopaného, zkrvaveného fotbalového fanouška na Alexanderplatz. Uviděl jsem zločiny, podlosti a sprostoty, kterých jsem se dopustil. Přepadly mne pocity viny a hnusu. Tolik lidí muselo kvůli mně trpět. Vězel jsem ve špíně až po uši. Mohl mi Bůh to všechno odpustit? Mohl jsem to všechno odhodit na „kříž z Golgoty“? Ano, mohl jsem. Ano, směl jsem. A já

jsem to udělal. Brečel jsem jako želva. Konečně jsem dorazil domů. Nebe se otevřelo.

Děkuji, Pane. Byl jsem znovuzrozený člověk. Všechno, co se událo před oním mezníkem 21. 11. 2002 ve 14:55 h, patřilo ke starému Ollimu. Najednou jsem měl smysl pro přírodu. Kopce, hory, stromy, louky – všechno bylo Bohem tak fantasticky stvořeno. Nad to všechno jsem v sobě cítil touhu ponořit se do Bible. Musel jsem toho Ježíše, kterému jsem právě předal svůj život, lépe poznat.

V současnosti se opět pohybuji v berlínském podsvětí – s tím nejlepším poselstvím na světě. S tím Jörgem, který mi tenkrát poklepal na rameno u „Centra víry“, pracujeme mezi sociálně slabými dětmi, pomáháme prostitutkám, punkerům, ... a smíme prožívat, že Ježíš žije a činí to samé, jak to vždy činil. Přijímá lidi, kteří se k němu upřímně obracejí a chtějí s ním začít žít nový život. Pro to stojí žít!

Olli

Olli prožil přesně to, o čem mluvil Ježíš: „Narodil se znovu.“ Obdržel život skrze Boha, aby žil pro Boha. Žádný člověk se po své smrti nevrátí zpátky jako červ nebo jablko. To „znovuzrození“, přesněji řečeno „nové narození“ musíme prožít už tady na Zemi – je to ta chvíle, kdy přicházíme k víře v Ježíše a obracíme se k Bohu.

Proč tak málo lidí bere na vědomí, že jen Ježíš může náš život obnovit a naplnit a udržet ho v požehnání a v pokoji?! Problémy lidstva i jednotlivých lidí může stěží vyřešit jakýkoliv politik nebo psycholog, pokud při tom ignoruje Boha. Násilí a ztráta smyslu v naší společnosti narůstá a stále více se šíří po našich ulicích. Víme toho o psychologii víc než kdykoliv předtím, ale lidé jsou víc psychicky nemocní a násilničtí. Víme toho víc o pedagogice než kdykoliv předtím, ale vězení jsou plnější.

Proč nechceme uznat, že je pravdou to, co říká Bible?!

Lid, který nezná Boha, zajde! (Ozeáš 4, 6)

S naší evropskou společností to jde i s její bezbožností z kopce dolů a ona se rozpadá a chátrá, protože nechce poznat ani uznat Boha. Bůh by rád přijal celý národ a proměnil ho! Tady vidíš Almolongo, město, ve kterém se denně opíjelo 20.000 lidí. 3 přeplněné věznice, jedna hospoda na druhé, téměř všichni muži denně v lihu, všudypřítomné násilí a ztráta smyslu, ženy a děti zneužívány, obrovská nezaměstnanost, ... V současnosti je 95% obyvatel znovuzrozenými následovníky Ježíše a celé město je úplně změněno! Ty tři věznice jsou prázdné a uzamčené, z hospod se staly modlitební domy, lidé se drží Božího slova a ulice jsou plné lásky, radosti a pokoje. Všichni mají práci, protože neplodná půda se pojednou stala plodnou, a to tak plodnou, že ji přicházejí zkoumat vědci z celého světa! A město rozkvétá v Božím požehnání. Bůh říká:

„Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“ (2. list Korintským 6, 16)

Přeješ si, aby Bůh stvořil svatý svět?! Potom si uvědom, že by musel začít u tebe! Bůh si ale nedělá žádné iluze. On ví, že většina lidí se obrátit nechce, proto tento svatý svět bude stvořen až poté, kdy čas tohoto světa skončí – potom bude Bůh žít v tom novém světě s těmi, kteří si již teď přejí, aby byl Spasitelem a Pánem jejich života.

Můžeme myšlenky na smrt potlačit, ale smrt stále prosazuje svou. Jsme na tomto světě proto, abychom udělali rozhodnutí o tom, kde strávíme věčnost. Satan se ti snaží zabránit o tom přemýšlet. Jak to prožil Jörg, se ihned dozvíte.

Téměř na prahu smrti!

Vyrostl jsem ve věřící rodině, ale už v 16 letech mě ten zbožný humbuk přestal bavit – byla to prostě nuda. Chtěl jsem mít v životě zábavu a akci, a proto jsem začal jezdit v černých autech; později k tomu přibýly ještě rychlé motorky. Když jsem vzal na motorku nějakého spolujezdce, tak jsem to rozpálil tak, že ze strachu si už ke mně na motorku nikdy nesesednul. Až jednou, když jsem vezl svého vlastního bratra, se nám stala těžká nehoda. Mě převezli do nemocnice vrtníkem a mého bratra sanitkou. Když jsem se následujícího dne ráno probudil, tak mi nemocniční sestra sdělila, že to

s mým bratrem nevypadá dobře. Leží na jednotce intenzivní péče a při operaci upadl do komatu.

V této situaci jsem se modlil k Bohu a slíbil jsem mu, že když z toho se svým bratrem vyjdeme živí a zdraví, tak budu žít jen pro něj. Velmi brzy jsem ale na tuhle modlitbu zapomněl a to dokonce ještě v době, kdy můj bratr ležel v nemocnici a prodělával transplantace kůže a kostí. Koupil jsem si další motorku a jezdil jsem ještě daleko extrémněji než předtím. Předjížděl jsem v nepřehledných zatáčkách, prováděl ilegální závody, na denním pořádku bylo, že jsem jezdil nepovolenou rychlostí 260–270 km/h a to často i v odstavných pruzích na dálnici. Nezastavil jsem se ani před hranicí 300 km/h... stále jsem hledal ještě větší opojení z vysoké rychlosti. 4 roky mi víceméně vše procházelo, až při jednom ilegálním závodě mému soupeři v pravotočivé zatáčce uklouzla motorka a on skončil v silničním příkopu, kde zůstal bezvládně ležet. Byl jsem v šoku a během několika vteřin se mi před mým vnitřním zrakem přehrál jako film celý můj život. Hlavou mi rychlostí blesku probíhaly myšlenky: Co se bude dít dál, jestliže zemřel? Existuje nebe a peklo? Kam bych šel, kdybych se v té rychlosti zabil? Ihned se mi také vybavila má modlitba, kterou jsem se před čtyřmi lety modlil, když můj bratr ležel v nemocnici. Najednou mi bylo vše jasné: Musím se rozhodnout na 100 % pro Ježíše, jestliže chci jednou strávit věčnost v nebi. DÍKY BOHU se tomu havarovanému jezdci na motorce nic nestalo. Jel jsem hned domů, vešel jsem sám do svého pokoje a děkoval jsem Bohu, že mě už tolikrát ochránil před smrtí, prosil jsem ho o odpuštění všeho, co jsem až doposud pokazil a učinil jsem Ježíše Krista Pánem mého života. Po této jednoduché modlitbě jsem ucítil, jak hluboký pokoj zaplavuje mé srdce. A teď musím říct jedno: Od té doby, co žiji na 100 % s Ježíšem a sloužím mu, je můj život tak vzrušující, jako nikdy předtím – ani stopa po nudě. Dal mi za manželku

ženu mých snů, mohl jsem zažít, jak se Olli, který o sobě vyprávěl v předchozím svědectví, obrátil, byl Boží mocí vysvobozen z drog a je teď mým nejlepším přítelem (viz. str. 45) – kolik nemocných bylo uzdraveno skrze modlitbu a mnohem víc. V současné době, 10 let poté, co jsem Ježíše učinil Pánem svého života, sloužíme společně se

svou ženou Piou a Ollim jako evangelisté v Berlíně. Pracujeme především mezi drogově závislými, punkery, sociálně slabými rodinami a dětmi. I tady zažíváme, jak Bůh vyvádí lidi z nejhlubší temnoty a oni se rozhodují pro život s Ježíšem Kristem, jsou osvobozováni od každé drogové závislosti, prožívají nadpřirozená uzdravení těla i duše a znovu nalézají naději a smysl života. Více o tom se můžete dozvědět na www.zukunft-fuer-dich.de. Máme velkého Boha, pro kterého není žádný případ beznadějný a který se chce setkat s každým člověkem a dát mu novou naději a smysl života!!! Ježíš tě miluje a ty jsi cenný!

Jen Ježíš doopravdy osvobozuje od všeho toho, co náš život ničí a co stojí v cestě věčnému životu v nebeské slávě! Bez Boha je člověk bytostí, které chybí to bytostně nejdůležitější. Skupina „Tote Hosen“ zpívá: „Proč pořád nejsme nasycení?“ Kolik hvězd zpívalo tu píseň: „I can get no satisfaction“ (nemůžu být spokojený) ? „Nikde nenacházím naplnění“. Stejně tak se dařilo Jörgovi – ani 300 km/h rychlostní opojení nemohlo nahradit Boží přítomnost. To se dělo mně a to se děje i tobě! Ale s Bohem může být i z té nejubožejší bytosti člověk, ze kterého Boží bytost vyzraňuje. O této mocné proměně vypráví i Stefan kamkoliv přijde.

Nejdřív mi rozbili lebku a pak mě zapálili...

Narodil jsem se v městečku Eckernförde, vyrůstal jsem v severoněmeckém městě Kiel – v nevěřící rodině jako druhé dítě. Už ve svých mladých letech jsem byl hodně na ulici. Oba moji rodiče byli stále velice zaměstnaní. Ve svých 13 letech jsem měl poprvé zkušenost s hašišem. To nebyla zas tak dobrá věc. Vyvažoval jsem to sportem. V roce 1987 jsem musel na vojnu a tam to na mě znovu všechno spadlo: alkohol, opět drogy – prostě celý program. Po vojně v roce 1989 jsem v Kielu poznal jiné lidi, se kterými šlo tentokrát o heroin a kokain. Hodně rychle jsem se dostal do těžké závislosti. Společník mého bratra, což byl můj kolega v práci, který byl znovuzrozený křesťan, mi vyprávěl, že mne Ježíš může osvobodit od drog. Smál jsem se tomu a říkal jsem, jak mě chce nějaký Ježíš osvobodit z mé závislosti, když v žádného Boha nevěřím. Má závislost byla čím dál tím horší; už jsem nemohl ani pracovat a hrozil mi finanční bankrot. Kvůli tomu jsem se dopustil mnoha trestných činů. Po určité době mě můj bratr Olaf vzal do shromáždění („Sbor Boží“) v Kielu. Tam se za mne modlili. Musím zmínit, že jsem v té době byl plně v abstinenci v odvykací kúře, již tři roky jsem byl závislý na heroinu. Ale Pán mne osvobodil od tlaku těžké drogové závislosti. Vůbec jsem tomu nemohl uvěřit, ale byla to pravda – byl jsem osvobozen. V roce 1990 jsem předal svůj život Ježíši. Začátek byl dobrý, ale jen do té doby, než jsem poznal člověka jménem Haucke. Dle svého vlastního tvrzení byl také křesťan; přesto jsme však začali opět brát drogy. Hráli jsme si s Bohem, což mělo své následky. Tak to šlo osm

let. Oba jsme obdrželi proroctví, že jestli si nepřestaneme s Bohem hrát, tak nás odtud odvolá (tedy zemřeme). Neposlechli jsme a pokračovali jsme v našem nezodpovědném životě. Haucke v roce 1998 zemřel za obzvlášť drsných okolností.

Já jsem se potom přestěhoval do města Wismar a svůj život jsem tam vedl dále bez Boha, neposlouchal

jsem ho. V roce 2000 na mně byli poštváni 2 lidé, jejichž „úkolem“ bylo mě zabít. Rozbílili mi ranami lebku a pokusili se mne zapálit; ale ačkoliv jsem žil tak moc hříšným životem, držel nade mnou Ježíš svou dlaň a já jsem zázrakem přežil. Protože jsem měl naprosto rozmlácené a zlámané obličejové kosti, ležel jsem 5 týdnů v nemocnici ve městě Rostock. To, že jsem ještě na živu, je Pánův zázrak. Před převozem do nemocnice jsem ležel ve svém bytě dva dny v bezvědomí. Operace mého obličeje trvala 7 hodin. Díky Bohu probíhalo uzdravení velice rychle. Následně po pobytu v nemocnici mi můj bratr v srpnu 2000 obstaral místo v Ittlingen v jižním Německu, kde jsem se stal jedním ze společných uživatelů bytu; všichni tam byli křesťané. Zde jsem znovu předal svůj život Bohu. V této době se za mě hodně modlili. Došlo k soudu s těmi lidmi, kteří mě chtěli zabít. Bůh mi dal vůli a sílu k odpuštění. Když jsem v soudní síni dostal poslední slovo, řekl jsem jednomu pachateli: „Odpouštím ti proto, abys poznal Ježíše Krista!“ Můj advokát si myslel, že jsem ožralý, ale to jednal Bůh. Od roku 2003 jsem šťastně ženatý se svou ženou Annerose a vydal jsem se cestou zodpovědného života s Ježíšem. Od té doby jsem se přiučil mnoho věcí z Bible o Bohu a světě, což posílilo moji víru.

P.S. Jsem Bohu nesmírně vděčen, že mohu cítit a zažívat jeho milost a odpuštění a že mne a mou ženu používá k tomu, aby pomohl druhým.

Stefan Lose

Máš svobodu Božího dítěte?

Nepochopitelné: rozbili mu lebku a podpálili ho! Bylo by nanejvýš pochopitelné, kdyby k nim Stefan cítil nenávist – a on je nejdřív skutečně nenáviděl. Ale to je právě milost a síla Boží, která dokáže prolomit každý začarovaný kruh, když se člověk cele vydá Boží všemohoucnosti. To potom působí síla Boží! Co to má společného se silou ničit druhé lidi? To umí každé dítě! Prává Boží síla je ta, která dokáže odpouštět. Síla, která dovede prolomit začarovaný kruh nenávisti; síla, která by změnila celý svět. Kdyby svět vzdal Bohu čest a chválu, potom by vše vypadalo jinak, protože Ježíš nám tuto sílu zaslíbil:

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky...” (Skutky Apoštolů 1, 8)

Na tom se pozná, zda je někdo k Bohu upřímný nebo ne. Mnozí chtějí důkazy o Bohu, ale Bůh jim dává svědky, kteří dosvědčují svým životem, že Ježíš žije! Jedno je ale jisté: Kdo nechce druhým odpustit, ten zabraňuje Bohu, aby odpustil jemu.

„Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše přestoupení.“ (Matouš 6, 14-15)

Jde o příliš mnoho, než aby to Bůh na tomto místě vzdal. Jde o věčný život nebo o věčné zatracení! Kdo tomu rozumí, ten bude důsledně jednat. Kdo to myslí s Bohem opravdu vážně, ten bude ze svého začarovaného kruhu vysvobozen. Ježíš řekl:

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.“ (Jan 8, 36)

Máš tuto svobodu Božího dítěte? To není žádná falešná svoboda! Jsem už X let na cestách mezi motorkáři po celé Evropě a mezi nimi se často o „svobodě“ mluví, jenže pravý opak je pravdou. Mnozí chápou pojem svobody až tak dalece zkresleně, že si ospravedlní všechno, co je spojené s drogami a ostatním odpadem, který mohou získat, a dnes jsou uvězněni ve svých závislostech. To není žádná svoboda! Mnozí si mysleli, že svoboda je porušovat všechny zákony a přitom být nedotknutelný. Dnes sedí ve vězení. Je tohle svoboda? Mnozí si mysleli, že budou ještě „svobodnější“, když se stanou

členy nejsilnějších motorkářských klubů. Tam pak ale musí dodržovat tolik pravidel, že by je to ani ve snu nenapadlo. Najednou se sami stávají lidmi, kterými nikdy nechtěli být. Co má tohle společného se svobodou? To je čistá a naprostá svázanost v začarovaném kruhu seberealizace.

Jako lidé máme jen dvě možnosti: buď představujeme duchovní Boží bytost v nás nebo satan představuje svou bezbožnou bytost skrze nás. Jako kdyby Bohu mělo stačit, že věříme tomu, že existuje... Ne! Boží vůlí je, abychom byli stále víc podobní Kristu a aby se Kristus skrze věřící mohl z Ducha přes duši a tělo představovat tomuto světu ve své bytosti, slovu a skutcích. Satan si naproti tomu přeje, aby lidé realizovali sebe. Následující srovnání nám to lépe ozřejmí:

Chci brát Boha za slovo.

Moje já tíhne k relativizujícím vlastním interpretacím Božího slova.

Chci svůj život řídit podle Božích spravedlivých měřítek a jeho nařízení.

Moje já je sebespravedlivé a samo pro sebe rozhoduje o tom, co je dobré nebo špatné.

Svá provinění chci ihned uvidět, přiznat a napravit.

Moje já naproti tomu tíhne k sebeobhajování a k sebespravedlňování

Chci vyhovět nároku Boží svatosti a nechat sám sebe skrz naskrz posvěcovat až k dokonalosti.

Moje já je spokojené samo se sebou a chce zůstat takové, jaké je.

Chci nesobecky sloužit Bohu i lidem.

Moje já to skrze sobectví znemožňuje.

Chci milovat Boha i své bližní jako sám sebe.

Moje já touží pouze po sobecké sebelásce.

*Chci žít v Božím pokoji,
který převyšuje každé lidské
pomyšlení.*

*Chci Boha vyvyšovat
a chválit.*

*Celým svým životem chci
představovat Krista.*

*Chci najít svou identitu
v Bohu a v Kristu.*

*Chci rozpoznávat svou
stabilní a reálnou hodnotu
jako drazé vykoupnou Boží
podobu.*

*Chci žít se zdravým vědomím
Boha abych z něho čerpal
svatost k životu a schopnost
ke službě.*

*Chci svůj život a službu
utvářet na základě důvěry
v Boha a tím dávat do hry
Jeho schopnosti a dary.*

*Přijde-li na to, chci pro Boha
trpět.*

*Moje já si přeje sebeuspo-
kojení.*

*Moje já chce chválit a vyvy-
šovat sebe sama.*

*Moje já chce prezentovat
sama sebe.*

Moje já hledá jen sebe.

*Moje já ničí život i službu
problémy se sebehodnoce-
ním, které se projevují pocity
méněcennosti, domýšlivostí
nebo velikášstvím.*

*Mé já si je vědomé pouze
sebe sama a omezuje mne
jen na mne samotného.*

*Moje já umí, myslí a jedná
jen na základě důvěry v sebe
sama, a omezuje mě jen na
moje možnosti, schopnosti
a nedostatečnosti.*

*Moje já ničí můj život a služ-
bu skrze sebelítost.*

*Chci ve všem s vděčností
rozpoznávat Boží milost.*

*Chci žít duchapřítomně
v zapírání sama sebe.*

*Chci se svobodně a z vlast-
ního přesvědčení odevzdat
pod Boží vládu.*

*Chci plně uchopit spásu
a prožívat spasení, uzdravení
a posvěcení.*

*Nový život z Krista chci žít
věčně.*

*Moje já přijímá vše bez vděč-
nosti jako samozřejmost.*

*Moje já považuje život ve
víře a posvěcení za zbyteč-
nost.*

*Moje já chce zůstat svým
vlastním pánem.*

*Moje já spěje pomalu ale
jistě k sebezničení.*

*Moje já chce mou sebe-
vraždu.*

Podrobně se o tomto tématu rozepisují v knize „Ztělesňovat Krista – uskutečňovat Boží vůli“. Vidíme zcela jasně, že sebe-realizace je proti Kristu, tedy antikristovská.

V tomto případě můžeme pod křesťanským nátěrem dělat, co chceme a nic to nepřinese. Ježíš řekl:

***„Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebes-
kého; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi
řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nepro-
rokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu
neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy já prohlásím: „Nikdy
jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti!“
(Mat. 7, 21-23)***

Ježíš nás nevykoupil proto, abychom pokračovali ve starém životě tak jako doposud, ale abychom prožívali s Bohem nádherný a svatý život tak jako On! Ježíš řekl:

„....neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal;“ (Jan 6, 38)

Stejně tak může opravdový křesťan říci: „Neobrátil jsem se k Bohu proto, abych nadále žil svůj soběstředný a svévolný život, ale abych činil vůli toho, který mě stvořil a vykoupil!“

Život křesťana není osamělý běh! Nebylo to tak ani pro Ježíše. Ježíš byl pokoušen ve všem tak jako my (Žid. 4, 15), ale nedopustil se hříchu. Několik hodin před Jeho zatčením a bičováním byl Ježíš obzvlášť těžce pokoušen. Když pomýšlel na to, co ho čeká na kříži, hrozil se toho. Ale On se usilovně na svých kolenou modlil a ještě víc upevnil svůj postoj: „Ne má, ale tvá vůle se staň“.

Musíme se jako křesťané naučit žít celým svým životem v harmonii s Boží vůlí a tím zůstat v odporu vůči pokušením. Kdo si to nepřeje, ten toho může kolem Boží lásky nakecat kolik chce, ale stejně není křesťan. Křesťan se pozná podle následujícího postoje: „Vím, že tím nejlepším pro můj život je to, abych zapíral sám sebe a žil v harmonii s Boží vůlí“. Kdo si to upřímně přeje, ten nejprve pozná svou vlastní neschopnost v Boží vůli setrvávat a žít, a teprve poté se naučí, co to ve skutečnosti znamená modlit se, věřit, bojovat – a vítězit! Není žádný důvod to vzdát. I kdybychom měli padnout, tak nám Boží slovo říká:

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1 list Janův 1, 9)

Ježíš nám zůstává věrný! Bůh chce při posvěcování lidi uvádět do veškeré pravdy (Jan 16, 13). Satan nás naproti tomu chce svádět. Božím cílem je, aby na nás byla vidět Boží svatá osobnost tak, jako na Kristu (Žid. 1, 3). Cestou k tomu je zapření sebe sama. Ježíš řekl: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej." (Luk. 9, 23,24) Zapírání sebe sama je účinná víra, protože v každém okamžiku se objevuje otázka: „Čemu teď vlastně věřím?“ Víra a jednání v pravdě vede zároveň k zapírání sebe sama. Má-li někdo např. uvěřit, potom se to může stát jen tehdy, jestliže dotyčný popře své vlastní představy o Bohu a k tomu i svou samospravedlnost a sebeobhajobu... Zapírání sebe sama je víra v akci, která má za cíl, aby se Kristus v Duchu mohl v nás a skrze nás projevovat. Tím se začne projevovat i ovoce Ducha (Gal. 5, 22). To se může dít jedině skrze zapírání sebe sama, bez kterého nemůže být žádný člověk opravdovým učedníkem Pána Ježíše Krista.

Martin byl předsedou zločinného motorkářského klubu. Bude vám vyprávět o tom, jak z něho víra v Boží pravdu udělala úplně nového člověka.

Mým životem byla moc

V období mého dospívání, jsem měl obrovský problém: byl jsem opožděný, malý, vyzábělý a teprve v šestnácti letech jsem začal mutovat. Za to jsem se nenáviděl a začal jsem pohrdat všemi malými a slabými lidmi. U děvčat jsem tehdy neměl šanci, a mí kámošové mně nepovažovali za plnohod-

notného. V patnácti letech jsem vzal žezlo do ruky a začal se vyprošťovat z vězení slabosti. Ve věku osmnácti let jsem potkal lidi, kteří mě kdysi ponížili. Teď jsem ponížil já je. Nechtěl jsem ani drogy, ani alkohol nebo snad peníze, ale chtěl jsem moc. Tenkrát, v pozdních sedmdesátých letech, jsem sledoval s velkým zájmem vývoj scény rockerů, jak se tenkrát jmenovali motorkáři.

Dlouhovlasí, silní, postavu po vzoru Vikingů. Na vojně jsem navázal kontakty s lidmi, kteří se stali mými kamarády, s nimiž jsme později v našem městě založili motoklub. Po odpadnutí těch, kteří se s námi pouze vezli, vykrytalizovalo silné jádro, které sestávalo z devíti lidí.

Teď to s námi šlo strmě „vzhůru“. Respektovali nás, my se stávali stále známější, samozřejmě také u policie. Obzvlášť když jsme dorazili na „turné“ do jiných měst ke spřáteleným klubům, to na sebe nepotěšující styky s bílo-zelenou frontou nenechaly dlouho čekat.

Pár mých kumpánů se dalo na pasáctví. Ani já jsem se tomu po počátečních skrupulích nebránil. Někteří z mých kumpánů nezůstali jen u příležitostného chlastání, ale obrátili se i k drogám. Já jsem akceptoval nanejvýš anabolika. Viděl jsem, jak drogy měnily mé přátele. Z hloubi duše jsem tím pohrdal a nikdy jsem se nechtěl stát takovým otrokem drog. Sám jsem se ale stával otrokem stále nových sexuálních dobrodružství a pornografie, což má často na psychiku podobné účinky jako drogy. Stále častěji to však za sebou zanechává po krátkém superpocitu zející prázdnotu.

Zlo ve mně bylo stále zřetelnější. Na počátku osmdesátých let jsem v sobě zpozoroval silnou změnu. Hodně jsem poslouchal tvrdý rock a zlo ve mně se stále více projevovalo skrze násilí a agresi. Moje hodnoty mizely velice rychle. Dopustil jsem se věcí, u kterých je mi dnes velice zatěžko pochopit svůj tehdejší způsob jednání. Odkud se ve mně vzala všechna ta zlá energie?

Jednou jsem na lidové zábavě potkal starého známého. Býval obávaným rváčem a fyzicky mně dalece přesahoval. Teď byl křesťanem a svým bližním dával místo kopanců nadějí. Přátelsky mne pozdravil. Jo, jo, vím, že mně Ježíš miluje. Jo, už jsem to všechno jednou slyšel. Ale co já s tím mám dělat? Kde je ten tvůj Ježíš? Dá mi už konečně tu správnou ženskou? Kde je při těch válkách, při zneužívání dětí, kde byl při křížáckých taženích a upalování čarodějnic? Zaplavil jsem ho otázkami. On byl ale trpělivý a pozval mne k sobě domů.

Pomalu, v průběhu noci, jsem byl stále lačnější po tom, co říká. Vysvětlil mi, že Lucifer, nejvyšší anděl, rebeloval proti Bohu, a společně s třetinou padlých andělů se kvůli rebelii stali démony. On sám se stal ďáblem. Od začátku sváděli lidi ke zlému, aby je dovedli na místo potrestání, které bylo určeno jim samotným: věčná muka v ohnivém jezeře. Bůh, který je sám bez viny, musí potrestat zlo, ale zároveň vytvořil pro lidi cestu, aby je před tím, bude-li to možné, uchránil. Proto se Bůh sám stal člověkem; uzdravoval, miloval, povzbuzoval a bez přestání činil dobro. Ale to nejsilnější na tom všem: skrze zradu byl vydán Římanům, a Bůh-Člověk Ježíš Kristus, byl nevinně ukřižován. Ne proto, že mu nic jiného nezbyvalo. Bez problémů by býval byl schopen rozložit v jedné jediné chvíli lidi na atomy. Dobrovolně připustil své ukřižování a krutou, velmi bolestnou a násilnou smrt. Z lásky k tobě vzal na sebe tvou vinu, pykal a trpěl za tebe. Protože byl Boží

Syn zcela nevinný, nemohla ho smrt – tahle hrozivá, hrůzu nahánějící moc – zadržet. Ježíš byl a je silnější než smrt a po třech dnech vstal z mrtvých. Později vystoupil do nebe, kde sedí na trůnu po pravici Boha Otce. Duch Svatý, třetí osoba Boží, je nyní tady na zemi, aby proměňoval lidi. Každý člověk, který poprosí Ježíše o odpuštění, dostane život věčný a tady na zemi do srdce smysluplný směr dalšího bytí. Bible toto nazývá znovuzrození ducha. Znamená to buď všechno nebo nic. Buď věčná radost s Bohem, nebo věčné zatracení v pálících plamenech ohnivého jezera.

Potřeboval jsem odpuštění.

Nevím, jak se mi to stalo. Byl jsem přece tak cool, tak nesmírně v "pohodě". Najednou jsem věděl, že jsem od Boha oddělený. Potřeboval jsem odpuštění. Ve svém nitru jsem volal k Bohu. Ten muž se se mnou modlil a do mého srdce začal vtékat hluboký pokoj jako tekuté zlato, což jsem tělesně vnímal jako příjemné teplo. Tento text píšu v době, kdy od mé modlitby uplynulo již několik let. Jako motorkář jsem měl život plný napětí, ale jako křesťan je můj život nesrovnatelně napínavější. Můj život se změnil o 180 stupňů, je plný moci a nádherný. Obzvláště na začátku jsem měl mnoho vnitřních bojů, přesto byla Boží síla a milost tak silná, že již nechci zpět. Jsem náročný, žádostivý člověk: chci hodně, nejlépe všechno, co se dá vyzískat. Nikdy nejsem spokojen jen s průměrem. Hlavní rozdíl oproti dřívějšku vedle toho, že se místo do pekla díky Ježíšově odpouštějící milosti jednou dostanu do nebe, je ten, že dnes nemůžu být spokojen s ničím menším, než s tím, co můžu dostat a dostávám od Boha. Dříve mi stačily svalnaté ruce, hezké ženské, těžké motorky a moc. To už by mi dneska nestačilo. Ten požitek, který jsem tím vším získával, se nedá srovnat s tím, když člověk najde odpuštění vin a pokoj v srdci. Jakákoliv nuda či dlouhá chvíle

teď z mého života zmizela. Dnes, ve svých více než 50 letech, cítím, jak se moje vnitřní i vnější síla zvětšuje. Bůh mi dal hezkou ženu a tři děti. Mé bolestivé, opotřebované klouby byly nadpřirozeně uzdraveny, má slabost zmizela. Bůh mě pokořil, ponížil, srazil mi hřebínek, ale hned mě zároveň bohatě obdaroval. Naučil jsem se v těžkostech důvěřovat už nikoliv sobě samému, nýbrž Bohu. Dnes vím, že nezkrotná síla, kterou cítím uvnitř i vně, pochází od Ježíše – vynálezce moci, a vzdávám mu všechnu čest. Dnes pracuji na stavbě, tvořím, a ohromně mě baví budovat nové věci – být kreativní. Rád vyprávím druhým lidem svědectví o úžasné, bezvadné proměně mého života, která se mohla stát jediné a pouze díky milosti Ježíše Krista. Svým bratrům ze scény přeji z celého srdce, aby také oni osobně zažili odpouštějící a proměňující sílu Pána všech pánů. Možná se někdy setkáme a možná se za vás budu moci i modlit.

Tak zdar a Boží požehnání!

Martin Hacker

Martin se pokoušel svou vnitřní prázdnotu naplnit mocí, a tak žil ve své vlastní seberealizaci, kde však není místo pro Boha.

Každý nemusí zacházet do takového extrému jako Martin! Úplně stačí, když žijeme s postojem: Jsem svým vlastním pánem, dělám si co sám chci! Víš o tom, že právě toto je jediným satanistickým příkázáním? „Dělej si co chceš!“ Každý ví, že když všichni budou dělat jen to, co sami chtějí, tak máme peklo na Zemi! Kdo naproti tomu svou rebelující a ničitelskou vůli uvede do souladu s vůlí Boží, ten zakusí osvobozující Boží moc! Martin nakouzl téma, které mnohým nesedí: existenci satana! Anni vám bude vyprávět o tom, jak si tuto skutečnost uvědomila a jak se s tím vypořádala.

Co je smyslem mého života?

V dětství jsem byla celkem nespokojená a věčně vynervovaná, nadávala jsem téměř na všechno! Moji rodiče se rozvedli, když mi bylo pět let, to samo o sobě mi vzalo radost ze života. Zřídka kdy měl na mně někdo čas, cítila jsem se často osamělá a opuštěná. Tak se stalo, že jsem velmi mnoho času trávila před televizí a o zbytku světa jsem nechtěla nic slyšet ani vědět. Život pro mne byl nesmyslný, a tak se mi do mysli často vkradla myšlenka: „K čemu vlastně žiji?!“ Odpovědět mi na to nikdo nedovedl.

Viděno z materiálního hlediska se mi vedlo velmi dobře, dostala jsem téměř všechno, co jsem si přála. Přesto jsem se vnitřně cítila velmi prázdná a ze života jsem měla pramalou radost. Nevědomky jsem hledala lásku, kterou mi sice mamka dávala, ale ne v takové míře, aby mne to uspokojilo.

Když mi bylo čtrnáct let, moje mamka se podruhé vdala. Můj nový otec byl křesťan a tak přinesl s sebou do rodiny víru v Ježíše. V Boha jsem však věřit neuměla a ani nechtěla, protože jsem kolem sebe viděla mnoho křesťanů, kteří vypadali smutně a znuděně a taková jsem být nechtěla.

Navíc jsem Boha nemohla vidět! Protože jsem ale měla velice dobrý a přátelský vztah ke

své mamce, velmi mne fascinovalo, jak v Boha věří. Také ona měla těžké dětství, a teď, jak říkala, čerpá svou sílu, lásku a radost z Něho. Moje mamka opravdu vyzařovala lásku, kterou jsem viděla jen zřídka! Ta musela přicházet jedině od Boha! Často jsem na ni byla velice drzá, zejména v pubertě, nadávala jsem jí a podobné zlé věci. Ona ke mně byla přesto vždycky milá a přátelská. Když jsem měla problémy, pomáhala mi. To mne přivádělo k úžasu a moc jsem to na ní obdivovala!

Moje tehdejší kamarádka nevěřila v Boha, ale naopak, dala se na cestu okultismu. Chtěla, abych s ní „zaklínala duchy.“ Já jsem na to nepřistoupila, něco takového jsem považovala za blbost. Nicméně jsem se dozvěděla, jak to dělá, a zjistila jsem, že to funguje. Tehdy mi došlo, že jsou na světě neviditelní duchové, kteří mohou vykonávat svou moc. To mi nahnalo strach, jelikož jsem něco takového nikdy dřív nezažila, ani jsem o tom nikdy nepřemýšlela. Věděla jsem z vyprávění své prababičky, která měla velice silnou víru v Ježíše Krista, že věří v existenci satana, protože to tak četla v Bibli. I to jsem považovala za hloupý výmysl. Avšak po zážitku s kamarádkou jsem se nechala poučit. A tak jsem dospěla k závěru, že satan opravdu existuje. Protože dovedu myslet aspoň trochu logicky, pochopila jsem souvislost: „Když existuje satan, musí existovat i Bůh.“ A oba jsou neviditelní. V Bibli totiž stojí psáno např. o satanu: „Nemáme co do činění s tělem a krví, nýbrž se silami a mocnostmi temnoty!“

Rozhodla jsem se tedy Boha hledat, abych mu svědila svůj život. Satanu jsem patřit nechtěla a Bible celkem jasně říká, že buď jsme děti Boží, nebo děti ďáblovy. Buď patříme Bohu, nebo ďáblu, ale nejde nepatřit ani jednomu z nich. Já nechtěla patřit ďáblu. Poznala jsem, že je to pravda (totiž to, že lidé patří buď Bohu nebo ďáblu) a je to zřejmé, když se člověk podívá na lidské zlo a na svět kolem sebe.

Začala jsem chodit v neděli do křesťanského sboru se svými rodiči. Dříve jsem v neděli buď vyspávala, nebo koukala na televizi. Bůh ve svém slově říká: „Nezanedbávejte společná shromáždění, mějte společenství s ostatními křesťany.“ Připojila jsem se k mládeži, kde mne srdečně přivítali a začala jsem hledat plán, který má Bůh pro můj život. Chtěla jsem být křesťan a jako křesťan žít! Pomalu mi docházelo, že čím víc jsem se zabývala Ježíšem, neboli četla Bibli, modlila jsem se a poznávala nové věci o víře, tím víc se vytrácela má nespokojenost se životem. Nalezla jsem smysl života v Ježíši Kristu! I dnes musím říct, že jsem spokojenější a už se víceméně nerozčiluji! Zmizela i vnitřní prázdnota, protože ji beze zbytku naplňuje Ježíšova láska!

Haleluja, děkuji, drahý Pane Ježíši

S pozdravem Annika

Tak jednoduché to může být: Pryč od satana, směrem k Bohu!

„...aby se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými.“ (Skutky 26, 18)

Satan usiluje o to, aby tvůj život skrze soběstředný postoj vzdálil od Boha! Satan je reálná bytost, která za pomoci lži udělala z naší země začarovaný dábelský kruh a chce tě vzít sebou do věčného zatra-

cení. Zpozoruješ-li, že tvůj život ovlivňují temné síly, tak volej k Ježíši Kristu. Ježíš porazil mocnosti temnoty na kříži. Hřích, smrt a ďábel ztratili svou moc nad těmi, kdo se odevzdali Bohu. Ježíš vstal z mrtvých a má teď moc, do těchto věcí zasahovat. Každý, kdo se dobrovolně a z vlastního přesvědčení odevzdá Ježíši, prožije osvobození. Nezahrávej si s ďáblem, ale vem věci s Bohem vážně. Boží příslib platí:

„Podříďte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. Umyjte si ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, lidé dvojí tváře!“ (Jakubův 4, 7)

Víc než kdy předtím si satan používá média k tomu, aby do společnosti zaséval své zavádějící lživé intriky, jako např. vykládání karet, horoskopy, Halloween a věci s tím spojené, okultní pořady, filmy a jiné. Dej od toho ruce pryč a varuj i ostatní! Odstraň ze svého života horoskopy a všechna okultní CDéčka, časopisy, návykové látky a ostatní věci, kterými tě satan ničí. Ježíš osvobozuje, chceme-li být skutečně svobodní! Hned se dozvíte, jak jeden satanista našel cestu k Bohu.

Ze satanisty následovníkem Ježíše

Jsem Robert a narodil jsem se v bývalé NDR. Vyrostl jsem v malém městě se 7 000 obyvateli. Když mi bylo asi 11–12 let, rozhodl jsem se dát se dohromady s nejsilnějšími chlapci mého věku. Předtím jsem byl dost osamělý a proto jsem býval často terčem útoků a bití. Měl jsem toho už dost.

Ted' jsem chtěl já ukázat těm druhým odkud padají rány. Jak jsem řekl, tak jsem i udělal a již za krátkou chvíli jsem byl spřátelen s nejhoršími darebáky ze všech. Postupně k nám přicházelo stále více lidí. Zpočátku vše vypadalo celkem nevinně brzy jsem však zjistil, že můj nový přítel byl schopen všeho zlého a jeho bratr byl ještě daleko horší. Dlouhé vlasy, černé oblečení, zlá a hlasitá satanská hudba. To na mě dělalo lo dojem. Průběžně pořád u něj doma byli na návštěvě jakési temné postavy. I to na mě dělalo ohromný dojem. Za každou cenu jsem chtěl být při tom. Když mi bylo 13 let, jel jsem společně s nimi poprvé do Berlína na nejtemnější black-metalové setkání.

Celou noc jsem probendil. Chlastal jsem až do úmoru, nadával na lidi a jen tak všechny zdravil hitlerovským pozdravem. Tyto víkendové hrůzy se množily s mým přibývajícím věkem. Moje rodina sledovala, jak se propadám a přesto tomu nedokázala zabránit. Už v mladším věku jsem několikrát utekl hrobníkovi z lopaty. Alkohol a znovu alkohol. Když jsme chlastali, nazývali jsme to alkoholocaust. Začalo ve mě narůstat i pohrdání lidmi a s tím související názory. Nenáviděl jsem lidi jen pro skutečnost, že jsou lidmi. Mými nepřáteli byli židé, černoši a cizinci všeho druhu. Můj bližní byl můj nepřítel a nenáviděl jsem i sám sebe. Národní socialismus v nejtvrďší podobě, nihilismus, Nietzsche, Germánství (Odin a Thor), SS, antisemitismus, mysantropie (nenávist k lidem), satanismus (ne duchovní, ale spíše jako úderná jednotka z pekla). Mé nitro bylo rozervané a v úplném chaosu. K tomu se přidaly ještě drogy. Bral jsem prostě všechno, co se mi na-

bízelo. Vypukl ve mě nevázaný hněv na všechno živé. Chtěl jsem být už jen zlý, protože jsem si myslel, že jen tak bude mít život smysl. Křesťany jsem nenáviděl jako mor. Byl jsem doma u vrahů, rváčů, satanistů, skinhedů a motorkářů.

Tyhle drsné typy lidí mě naprosto fascinovaly a já chtěl být také takový. Proto jsem měl už v 16 letech mezi nimi své jméno. Všechny své peníze jsem nacistal do CD, alkoholu a podobných věcí. Byl jsem úplně vyřízený a uvnitř jsem byl víc mrtvý než živý. Z gymnázia mě mezitím už také vyhodili, protože jsem dělal jen samé průšvihy a vynechával školu. Na střední škole jsem se trochu zmátožil, ale jen velmi povrchně. Naše banda už byla známá po celém městě a „proslulá“ samými rvačkami. O víkendech jsem se pohyboval už jen po „akcích“ a různých koncertech.

Temnota mne obklopovala na každém kroku. Jako výraz síly a nenávisti k životu jsme se vzájemně řezali do paží a způsobovali jsme si tak hluboké rány, po kterých nosím stopy dodnes. Ale někde ve svém nitru jsem neustále pátral po smyslu života a po smyslu umírání, protože už tenkrát jsem tušil, že to bahno, ve kterém tady žiji, nemůže být všechno.

Když jsem si pořídil svůj vlastní byt, přišli moji kamarádi na návštěvu – párty, chlast a drogy! Zpil jsem se do němoty. Poté jsem najednou dostal nápad spáchat sebevraždu. Nic mi už nedávalo smysl. Když navíc mí přátelé z ničeho nic vypadli, cítil jsem se úplně opuštěný. Brečel jsem jak želva. Stál jsem na balkóně a chtěl skočit dolů. Ale jako poslední záchrana mi probleskla hlavou myšlenka na mé rodiče. V mém zoufalství jsem jim zavolaal a brečel do telefonu: „Jestli si pro mě hned nepřijedete, tak zítra máte mrtvého syna.“ Mí rodiče přijeli, byli z toho úplně mimo a odvezli mě domů. Půlku noci jsem probrečel a pak jsem usnul vyčerpáním. Na druhý den ráno jsem se cítil jako po mrtvici. Mí rodiče byli na mě

a mé kumpány totálně naštvání a vztekli. Protože jsem si od této události byl jistý tím, že jakékoliv další setrvávání v této partě by pro mě dříve či později znamenalo jistou smrt, rozhodl jsem se z tohoto vlaku za každou cenu vystoupit. Mé vzdělávání jsem pověsil na hřebík a co nejrychleji jsem se nechal naverbovat do armády. Viděl jsem v tom šanci začít konečně sám rozhodovat o svém životě a zmizet partě i s jejími pokušeními z dohledu. Jednoho dne jsem šel se svou kolegyní do kina. Šli jsme na film: „Vymítání Emily Rose.“ Nic jsem od toho neočekával, ale nevědomky to mělo být moje první vědomé setkání s živým Bohem

(Přesto bych však nikomu neradil se na tento film dívat! Byla to jen Boží milost, že ke mě promluvil skrze něco tak ďábelského!) Z toho filmu bylo zřejmé, že zde existují nadpřirozené, nadpřirozené mocnosti temnoty. Během filmu se mi vybavovaly mnohé vzpomínky z mého pochmurného mládí. Jednoduše mi byla jasná existence toho Zlého. Na konci filmu byla scéna, na kterou v životě nezapomenu. Kněz v ní předčítá dopis po zesnulé posedlé Emily Rose. Jedna věta zněla přibližně takto: „Jak můžete nevěřit v Boha, když vám ukážu ďábla?“ V tom okamžiku mi bylo, jako kdyby na mě ukazoval prst Boží. A k tomu tichý hlas: „Roberte, teď už víš, že jsem, protože ďábla jsi už ve svém mládí zakusil. Už nemáš žádnou výmluvu.“ Bůh měl pravdu, tady už nebyly žádné výmluvy možné. Jako ateista jsem do kina vstoupil a jako člověk věřící v Boha jsem z něj vyšel. Teď jsem sice věděl, že je Bůh, jak Ho mám ale víc poznat, jsem netušil. Pokoušel jsem se Ho tedy hledat. „Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ (Jeremjáš 29, 13) Tenkrát stejně jako dnes, i po celou věčnost jsem mu vděčný, že se mi dal nalézt.

Během mé praxe v médiích, o půl roku později, vedl Pán můj život tak, že jsem se setkal s opravdovým křesťanem.

Skrze něj jsem mohl konečně poznat Bibli a mnoho dalších křesťanů Bibli věrných. Modlili se spolu a měli se rádi tak jednoduše, že jsem byl ihned přesvědčen o tom, že mají něco, co mě zásadně chybí. Takové přijetí a lásku jsem nikdy předtím nezažil. A Ježíš, tenhle Ježíš a stále znovu Ježíš. Bylo ve mě tisíce otázek a jedna z nich byla např. ta, zdali je Ježíš skutečně odpovědí na všechny otázky. Za každou cenu jsem to musel zjistit, protože na tom teď závisel můj život. Po několika týdnech jsem se jednoduše rozhodl dát Ježíši Kristu svůj život i smrt. Věděl jsem, že pokud je pravdou to, co je psáno v Bibli, žil jsem až doposud pouze pro satana a byl jsem i se všemi svými hříchy vlastně jen živou mrtvolou, která čeká, až přijde její konec. Chtěl jsem žít, jednoduše jen žít a být svobodný od všech tlaků a závislostí! S tím jsem přišel ráno do kanceláře a dříve, než jsem začal cokoliv dělat, jsem poklekl a poprvé v životě jsem se nahlas modlil: „Pane Ježíši Kriste, prosím, odpusť mi mé hříchy a dej mi věčný život. Až zemřu, tak chci přijít do nebe. Prosím, obnov mě a dej můj život do pořádku.“ Takhle nějak jsem se modlil a poté jsem jednoduše věděl, že jsem konečně našel smysl svého života. Od té doby, co jsem odevzdal život Ježíši, prožívám Jeho lásku, Jeho zaopatření, Jeho zásahy a nadpřirozenou realitu Božího království. Nechal jsem se pokřtít a chodím pravidelně do sboru, který je věrný Bibli. Když to shrnu, tak jsem se stal novým člověkem. Bůh pracuje každý den na mém charakteru a dává mi stále hlouběji porozumět tomu, co pro mě Ježíš udělal na kříži. Jsem tak volný, jako nikdy předtím a miluji Boha i své bližní jako sám sebe. On uzdravil mé tělo, duši i ducha a dal mi také nádherný úkol a povolání pro můj život. Pro Jeho slávu smím získávat lidi pro Ježíše a šířit živou naději evangelia.

Mohu říci jen Haleluja!

Satan tě ovlivňuje

Musíš si uvědomit jednu věc. Protože Bůh existuje a Jeho slovo je pravda, je logickým důsledkem to, že existuje i satan, který chce tvůj život ovlivnit špatným směrem. Satan je nazýván „anděl světla“. Někdy to vypadá, „jako kdyby“ jeho návrhy byly dobré! Ale satan nás vede vždycky „za světlo“. Satan byl nejvyšším Božím andělem, ale povyšoval se a vzepřel se proti Bohu. Od té doby se pokouší přetáhnout lidi na svou stranu a vtáhnout je do věčného zatracení. Nesnese, když lidé žijí dobrovolně a z přesvědčení v harmonii s Boží vůlí. Satan chce, abychom vůči Bohu byli zlomyslní, měli k němu odpor, abychom žili svévolně a sobecky. Projevuje se v nás a skrze nás tak, že nám podsouvá své myšlenky. Tak se zmocňuje „bezbožné“ touhy, aby vykonával svou moc nad lidmi a skrze lidi (Efeským 2, 1-3). Pokud člověk nežije dobrovolně pod vládou Boží, nebude se umět ovládat, tu a tam se satanovým myšlenkám a vášním podvolí – a zhřeší.

Co je vlastně hřích?

Hřích není v prvé řadě pojmem pro špatné skutky, nýbrž „hřích“ je vztahovým pojmem, který označuje především porušený vztah mezi Bohem a člověkem. Bůh je zosobněné měřítko všech věcí, proto bychom se měli orientovat osobně na Něj, na Jeho slovo, hodnoty a příkazy. Pokud ale Boha vírou „nevnímáme“, staneme se sobeckými, sebespravedlivými a nespravedlivými – což je potom hřích v akci – porušujeme Boží přikázání (1. Jan 3, 4). Ale Boží přikázání nemůžeš oddělit od Boží osoby. Představ si, že bych prostrčil svých deset prstů skrze papírovou stěnu a i když by má postava zůstala skrytá – těch 10 prstů je pořád součástí mého těla.

Když zlomíš malíček, tak budeš mít problém přímo se mnou a nemůžeš to omluvit tím, že řekneš: „Vždyť to byl jen malíček!“ Podívej se na těch 10 přikázání:

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.

Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.

Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočinutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.

Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

Nezabiješ.

Nezesmilníš.

Nepokradeš.

Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.

Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu." (2. Mojžíšova 20, 2-17)

Nebyl by život krásný, kdyby všichni lidé zachovávali Boží přikázání? Tato přikázání jsou výrazem Boží podstaty – máme žít v souladu s Bohem – dobrovolně a z přesvědčení a ne ze strachu nebo donucení! Apoštol Jan napsal:

„...oč bychom ho žádali, dostáváme od něho, protože zachováváme jeho přikázání a činíme, co se mu líbí.“ (1. list Janův 3, 22)

A těm, kteří pobíhají kolem a snaží se lidem namluvit, že už Boží přikázání nemusíme zachovávat, říká apoštol Jan se vším důrazem:

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká...“ (1. list Janův 5, 3)

Kdo Boha miluje, činí tak proto, že BŮH je DOBRÝ a také proto, že se člověku nemůže stát nic lepšího, než když může poslouchat vševědoucího, dobrého a milujícího Boha! Kdo má toto přesvědčení, pro toho je zachovávání Božích přikázání lehké!

Satan je nazýván také „diabolos“, to znamená „působící zmatek“. Všechno obrátil, zamotal a postavil na hlavu: Všechny hodnoty a Boží měřítko pro spravedlivé jednání. Všichni lidé jsou sebespravedliví a myslí si, že jsou v právu, když sami rozhodují o tom, co je dobré a co špatné, co je důležité a co důležité není – podívej se sám na chaos, který vládne

světem! Svět se stal začarovaným kruhem, v němž se satan projevuje skrze nás sebespravedlivé lidi a sebespravedlnost je hřích, protože v tomto případě se Bůh nemůže v nás ani skrze nás projevovat.

Důležité je: nejsme hříšníci proto, že hřešíme, nýbrž hřešíme, protože jsme hříšníci – náš vztah k Bohu je porušen.

Všichni chtějí být volní, být si vlastním pánem, ale nikdo není sám sobě pánem! Buď sloužíme Bohu dobrovolně a z přesvědčení, takže nás může vytáhnout z každého začarovaného kruhu, nebo jsme chyceni pod vládou satana v kolotoči sobectví a nevíry a to i tehdy, když tomu nechceme věřit. Následky jsou: zkažené hříšné bytí a myšlenky, možná „dobré skutky“, ale ze špatných motivů, hříchy všeho druhu, závislosti, ztráta smyslu, narušení vztahů, samota, problémy s identitou, pokrytectví, soběstřednost atd. Osobodit člověka tady může pouze rozhodné obrácení se od satana a jeho lži k Bohu a pravdě. Kdo se opravdu obrátí k Bohu, odvrací se zároveň od všeho bezbožného. Některým se to zdá těžké, protože jsou nedůslední a malověrní. Jenže který fanoušek Slavie bude zároveň zpívat hymnu Sparty? Něco takového se prostě neděje, neexistuje to. Kdo může sloužit Bohu a zároveň dělat věci společně s bezbožnými? Lidé si říkají křesťané a doma na počítači hrají střílečky... Jaké zaslepení! Říkají: „Je to jen hra.“ Ale Ježíš říká, že máme udržovat svou mysl čistou! Zachovávaní přikázání začíná právě v naší mysli, kde jinde?! Jaké bezmyšlenkovité „křesťanství“ se to v současnosti preferuje? Křesťana, když je jen půl, je jak vykydaný hnůj. Buď se Bohu cele dej, anebo to radši vzdej. Bůh chce uzdravit celý tvůj život, ale k tomu po-

třebuje všechny oblasti života. Bůh tě může zbudovat, ale pouze tehdy, chceš-li být opravdu upřímný. Řekne ti to přece logika sama:

Důvěřuj přece tomu, kdo tě stvořil.

Jen on ví nejlépe, jak se tvůj život může zdařit.

Důvěřuj tomu, kdo za tebe umírá,

jen ten to s tebou může myslet dobře.

Některý bezbožný hříšník se dostal vědomě dokonce třeba do okultismu, spustil se s duchy a démony a upsal jim svůj život. Ale ani to nemusí být konec! Ježíš je vítěz. Jedno je důležité vědět! Nemusíš být zrovna praktikujícím satanistou na to, aby ses dostal do ďábelského začarovaného kruhu hříchu a věčného zatracení. Ale něco jiného je stejně tak důležité: Ježíš tě chce přijmout bez ohledu na to, jak tvůj život vypadá! Elena, bývalá drogově závislá prostitutka, by o tom mohla skládat písně!

Ze šlapání ulice do milující náruče nebeského Otce

Jmenuji se Elena a narodila jsem se 16. 6. 1984 v Orenburgu v Rusku. Svého otce jsem nikdy nepoznala, proto musela moje matka hodně pracovat, aby pro nás vydělala dostatek peněz, měla pro mně tedy málo času a já jsem byla často doma sama. Ve třinácti jsem kouřila svoji první cigaretu a pila alkohol. V patnácti jsem se svým tehdejším přítelem poprvé zkoušela jointa. Mě bylo z toho tak špatně, že už jsem nikdy

více drogy nekouřila. Když mi bylo 16, odstěhovala jsem se s matkou z Ruska do Berlína, seznámila jsem se s mladým mužem a hned jsem otěhotněla. Krátce poté, co jsem porodila svou dceru Katharinu, poznala jsem lidi, kteří měli co do činění s heroinem. Přemluvili mně, abych si taky něco vzala. Protože jsem ve své situaci byla zcela přetížená a nevěděla jsem jak dál, začala jsem nakonec také s heroinem. Pro mne bylo všechno nové a bylo toho příliš. Nová země, nová řeč, tak brzy těhotná, narození Kathariny bez jejího otce, atd. Jelikož jsem byla závislá na heroinu a nebyla jsem Katharinu schopna vychovávat, poslala jsem ji k mé matce. Od té doby to šlo s mým životem opravdu s kopce, drogy mně zcela ovládly. V roce 2005 jsem se konečně chtěla drog zbavit a dát svůj život do pořádku a tak jsem šla na 10 měsíců na terapii, avšak během následné péče jsem se k nim znovu vrátila. Důvodem bylo nejspíš to, že všichni z mé skupiny se k drogám také vrátili a já se nudila. Chtěla jsem být konečně samostatná, vyučit se, mít vlastní byt – ale to všechno bylo moc dlouhé, nějak mi to v životě nešlo dost rychle. Poté, co jsem se vrátila k heroinu jsem ještě více pocítovala své selhání a byla jsem sama sebou velmi zklamaná. Znovu a znovu jsem se pokoušela odpoutat se od heroinu, ale byla jsem prostě moc slabá. Místo toho, abych byla konečně čistá, sklouzávala jsem stále hlouběji a spotřeba heroinu byla pořád větší, až jsem ji už nedokázala financovat. Abych získala peníze na heroin, skončila jsem nakonec jako prostitutka v ulicích Berlína. Tam jsem po páté otěhotněla, třikrát jsem už mezi tím šla k potratu. Jelikož jsem tentokrát nebyla zdravotně pojištěná, neměla trvalé bydliště a bála se, že byl na mne

vydán zatykač, jelikož jsem obchodovala s drogama, potrat u lékaře jsem nepostoupila. DÍKY BOHU!!! I když bylo moje břicho čím dál větší, pokoušela jsem se těhotenství konzumací drog zahnat a i dál jsem si vydělávala jako prostitutka.

Ale vždy, když jsem byla sama, musela jsem plakat, byla jsem tak zoufalá a neznala jsem žádné východisko. Má babička mi v dětství často vyprávěla o Ježíši, proto jsem se ve svém zoufalství často modlila k Bohu. Mohl by mi z této beznadějně situace pomoci? – Nevěděla jsem... V červnu 2008 jsem už zatím byla těhotná 8 měsíců a stále jsem se živila jako prostitutka, zcela závislá na heroinu. Ale tu se stal ten

vytoužený zázrak, Bůh doslova zasáhl do mého života. Skutečně jsem se jednoho večera na tahu seznámila s křesťany, s Joergem a Piou Kohlheppovými z organizace Budoucnost pro tebe. Vyprávěli mi o Ježíši a o tom, že jen On mně může zcela osvobodit. Najednou bylo všechno zase tak blízké, vzpomněla jsem si na příběhy o Ježíši, které jsem slýchala od své babičky. Věděla jsem, že to nebyla náhoda. Bůh vyslyšel mé modlitby!!! Pomalu jsem si k oběma vybudovala důvěru, pomohli mi získat zdravotní pojištění a doprovodili mně do nemocnice. 3. 7. 2008 pak přišla na svět moje druhá dcera Jasmin pod silným vlivem drog. V té době jsem byla žel ještě stále závislá na drogách a tak musela být Jasmin léčena čtyři týdny na jednotce intenzivní péče (morfiem). Já jsem teď sice věděla, že mi Ježíš dokázal pomoci, ale cítila jsem obrovskou vinu, když jsem viděla Jasmin ležet na jednotce intenzivní péče. Co jsem jenom tomu miminku udělala, co z té maličké bude? Nedokázala jsem ten psychický tlak vydržet a tak jsem znovu utíkala před odpovědností a zmizela jsem

mezi drogama. DÍKY BOHU, starali se Joerg a Pia intenzivně o Jasmin, nosili tu malou hodiny na rukou, aby jí ulehčili od abstinenčních příznaků.

Přitom se se svými křesťanskými přáteli za maličkou moc modlili a i tentokrát zasáhl Ježíš úžasným způsobem, tak, že Jasmin „odvykačku“ dobře přečkala a dnes je úplně zdravým dítětem. Protože jsem stále ještě bojovala s drogama, šla Jasmin z nemocnice nejprve na půl roku k Joergovi a Pie, kteří se o ni skvěle starali. Můj život v té době probíhal jako horská dráha, jednou jsem byla téměř bez drog, ale v další chvíli jsem byla zase v tom. Ale Ježíš, moje mamka, Joerg a Pia i ostatní spolupracovníci org. Budoucnost pro TEBE to se mnou nevzdali a tak jsem se konečně po půl roce s pomocí mnoha modliteb a stálé podpory dokázala drog úplně zbavit. Teď jsem se chtěla zcela vydat Ježíši a nechala se pokřtít. Když se dnes, v září 2009, dívám zpětně na svůj život, můžu jen říci, že skutečně existuje živý Bůh, bez Něhož bych se nikdy z této posrané a beznadějně situace nedostala. Byla jsem tak zatížena vinou, ale Ježíš mi všechno

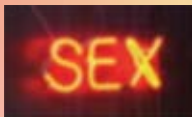
Díky Pane Ježíši

odpustil, uzdravuje mé srdce a v těch uplynulých 8 měsících mně bohatě obdarovával. Jsem Ježíši tolik vděčná, že mně osvobodil od těch ďábelských drog, včetně cigaret.

Směla jsem skutečně prožít: „Koho Ježíš osvobodí, je skutečně svobodný!“ Jan 8, 36.

A stal se ještě jeden zázrak: I když jsem svou maminku tak velmi zklamala, zase mně přijala k sobě domů a tak se teď obě staráme o mé dvě sladké dcery. Už i Katharina se rozhodla pro Ježíše a chodí pravidelně do dětského klubu. Jsem Bohu z celého srdce vděčná, že nás jako rodinu zase svedl dohromady a že mi dal dvě tak nádherné děti, které táááák miluji.

Elena

Jsem tak šťastný, když vidím, jak lidé reálně prožívají Boží zaslíbení a tváří v tvář této skutečnosti nemohu pochopit, že se tolik lidí omezuje jen sama na sebe a v důsledku toho upadá celá společnost! V současnosti je všechno normální! Každá forma smilstva je normální, předmanželský sex je normální, potrat je normální, prostituce je normální, nevěra je normální, pornografie je normální, ... kdo se ještě zajímá o to, co považuje za „normální“ Bůh?! Bůh má svůj názor na všechno, co děláme a není mu jedno, jak žijeme! Žijeme-li v rozporu s Božími zákony a normami, potom žijeme „ne-normálně“ bez ohledu na to, jestli je to společensky přijatelné, či nikoliv a je také jedno, co si o tom myslí druzí, protože náš život takto správně fungovat nemůže! Na párty mají všichni nasazené své masky a „zdánlivě“ se výborně baví! Ale je to jen zdání, protože anděl světla nás vede do úplné tmy! Lásku, pravou radost a naplnění tam nenajdeme! Víc o tom vám řekne Sindy.

Hledání života a lásky

Narodila jsem se a vyrostla v NDR. Moji rodiče mě, Sindy, vedly k morálnímu a náboženskému způsobu života. Přesto jsem stále měla pocit, že nejsem milována a nemám žádnou hodnotu. Abych unikla této skutečnosti, trávila jsem své dětství ve snění a fantaziích. Brzo jsem si uvědomila i působení a moc erotických myšlenek a pocitů.

Stále více mě zajímali chlapci a muži, mezi jinými výtržníci, náckové, skinhedi a rasisti, přitom jsem přijala i jejich znaky.

Hnána touhou po lásce, začala jsem si s různými muži. Byli násilní, ženatí, mnohem starší, spoutaní, často i prominenti od filmu, ze sportu, hudby. Politici, vojáci... všichni ti bezplatně. Procestovala jsem USA, Středozeří, a to vše v drahých hotelech s šampaňským a s přepychovými auty. Ovšem po těchto krátkých epizodách ve mě zůstávala velká prázdnota a cítila jsem se hrozně. V patnácti letech jsem na společném volnočasovém pobytu poznala Jörga z organizace „Budoucnost pro TEBE“. Byl to křesťan. Dlouhé roky až do dneška zasahoval do mého života ať návštěvami, nebo telefoními hovory. Stále znovu mi vyprávěl, že Ježíš mě může uzdravit a osvobodit. Já jsem ale k tomu nebyla ochotna. Takže jsem pokračovala jako modelka, prostitutka atd. v mých starých modelech chování. Už jsem neměla klid, pronásledovaly mě zlé sny plné démonů a znásilnění. K tomu se přidružily i myšlenky na sebevraždu, až jsem skutečně byla znásilněna a já si uvědomila, jak je satan skutečný. Najednou jsem si uvědomila: jestli je satan, který člověka takhle ničí,

musí existovat i Bůh, který mě může z těchto zranění uzdravit a ze sexuální spoutanosti osvobodit. Pak jsem poprvé dostala pohlavní nemoc a já křičela k Bohu o pomoc. Chtěla jsem do kláštera, abych mohla odolat všem sexuálním pokušením.

Jörg mi i tentokrát pomohl. Mimoto jsem v jednom křesťanském časopise četla svědectví bývalé porno hvězdy, kterou proměnil Ježíš. Vše se ve mě zhroutilo. Poprvé jsem pochopila, že její bývalý život je stejný jako ten můj současný. Vyhledala jsem ji. Pověděla mi, že potřebuji BOHA, JEŽÍŠE a DUCHA SVATÉHO. Skutečný vztah a ne pouze náboženství. Satanovy lži na mě útočily, ale Ježíšova slova byla plná lásky, odpuštění a přijetí. Tato slova stále více zaplňovala moje srdce, až nakonec zvítězila, protože Ježíš vítězství na kříži už dokonal. Směla jsem mnoho věcí opustit a mnoha lidem odpustit, což mi nejdříve připadalo těžké. 23 roků jsem potřebovala na to, abych pochopila, že vše co se vzpírá Bohu, musí zemřít, protože JEŽÍŠ žije – a já s ním smím věčně žít. JEŽÍŠ miluje mě i každého jiného člověka. Je to milost a nezasloužený dar. Skrze Ježíše jsem to, co dnes jsem. Chtěla jsem si Boží lásku nějak zasloužit, nyní již vím, že k Němu mohu přijít taková, jaká jsem. Jeho bezpodmínečná láska mě změnila. S muži se mohu setkávat se zdravým postojem, ale mnoho zranění se ještě musí uzdravit a já vím, že to můj nebeský Otec udělá. Dnes jsem sama spolupracovnicí evangelického sdružení „Budoucnost pro TEBE“ ve vykřičené čtvrti. Zvláště mi leží na srdci mnoho žen, kterým mohu být svědectvím, dokud nenaleznou SVÉHO ZACHRÁNCE. Více informací: www.zukunft-fuer.dich.de

Sindy

Jörg, který pomáhá mimo jiné prostitutkám v Berlíně a směl Sindy vést k Ježíši spolu s Olim a jeho týmem, by rád ještě něco k tomuto tématu poznamenal.

Vzkaz do „čtvrť červených světél“

„Sex, láska a sny“ je napsáno velkými světelnými písmeny na obrovském sex-kině ve čtvrti červených světél v Berlíně.

Naplněný sex, opravdovou lásku a sny o naplněném životě tady hledá každý! Ale ta reklama nesplňuje, jak tomu často bývá, to, co slibuje... Od roku 2005 jsme moje žena a já vedli v této čtvrti nespočet rozhovorů s prostitutkami, záletníky, pasáky a drogovými dealery. Uvádíme šokující výsledek těchto rozhovorů:

Prostitutky, které byly často zneužité nebo znásilněné už v dětském věku, nemají vůbec žádný respekt před muži „hnanými chtíčem“, jsou plně odmítnutí a nenávidí, není zde ani stopy po lásce! Sny o naplněném životě jsou již dávno pohřbeny, jejich život jim nedává smysl!!!

Záletníci žijí se špatným svědomím, že podvedli své ženy! Jejich vztah již často z tohoto důvodu skončil, nebo jsou kvůli své sexuální závislosti již jen pouhými otroky vlastního „chtíče“ a dalšího vztahu zcela neschopní! Naplněný sex ve čtvrti červených světél dosud žádný z nich nenašel.

Pasáci, kteří zdánlivě mají všechno, po čem lidé touží, se cítí ve svých srdcích osamělí, studení a prázdní.

A drogoví dealéři v sobě popírají veškeré city, protože jinak by si museli připustit, že mnozí z jejich „zákazníků“ již zemřeli na předávkování drogami.

Sex, láska a sny

ve čtvrti červených světél je ďábelská lež!!!

Vy všichni jste už zaplatili dost vysokou cenu a proto už dál za touhle lží neběhejte! Chceme ti dnes říct, že tvé touhy po naplněném sexu, opravdové lásce a sny o naplněném životě mohou být uspokojeny bez ohledu na to, jak beznadějný tvůj život právě teď je! Aby se to mohlo stát, musíš se pevně chytit toho, který nikdy nelže a nedává žádné prázdné sliby – Ježíše, který říká v Janovi 10,10: „Přišel jsem, abych ti dal život v hojnosti!!!“ Ježíš ti chce dát život naplněný ve všech oblastech!!! Ježíš je autorem pravé lásky, naplněné sexuality v manželství a vítězného života!!! Žijeme s Ježíšem už celá léta a mluvíme proto z vlastní zkušenosti!!! Žijeme ve šťastném manželství s opravdovou láskou, věrností a naplněnou sexualitou a mohli jsme pomoci už několika ztroskotaným lidem ze čtvrti červených světél k naplněnému životu s Ježíšem Kristem!!!

Chceš-li mít také naplněný život a poznat Ježíše, tak tě srdečně zveme vždy v sobotu od 21.00 hodin do čtvrti červených světél v Kurfürstenstraße k našemu svítícímu kříži anebo k návštěvě našeho sdružení Zukunft für DICH e.V. v neděli večer od 18.00 hodin do Wilhelminenhofstr. 44b ve 12459 Berlin/Oberschöneweide. Je jedno, jaké máš problémy, náš tým ze sdružení Zukunft für DICH e.V. ti ze srdce velmi rád pomůže. Na webově adrese **www.zukunft-fuer-dich.de** najdeš ještě více informací! Nebo nám jednoduše napiš na e-mailovou adresu: **hope@zukunft-fuer-dich.de** nebo nám zavolej na: **0176/24303969** (Pro německy mluvící! – pozn. překladatele)

Jörg & Pia

Anni udělala to jediné správné, co se dalo udělat, když se jedná o volbu toho pravého životního partnera! Důvěřovala Bohu.

Ježíš mi dal manžela

Když mi bylo 15 let, prosila jsem v modlitbě Boha o manžela. Měla jsem strach z toho, že když si budu manžela hledat sama, manželství skončí dříve nebo později v troskách!

V Bibli se mi líbilo, že si lidé v manželství byli věrní až do konce života, když je dohromady svedl Bůh, např. Abraham & Sára. Taky jsem tak chtěla žít, protože dnes je věrnost spíše nedostatkovým zbožím. Lidé krachují na představě, že Bůh nemá co říci k volbě partnera. Já jsem chtěla důvěřovat Bohu, a tak jsem ho prosila za správného manžela pro mne. Přemýšlela jsem takto: raději žádného muže než špatného, protože špatný muž by mi celý můj život zruinoval! Prosi-la jsem tedy Boha, aby mi dal muže, který bude křesťanem, protože jsem věděla, že by Bůh nežehnal manželství s ne-křesťanem! Tak jsem prosila Boha za muže, který mi bude umět vysvětlit a objasnit hodně věcí z Bible, který bude star-ší než já, bude mít smysl pro humor, protože se ráda směji, a který mi zůstane věrný až do konce života. Věřila jsem, že

mi Bůh takového muže dá, pokud to bude jeho vůle! O dva roky později jsem se dostala na biblickou školu, abych si tam odbyla svůj dobrovolný sociální rok, a abych se tam také dostala o něco blíže k Bohu – to byl můj hlavní cíl. Tam jsem se seznámila se svým nynějším mužem. Je o 7 let starší než já, má smysl pro humor, je kazatelem a biblickým učitelem, a jsme si věrní tak, jak to Bible říká. Nikdy bych si nebyla pomyslela, že to půjde tak rychle. Bůh vyslyšel mou modlitbu! Dnes jsem 7 let šťastně vdaná a společně sledujeme, jak Bůh žehná našemu manželství, protože se oba dva řídíme Božím slovem, společně se modlíme a společně dáváme pozor na to, aby se satan nevměšoval do našeho života!

Můžeš se nám vysmát a může se nám vysmát i celá společnost! Ale měli bychom se snad stydět za to, že žijeme naplněný život v naplněném manželství? Máme se stydět za to, že jsme si věrní?! Zapomeň na to! Opravdová láska a správná životní orientace je možná jenom u Ježíše, jak vám o tom bude vyprávět Michel.

Jak jsem se stal homosexuálem – a jak mne Ježíš osvobodil!

Měl jsem bezstarostné dětství, ale ke svému otci jsem měl nezdravý vztah, protože z důvodu jeho zaměstnání na mě neměl čas. Vázal jsem se stále více na mou babičku a matku, které pro mě byly hlavní pečovatelky. Moji přátelé a přítelkyně mě přijímali a akceptovali, ale nerozuměli mi. Stále mi říkali: „Ty jsi teplouš!“ „Co prosím?“ Jako dítě jsem v té době nevěděl, co to vlastně homosexualita je!!

Přesto, že jsem nevěděl, co jsem a co bych chtěl, mi druzí lidé říkali, že ví, jak to se mnou je. Se svými předsudky mě zařadili do klišé homosexuála. Pokud opravdu brzy uvěříte tomu, že jste homosexuál a vyzkoušíte to, potom se skrze „víru a činy“ stanete opravdu homosexuálem! Cítíš, že předsudky mohou napáchat tolik špatného!?

Často jsem v té době snil o ženě, dětech, šťastné rodině a snažil jsem se sblížit se ženami. I když ne bez úspěchu, ale stále s myšlenkou v podvědomí, že se to stejně nepovede, protože „jsem určitě homosexuál“. Proto jsem začal chodit do lokálů pro homosexuály s nadějí, že tam najdu odpověď nebo naplnění svých snů. Nechtěl jsem, abych se musel přetvářet. Byl jsem mladý, nezkušený a ne zrovna určený pro denní život. Proto nebylo obtížné přitáhnout pohledy a pozornost jiných na sebe. Každopádně to bylo lehčí než

s děvčaty, které chtěly být dobývány a já byl přitom asi dost nesmělý anebo jsem měl strach z toho, že udělám něco špatně. U chlapců jsem dostal to, co jsem potřeboval. Pozornost, uznání a splnění jiných přání. To se mi velice líbilo. Nemusel jsem se ani moc namáhat. Vábili mě tím, že mi pokládali svět k nohám. V tomto čase mi ještě nebylo jasné, že mi můžou nasadit pouta a že jsem na nejlepší cestě k těžké závislosti. V 17 to opravdu všechno začalo. Diskotéky, chlapci, sex a takzvaná láska. Chtěl jsem všechno vyzkoušet a zároveň najít svoji velkou lásku. Chtěl jsem jednoho pro celý život, ale také každého, který se mi líbil do postele.

Dokonce jsem se vsadil, že určité chlapce dostanu a spoustu sázek jsem také vyhrál. Měl jsem tři vážné známosti, ale žádná nesplnila to, co jsem si od ní sliboval, a z představ bylo velké zklamání. Hledal jsem naplnění a štěstí na večírcích, v známostech na jednu noc a v krásných chvílích s několika aférami. Večírky se po roce staly pravidlem, realita a hluboké nic v mé duši mě doháněly. Realita vypadá přece jinak, než by si člověk přál: Sexuální naplnění pominulo a touha více si užít mě hnala od jedné známosti na jednu noc k druhé. Říká se, že pokud máte sex, tak něco navíc vyhrajete, ale opak je pravdou: Prohrajete! Ztratíte lásku, zchladnete, znecitlivíte, jste vyždímáni a egoističtí.

Je zapotřebí ... Nějaká změna... okay... to jsem také celou dobu zkoušel: Zlepšit sexuální život – prožít fantazie, drahé hotely, drahá auta, kina, večírky, přátelé, krásné večery, šperky, peníze, koníčky a mnohem více... všechno bylo vyzkoušeno, všude jsem chtěl něco přidat k životu, zlepšit to, dát životu kvalitu. Ale jedno mi stále chybělo – život samotný!

Potom jsem si vzpomněl na své dětství, na mou maminku a na to, co mě učila. To, co mě vnitřně neustále zaměstnávalo. JEŽÍŠ – On to byl, který je život sám. Jeho přece nazývají Spasitelem. On přece miluje. Moje maminka mě vzala k jed-

nomu ze starších ve sboru a po rozhovoru s ním mi bylo vše jasné: „Jsem na špatné cestě, neštěstí mi stojí v cestě.“ Musel jsem se rozhodnout a to jsem také udělal. Pak nadešla ta nejšťastnější chvílka mého života. Dal jsem svůj život JEŽÍŠI KRISTU. Vše se změnilo, změnil jsem se jeho nezaslouženou láskou. On to byl, který mě přijal takového, jaký jsem, který mi rozuměl a u kterého jsem se nemusel přetvařovat. Už jsem nemusel hledat, byl jsem nalezen a já to přijal. Přijal jsem stav milovaného člověka, aniž bych musel něco dávat. Už jsem nebyl schopen žít dál svůj starý život, škodilo mi to. Přišlo to jedno po druhém. Můj tehdejší partner se odstěhoval z mého bytu, přátelé mě opustili... Ale do mého života vstoupilo mnohem více: Láska, pravda, pokoj, radost, štěstí, smysl a život samotný.

Dnes toho vím víc, protože mám Boží slovo. Žiji s ním, získal jsem zkušenosti a obdržel lásku. Dnes vím, že jsem žil ve smilstvu. Bůh říká: „Stvořil jsem muže a ženu, aby byl jeden pro druhého.“ Jen jeden muž a jedna žena si jsou souzeni, aby žili v jednom manželství. Takže sex před nebo s několika partnery/partnerkami je smilstvo, i když dnes to málokdo uznává. Skutečností však zůstává: Odloučení od Boha je nepřátelství s Bohem a to je hřích. Homosexualita je tudíž také hřích, je to odvracení se od Boha, jeho přikázání, která nám dal z lásky, aby se život vydařil! Je to neposlušnost. Tudíž takovýto vztah nemůže žít v lásce a štěstí, neboť Bůh je láska!

Na něco bych chtěl jednoznačně upozornit: Člověk se nenarodí jako homosexuál, ale při jistých podmínkách se může homosexuálem stát. Není to také nemoc, ale hřích! Není to doživotní, ale je možné se z toho vysvobodit!

Po setkání s Ježíšem jsem byl velice roztržitý, bohužel jsem obvinil Boha. Moje otázka k němu byla: „Proč jsem se stal homosexuálem, proč jsem se mohl zamilovat do chlapců? Proč jsem si vytvořil city pro chlapce? Já přece nebyl na

vině, já za to přece nemůžu!? Našel jsem odpověď: Za prvé: Jisté okolnosti v mém dětství upřednostnili homosexualitu. Ale na druhé straně dnes vím: Bůh mi nedal tyto pocity, ale Satan zasáhl do mého světa citů a myšlení – také skrze věty, jako jsou tyto: „Seš teplej!“ On to byl, který mi to všechno zpřijemnil. Protože jsem do toho šel z vlastní vůle, byla to moje vlastní vina, že jsem uvěřil tomu, že mohu milovat jen chlapce a že je to láska. Byl jsem sveden v jasném slova smyslu. Studoval jsem Bibli v tomto ohledu velmi důkladně, získal jsem svoje vlastní zkušenosti a mohu dnes říci: Prohlášení v Bibli nejsou fanatická ani vzdálená životu, ale souhlasí přesně s mými zkušenostmi. Společnost ti chce namluvit, že se narodíš jako homosexuál a že to je normální, ale to není pravda. Satan se snaží všemi možnými způsoby zničit šťastný život s Bohem a homosexualita je jeden ze způsobů, jak by toho chtěl dosáhnout. Mohl bych teď začít, jak jsem si to tenkrát určil za cíl, svádět jiné muže a byl bych v tom úspěšný... Víím o čem mluvím! Tady jde ale o získávání někoho pro špatnou věc, ne o skutečnou sexuální orientaci! A proto je to tak lehké, být sveden k jakékoliv neřesti, protože všichni hledají opravdovou lásku!

Opravdová láska je něco, co spousta lidí už dnes nezná a neumí to ani popsat. Mluví se o lásce a je míněn sex. Láska chce pro bližního jen to nejlepší, ale většina hledá jen svoje vlastní uspokojení své bezbožné nenasytlosti! Jedno je přece jasné, my všichni chceme lásku, smysl, štěstí, pokoj a pravdu. Nebo to ty nechceš? Ale abychom to dostali, musíme vědět co láska, smysl, štěstí, pokoj a pravda je!

Než jsem poznal Ježíše a stal se Bohem milovaným člověkem, mluvil jsem stále o lásce a myslel jsem si, že miluji a jsem milován, ale byl jsem v omylu. Byla to jen lež a klam. To jsem poznal, až když jsem potkal tu jedinou pravou lásku, lásku Boží. Padl jsem na kolena, po tvářích mi tekly slzy

a ptal jsem se sám sebe, jak jsem jen mohl předtím takto žít!? Bez něj! U Ježíše jsem vyměnil nenávisť za lásku, temnotu za světlo, nesmyslnost za smysl – a to všechno zadarmo, protože jeden už za vše zaplatil – JEŽÍŠ. Zaplatil svým ŽIVOTEM, aby mi dal život!!!

Abychom poznali lásku, potřebujeme milost a spásu!! Běž k Ježíši, přijmi ho, modli se k němu! Abychom mohli mít šťastný vztah, potřebujeme lásku! Jak? – v manželství a jen s Ježíšem jako Pánem našeho života! Já nevím, jaké to bude se ženou, ale vím následující: Půjde jenom o lásku a ne nejdřív o „Sex“ – láska je to nejdůležitější a ne to, co nám média namlouvají! Chceš žít smysluplně, tak se rozhodni. Je jen jeden, který ti pomůže – Ježíš Kristus, který zemřel pro každého z nás, vzal všechny hříchy na sebe, miloval hříšníky a nenáviděl hřích. Je to ten, který tě může zachránit a vysvobodit, který ti chce a může dát lásku a naději, který je cesta, pravda a život, který dává životu smysl. Ale dal každému také svobodu rozhodnout se sám. Následky ponese každý sám za sebe.

Toto všechno jsem osobně prožil a stojím si dnes za tím, jak žiji a jaké mám názory. Chci to dál předávat ve jménu lásky a naděje, abys i ty začal nový život v lásce Boží.

Chtěl bych ještě něco říci o „falešné toleranci“: Mnozí si přejí toleranci. Já osobně věřím, že bychom si měli přát víc porozumění a lásky, neboť tolerance se často může změnit na ignoraci. Například, když někdo z tvých přátel má stále jen známosti na jednu noc a ty vidíš, že jeho život je prázdný a nenaplněný. Pokud znáš pravdu a víš, jak by se mohl stát šťastným, je tolerantní nechat ho tak žít dál, aniž bys mu řekl pravdu? Ne, to je ignorace! Je to zrovna tak, jako když někdo podlehne alkoholu, drogám, životnímu stylu, špatným věcem a když přátelé jen přihlížejí... pak to není tolerance, ale ignorace, lhostejnost a zbabělost! Tolerance znamená

řící někomu z lásky pravdu, ukázat mu cestu, pomoci mu a ne ho nutit, aby se změnil, ale nechat rozhodnutí na něm samotném! Jen Ježíš je opravdu tolerantní! On tě nenutí, ale říká ti jasně, co je pravda, protože tě miluje!

Michel. P

Snad o žádném tématu se v současnosti nepojednává s takovou ignorancí jako o tématu „homosexualita“ – ale z jaké strany to přichází?!

Tolerance nebo ignorance?

Nám křesťanům se předhazuje, že jsme netolerantní vůči homosexuálům! Nedávno se do toho vložila dokonce i německá politika, když na jedné akci byl nabízen seminář, který měl pomoci lidem s homosexuálními tendencemi! Nato se mě jedna učitelka zeptala, jak to, že my křesťané jsme tak

netolerantní?! Má odpověď zněla: „Přemýšlejte sama o tom, kdo je tady vlastně netolerantní. Existují tisíce lidí, kteří mají „homosexuální“ tendence, protože byli jako děti zneužití, svedení nebo něco podobného. Mnozí mají „jednoduše“ homosexuální fantazie, ale vadí jim to! Hledají pomoc, stydí se ale k tomu přiznat! Oni nechtějí být homosexuály, chtějí žít úplně „normálně“, ale nedokážou si se svými problémy poradit a teď se jim říká: „Vy nesmíte mít žádný problém!“

Budte raději homosexuály, ať se vám to líbí nebo ne! Jste povinni jimi být!“ Je to snad tolerantní?!

Jsou zde ignorovány tisíce lidí, kteří hledají pomoc a ona jim nesmí být poskytnutá! Jsou ignorováni totalitní homopolitikou a nikoliv tolerovány! Jsou nuceni být něčím, čím být nechtějí – a běda ti, kdybys jim chtěl pomoci!“ Ta učitelka nebyla hloupá a dala mi za pravdu!

Vztah k Ježíši uzdravuje náš vztah k nám samotným, naši identitu a uzdravuje náš vztah k našim bližním. Jak Sam zničil svou rodinu drogami a jak Ježíš dokázal pravý opak, o tom vám bude Sam vyprávět.

Byl jsem fetišák

Narodil jsem se v Americe do rodiny pastora a žil jsem s nálepkou „synáček kazatele“. Když mi bylo 13 let, začal jsem kouřit cigarety, pít alkohol a vykouřil jsem také svého prvního jointa – prostě jsem chtěl zapadnout. Takhle začal můj život dvou tváří. Pro moji rodinu, známé mých rodičů a sbor mého otce, jsem byl hodný, dobře vychovaný chlapec, jako malý andílek. Mé druhé já však byl ryzí ďábel, zdivočelý, rebel v každém ohledu. V 16 jsem kouřil marihuanu už skoro denně, vyzkoušel jsem i jiné drogy, analgetika, speed, kokain,

acid, heroin a pil jsem pravidelně alkohol. Tuto temnou stránku svého života jsem stále před rodiči obezřetně tajil. To se dařilo dobře. V 19 jsem byl totálně závislý na kvalitním kokainu, dával jsem za něj všechny své peníze. V té době jsem ještě nevěděl, že jsem závislý, myslel jsem, že žiju super život, užívám si samé párty, zábavu s přáteli, prostě jsem se měl „dobře“.

Protože jsem musel dělat i něco v mém „běžném“ životě, nastoupil jsem na vojnu a zvládl jsem svou závislost skryt. V roce 1987 jsem byl převelen do Německa. Žádný kvalitní kokain nebyl k nalezení, tak jsem zase jen při každé příležitosti hodně pil. V tom čase jsem ještě nevěděl, že mi Bůh Německo připravil jako východisko z mých problémů s drogami.

V roce 1989 jsem se seznámil s jednou dívkou, zamiloval se a musel jsem si ji jednoduše vzít. V roce 1990 jsem se i s manželkou vrátil zpátky do Ameriky a dlouhý čas šlo všechno dobře. Měl jsem práci, vydělával jsem dobré peníze, koupili jsme si dům a nové auto, moje žena a já jsme byli šťastní a vedli dobrý život. Ale v průběhu času jsem měl stále častěji pocit, že mi něco utíká, a že se neúčastním skutečného života. Někteří z mých starých přátel ještě stále pořádali divoké párty, a tak jsem už zase začal žít dvojí život. Na jedné straně byly bouřlivé noci – pokaždé, když byla příležitost a měl jsem na to peníze a na straně druhé spořádaný rodinný život. Tato zeď mezi mými dvěma životy mohla stát až do té doby, dokud má závislost nebyla opět silnější a dokud moje žena nezačala být podezíravá, že někdy nebyvám dlouho do

noci doma. Protože jsem ji nechtěl ztratit, všechno jsem jí osvětlil a požádal ji o pomoc. Snažila se mi pomoci, jak to jen šlo. Po krátkém čase jsem svolil ke své první odvykácí kúře, avšak bez velkého úspěchu. Pár týdnů na to jsem v tom už zase lital. Pak následovalo vězení za držení drog, dále pokus o sebevraždu, díky kterému jsem skončil na státní psychiatrii. Bez drog jsem vydržel žít cca 4-8 týdnů, stále znovu jsem zkoušel žít normální život, ale potom – kvůli jedné situaci, určitému místu, dostatečnému množství peněz v kapse nebo osobě z té „scény“, jsem do toho spadl zase zpátky, na jednu noc až na čtyři dny jsem zmizel až do doby, kdy jsem zase neměl žádné peníze a žádnou příležitost. Kajícíný a zhnusený svým chováním jsem se opět vrátil domů. Sám jsem se ponížil, ztratil důvěru mé ženy, odhodil život... Stále stejná otázka: Proč se toho nemůžu zbavit? Proč! Proč! Proč! Život už nebyl žádná veselá párty, změnil jsem se v ubohého závisláka. Už jsem neměl žádnou kontrolu nad svým životem. Moje žena a celá rodina se mi snažili pomoci, jak jen mohli. Žádný pokus s AA-setkáváními (anonymní alkoholici – pozn. překladatele), psychiatrickými terapiemi a protidrogovými rehabilitacemi na bázi světové medicíny mi nepomohl. Krátce na to jsem byl už zase na drogách.

Když se narodil můj syn a já v žádném případě nechtěl svou rodinu ztratit, udělal jsem zoufalý pokus, dát rodinné věci do pořádku. Upnul jsem se na jedinou naději, kterou jsem od mládí znal. JEŽÍŠ KRISTUS. Začali jsme pravidelně navštěvovat bohoslužby, začali žít s Kristem, ale jen tak napůl. Pokušení světa a moje sobecké potřeby mi stále byly překážkou v odevzdání mého života Ježíši. Zase jsem začal žít dvojitý život.

Po čtyřech letech starostí, strachu a každodenního života s drogově závislým mužem, mě má žena opustila a vrátila se i se synem zpět do Německa. Totálně jsem se zhroutil.

Žil jsem na ulici, bral drobné práce a kradl jen kvůli tomu, abych měl peníze na drogy. Byl jsem člověkem, kterým jsem nikdy nechtěl být. Zloděj, rváč, lhář, závislák. Dělal jsem věci, které jsem nikdy dělat nechtěl – kradl jsem, bil druhé lidi, podváděl, žebрал a přitom jsem ublížil lidem, kterým jsem nikdy ublížit nechtěl. Stal jsem se zlým, ďábelským člověkem, kterému byl každý a všechno ukradené.

Jenom modlitbám mých rodičů a jiných křesťanů vděčím za to, že jsem byl ještě naživu.

Skoro celý tento čas, který trval 6 let, jsem skoro vůbec nebyl v kontaktu s mými rodiči a synem, takže jsem nemohl vědět, že moje žena a syn chtějí jet na návštěvu do Ameriky. Nikdo netušil, kde se v tom okamžiku zdržuji, jen moje matka měla silný pocit, že mě musí najít, abych viděl svého syna a on svého otce. Skrze jeden zázrak jí Bůh ve snu ukázal místo mého pobytu a tak mě zkontaktovali. Trhalo mě to na obě strany, trápilo mě špatné svědomí a přesto jsem se velice těšil, až znovu uvidím svého syna. Nakonec jsem se rozhodl, vrátit se domů. Když jsem byl opět s mou rodinou,

vyvolalo to ve mně staré, dlouho zapomenuté pocity. Trápily mě myšlenky, jak jsem jen mohl dát vsázku rodinu kvůli drogám, a že už není žádná možnost, jak dát vše zase do pořádku. Ale Bůh měl opět svůj plán. Zázrakem jsme se znovu s mojí ženou sešli dohromady. Po jednom

roce jsem se odstěhoval do Německa a tam začal pomalý léčebný proces. Německo – pro mě zóna bez drog, moje žena, můj syn a četné modlitby mých rodičů mě ochránily

před zničeným životem a dokonce před smrtí. Bůh použil Německo jako východisko z mé drogové závislosti. Krok za krokem mě skrze svého Syna Ježíše Krista a nesmírnou milost přivedl opět k sobě. Začali jsme pravidelně chodit na bohoslužby, navštěvovali skupinky, kurz základů křesťanského života a nakonec jsme se seznámili s muži z „Holy Riders“. Po dlouhém poskakování na obě strany jsem nakonec úplně a absolutně odevzdal svůj život do rukou Ježíše.

Už pět let jsem svobodný od drog, moje vina je odpuštěna. Konečně mám opravdové přátele, pokoj a svobodu ve svém životě a skrze JEŽÍŠE vidím realitu takovou, jaká má být, a jaká už dlouho mohla být. Tento úžasný pokoj jsem od svého dětství nikdy necítil! CHVÁLA BOHU! Drogově závislý je zachráněn skrze JEŽÍŠE, žena má zpátky svého muže, syn má otce, rodina je zase pohromadě. VŠECHNA CHVÁLA A SLÁVA JEŽÍŠI KRISTU, MÉMU PÁNU A SPASITELI – AMEN!

Požehnané společenství

Hřích ničí život a všechny vztahy! Proto nás Bůh chce od každého hříchu osvobodit! Boží vůlí je, aby všechny vztahy našeho života byly v pořádku! Ten, kdo následuje Ježíše, bude opět schopen budovat a udržovat vztahy! To je to, co prožil Sam. Bůh dal jeho rodinu opět dohromady. Jestliže jsi dával dobrý pozor, tak ti neuniklo, že všichni o kterých je řeč, nežijí svůj život s Ježíšem sami, ale mají společenství s ostatními věřícími, protože Bůh sám buduje své společenství, svůj lid! Boží lid se skládá z lidí všech národů, kultur, sociálních skupin, věkových kategorií... a tito lidé se setkávají v místních

společenstvích, aby Bohu děkovali, aby se o něm učili a aby si navzájem pomáhali. Je to místo, kde jsou lidé přijímáni takoví, jací jsou, prožívají milosrdenství, milost a jsou vedeni tak, aby vše bylo stále lepší. To je Boží láska, která se uskutečňuje v nás a skrze nás, jestliže se Bohu odevzdáme. Tato láska nás vede k tomu, abychom milovali druhé lidi i přesto, že jsou nám možná z lidského pohledu dokonce nesympatičtí anebo bychom s nimi jinak nechtěli mít nic společného, protože pocházejí z jiné společenské vrstvy nebo sociální skupiny. V této lásce se nejedná v první řadě o dobrý pocit, ale láska je svobodným rozhodnutím na základě vlastního přesvědčení: Přijmout druhého člověka proto, abych mu mohl pomáhat – to musím chtít! Právě společenství Božího lidu má tuto lásku k Bohu a ke svým bližním. Ovšemže jsem se setkal se spoustou tradičních církevních spolků, ve kterých byli lidé povrchně posuzováni a kvůli svému zevnějšku s nimi nechtěl mít nikdo nic společného. Nenechte se jimi odradit, protože oni žijí ve velkém náboženském oklamání a klamou a zklamávají sebe i druhé. Jako kdyby Boha zajímala jejich nedělní kravata! Hledejte pravé společenství našeho Boha, ve kterém je Bůh i bližní skutečně milován, protože v takovém společenství skutečně přebývá Bůh.

Jedna žena mi jednou řekla něco ohromujícího: „Nejsem obrácená a také nevím, co to vlastně znamená, ale vím, že váš Bůh žije.“ Byl jsem zvědavý, co tím myslí. Řekla: „Když přijdu do vašeho shromáždění, tak vidím motorkáře, technáře, hip-hopery, normální lidi, staré, mladé, Rusy, Němce... a nedokážu najít nic, co byste měli společného, nebo co by vás spojovalo. A to, co nedokážu pochopit ani uchopit ani vidět, ale co vás přesto spojuje, to musí být Bůh.“ A tak to také je! Takový sbor je ten největší světový zázrak. Každá scéna (subkultura – pozn. překladatele) má něco, co mají všichni její příslušníci společné. Motorka, oblečení nebo

sport, hudební směr atd. V křesťanském společenství je tím společným Bůh. Společenství křesťanů je přímé vyslyšení Ježíšovy modlitby!

„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17, 20-21)

V živém společenství se může Bůh projevovat, a sice tak, že lidé nalézají víru, spásu dokáží uchopit pevněji a zažívají celkovou obnovu života! Největší div světa je živé společenství živého Boha! Největším zázrakem na světě je společenství živého Boha! A tam patříš, pokud jsi Boží dítě. To nejdůležitější v takovém společenství je vedle správného zvěstování Božího slova atmosféra milosti a odpuštění, ve které je možné společně růst v posvěcení.

V opravdovém společenství je konečně možné mluvit upřímně a být pravdivý, je tam možné mluvit a vyjasnit ty věci, které bylo nutné vždy utajovat. Samozřejmě musí taková důvěra

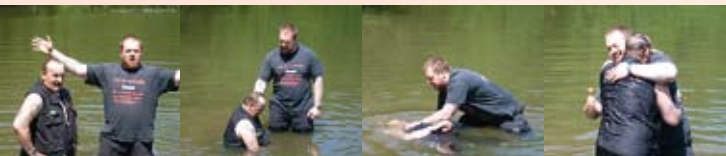

nejprve růst a také se při tom stává, že dojde tu a tam ke zklamání, jelikož lidé se dostávají na hranice svých možností a něčemu z toho, co prožíváš, nerozumí – ale Bůh ti rozumí – a to fantastické je, že si vždy znovu můžeme odpustit a znovu se přijmout, protože nám odpustil Bůh, a také nás přijal. Kdo poznal sám sebe před Bohem, ten bude k druhým milosrdný!

Cesta do společenství: Křest ze svobodného přesvědčení!

Boží vůle je, abychom se nechali pokřtít ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, chceme – li přijmout odpuštění vin a dar Ducha Svatého. Ježíš k tomu říká:

„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen;kdo však neuvěří, bude odsouzen.“ (Marek 16, 16)

Křtem jasně dáváme najevo Bohu, shromáždění věřících, satanu a celému bezbožnému světu, na čí straně stojíme a kterou cestou teď půjdeme. Možná patříš k těm, kteří byli jako miminko „navlhčeni“ v nějaké církevní budově. Za to nemůžeš, ale je důležité, abys věděl, že takto praktikovaný rituál nemá s pravým, Bohem chtěným křtem, nic společného. Je možné, že jsi potom o nějaký čas později složil v nějaké církevní budově předstírané vyznání víry, abys za to získal slíbené dárky. Měl bys vědět, že to už je Boha znevažující hřích, který bys měl uznat a vyznat a to nejlépe tím způsobem, že se necháš doopravdy pokřtít – a sice dobrovolně, ze svobodného přesvědčení. Teologie a praxe křtu dětí, biřmování a konfirmace jsou nebiblické a s Boží vůlí nemají nic společného. Bůh si přeje, abychom udělali dobrovolné rozhodnutí z přesvědčení pro Něj a Jeho království – a to za tebe nemůže udělat nikdo jiný tím, že tě jako miminko namočí. Je mi líto, že to musím říct tak jasně, ale to, že jsme

skrze „svátost křtu“ spasení, znovuzrození anebo že obdržíme věčný život, je falešné učení církve! V Bibli není o takových „svátostech“ ani slovo – ale stojí tam pravý opak! Kdo si uvědomuje, že se nalézá v začarovaném kruhu a je vinen před Bohem i před lidmi, ten by se měl před druhými jako hříšník vyřadit ze hry tohoto světa a sice křtem ve vodě. Tím dává před Bohem, satanem, světem a společenstvím Božího lidu najevo, že potřebuje očištění, které může dát jen Bůh a sice odpuštění hříchů skrze Ježíše Krista. Je zřejmé, že mě voda křtu nemůže vnitřně očistit. Proto Bůh mluví o „novém narození“, tedy o takzvaném křtu Duchem Svatým. Poslední prorok Jan Křtitel o tom řekl:

„Já jsem vás křtil vodou, on (Ježíš) vás bude křtít Duchem svatým.“ (Marek 1, 8)

Ježíš: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ (Jan 3, 5)

„Křest vodou“ znamená: smíš a měl by ses dobrovolně a z přesvědčení poslušně nechat pokřtít, s potřebou a vírou, že ti Bůh v Ježíši Kristu odpouští.

„Křest Duchem“ znamená, že ti Bůh odpouští tvoje hříchy, osobně v tobě přebývá v Duchu svatém, a očišťuje tě. Špatné svědomí je očištěno, nyní je bělejší než sníh, protože vina je odpuštěna. To je okamžik „znovuzrození“, nového začátku tvého života – pokud se doopravdy obrátíš.

„Obrácení“ je to, co musíš udělat ty, „křest Duchem“ je to, co Bůh koná v okamžiku tvého opravdového obrácení, a „znovuzrození“ je to, co se děje během tvého obrácení. Smíš začít znovu od začátku. Skrze tělesné narození vstupujeme do vztahu se svými rodiči, skrze znovuzrození začínáme nový život s Bohem, naším Otcem.

Určitě najdeš ve svém okolí sbor, který je věrný Bibli, ve kterém tě rádi pokřtí, přijmou a pomohou na další cestě. Společenství je tak důležité, protože je to Boží lid i když mnohdy připomíná spíše nemocnici než společenství svatých! Ale já budu raději Ježíšovým pacientem než doktorem teologie!

Všichni jsme dříve měli za to, že není nic nudnějšího a ubožejšího než bohoslužby a modlitební shromáždění!

V současnosti to vypadá úplně jinak! Bůh vyslýchá modlitby – je to úžasné být přítomen na místě, kde se lidé modlí doopravdy! Na bohoslužbě živého sboru se mimo jiné učíme spoustu věcí, které jsou velice důležité pro náš život! O tom, jak to prožil Jürgen, bude teď on sám vyprávět.

Na straně vítěze

Před 3 roky jsem se vědomě přiklonil na stranu vítěze – Ježíše Krista. Předtím se můj život skládal z nenávisti, násilí, drog a všech „radostí“ tohoto světa. Tenkrát jsem si chtěl řídit svůj život po svém. Potom však nastal jednoho dne okamžik, kdy jsem byl úplně na dně. Tehdy mi došlo, že tímto způsobem, budu – li tak dál pokračovat, bídně zajdu. Sám jsem hledal

řešení, jak by se ta situace dala změnit, ale sklouzával jsem tak jen stále hlouběji. Potom jsem prostřednictvím rozhovorů a Bible poznal Krále Králů:

Ježíše Krista. Nyní jsou to přesně 3 roky a za tu dobu mi „On“ pomáhal a měnil mě. Jsem pro něj jako člověk důležitý.

Během jednoho kázání na text z první Korintským 6:19-20 jsem byl osobně osloven, moje víra pocítila výzvu. Ten biblický text říká: „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“

Tato slova mě stále znovu hluboce zasahovala.

Jednoho dne jsem seděl na terase, přemýšlel o mnoha věcech, přitom jsem si strčil do pusy cigaretu – a s požitkem jsem zatáhl. A v té chvíli se mi v hlavě ozvala slova z kázání, že mé tělo je chrámem Ducha Svatého – Boží Svatý Duch bydlí také ve mně. Okamžitě se dostavily myšlenky, jak se ve mně Duch Svatý asi cítí. Následně jsem se rozkašlal až dávivým způsobem, musel jsem doslova lapat po dechu. Najednou mi hlavou létaly myšlenky: Jak se cítí někdo, kdo se nastěhoval do mého těla, kde je ale totálně zamlženo, a nejde vůbec nic rozpoznat? Může ten, který ve mně bydlí, ještě vůbec působit v tom hustém čmoudu? Vědomí a víra v to, že Bůh skrze Ducha Svatého ve mně osobně přebývá, mě od toho okamžiku až dodnes od onoho břemena resp. závislosti na kouření osvobodila. Ještě další vlastnosti byly ve mně a na mě skrze působení Ducha Svatého viditelně změněny.

Pochopil jsem, že jsem v Božích rukou surovým diamantem, který Bůh teď postupně brousí, aby zřetelně odrážel lesk jeho slávy. Jak dlouho to bude trvat, to nevím. Ale věřím tomu, že Bůh z mého života a těla udělá něco výborného. Opravdu je to tak, že nepatříme sami sobě. Nám všem byla na golgotském kříži skrze krev Syna Božího, Ježíše Krista, dána možnost stát se Božími dětmi – pokud vědomě tento dar odpuštění přijmeme, dáme své tělo k dispozici živému Bohu a vzdáme mu tím čest.

Jürgen

Kvociet víry

Jürgen věří v Boží svatost a Boží přítomnost v Duchu Svatém. Víra v duchovní realitu a duchovní skutky by potopila celý průmysl tabáku a nikotinových náplastí. Co všechno by se změnilo ve tvém životě, kdybys opravdově věřil, že svatý Bůh jedná i dnes?

K čemu nám bude věřit, že existuje někde nějaký supermarket, když tam nepůjdeme nakoupit? Vyhladovíme! A je možné vyhladovět také duchovně, jestliže nedostaneme žádnou duchovní stravu, proto Ježíš říká: „Já jsem chléb i voda života!“ To jsou základní životní potraviny! Tam, kam chodím nakupovat, se vyznám. Vím, kde najdu sýr, mleté maso nebo ovoce, a podle toho, co chci a potřebuji, si nakoupím. Naprosto stejně musíme postupovat také s Biblí. Musíme vědět, co přesně Bůh v jednotlivých situacích nabízí, a musíme to ve víře přijímat a uskutečňovat, jinak se nepohneme z místa. Ježíši nejde o tvé IQ, nýbrž o tvůj kvociet víry. Se špatný-

mi biblickými znalostmi, pochybnostmi a malověrností se vždycky znovu dostaneme do slepé uličky, ale když budeme věřit tomu, co Bůh říká, zažijeme Boha úžasným způsobem stejně, jako když budeme věřit tomu, že nás Bůh zve do svého království a když budeme věřit také tomu, že tenhle krátký život není vše, ale že svým životem tady na Zemi máme prokázat, zdali skutečně do Božího království přijít chceme a že tam také patříme!

Nezapomeň na následující! Mnohé z toho, co Bůh říká, nemůžeme nejprve vidět nebo cítit. Víra nemá v prvé řadě co do činění s pocity, ale víra je jako neviditelná ruka, která uchopí a pevně drží to, co Bůh zaslíbil. Nečekej na to, že se situace nebo pocity změní, abys mohl věřit, ale nejprve věř a skrze víru se budou situace měnit. Představ si auto s přívěsem. Přívěs jede za autem a ne obráceně! Tak je to s vírou a s následnými výsledky, resp. pocity. Následují víru, ne obráceně! Nemůžeš hned vidět nebo cítit, že ti Bůh skrze Ježíše odpouští. Ale skrze víru v tuto skutečnost bude očištěno tvé svědomí a dostaví se pokoj Boží. Ani já nemůžu vidět nebeské království, ale skrze víru v Boží slovo vím, že už dnes patřím do společenství nebeských občanů a jsem jeden z obyvatel Božího domu (Efeským 2, 19). Ve víře přijímám své nové postavení před Bohem a ve víře v nové postavení se také mění můj přístup.

Když svůj postoj „věřit“ pevně uchopím, stane se to mým novým přesvědčením – a to bude určovat mé jednání. Celý život, ve všech oblastech, se vírou v biblické pravdy giganticky promění! Tento život ve víře nazýváme „posvěcení“. To nemá nic společného s falešnou katolickou naukou o „svatých“, ale jde o to, že budeme stále více podobní Ježíši a že budeme v Božím smyslu stále více „lidští“.

Proto je pro každého tak důležité číst pravidelně Bibli, modlit se a budovat společenství s ostatními křesťany. Modlit se neznamená jen sepnout ruce, nýbrž neustále žít ve vědomí Boží svaté přítomnosti, s Bohem mluvit, naslouchat

mu a poslouchat ho. Tzn. věřit duchapřítomně a v tom jednat. Můžeme k Bohu přijít se vším, protože on ví, co je pro nás dobré. Stále znovu jsme mohli prožívat i to, že Bůh lidi uzdravoval, když se k němu v modlitbě obrátili! O tématu: „Boží uzdravení“ jsem napsal zvlášť knihu, protože je to velmi široké téma – ale jedno je jisté: Někteří z mých známých by v současné době již na 100 % nebyli

naživu, kdyby nebyli uzdraveni Božím zázrakem! Ale k čemu by nám to bylo, kdybychom byli uzdraveni a přesto bychom byli na věky ztraceni? Pro Ježíše byly priority vždy jasné!

„A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ (Mat. 9, 2)

Naším hlavním problémem jsou naše hříchy! V každém tisíciletí bylo toto hlavní otázkou: Jak se můžeme očistit před Bohem?! Byly obětovány miliony zvířat!

Ve vymyšlených náboženstvích, která Bůh nikdy nechtěl, byli dokonce obětováni lidé! Ještě v současnosti se lidé rozdělují na kasty, aby se před Bohem očistili! Takoví lidé považují za rouhání proti Bohu když Ježíš jednoduše řekne: „Odpouštějí se ti hříchy!“ Tihle lidé se namáhají a plahočí se mnohdy i tisíce km (!) po celé zemi k nějakému chrámu (v Budhismu), vyhazují sami sebe i druhé trhavinami ve svém náboženském šílenství do vzduchu proto, aby se dostali do lživě slíbeného ráje... a Ježíš jednoduše řekne: „Odpouštějí se ti hříchy!“ Pro ně jsou to jen prázdná slova!

Ježíš však neříká žádná prázdná slova, ale za Jeho slovy následuje skutek – On nesl naše hříchy na kříž! Byl obětován za nás, abychom skrze víru přijali odpuštění hříchů, byli očištěni a požehnáni před Bohem a měli u Boha věčný život! Toto je jediná cesta, jak být před Bohem očištěn! Někdo je za svou těžkou životní situaci Bohu dokonce vděčný, protože skrze ni mohl najít cestu k němu! Přečti si příběh kapitána lodního tankeru, světáka a požitkáře, který dělal jen samé hlouposti, podnikal cesty s Harleyem přes poušť, byl posledním kapitánem tankeru v Golfské válce, to vše proto, že miloval lechtání nervů.. a potom přišel ten den...

Jeho milost mě udržela při životě

Protože po pádu z kola, když jsem ležel v trávě, mé tělo již nic necítilo, bylo mi jasné – do háje, teď jsi ochrnul. Můj rozum začal pracovat a následně mi připadalo, že již nemá smysl žít dál, chtěl jsem zemřít a byl jsem rozhodnutý zůstat tiše ležet v naději, že až mě zítra najdou, budu již mrtvý – to trvalo jen do té doby, než ve mně zesílil hlas říkající: „Teď již je ale pomalu načas, abys začal křičet“ a bez přemýšlení jsem začal volat: „Pomoc, haló“. Ale to slabé volání by samo o sobě venku, na téhle louce večer okolo 9 nic nepřineslo, ale byl mi poslán někdo, kdo mě uslyšel... a zavolal záchranku. Byl jsem přepraven helikoptérou do kliniky v Bad Berka, kam jsme dorazili až v 11 v noci. Tyhle první momenty jsem byl v letargii. Poněvadž jsem byl od krku dolů ochrnutý, nezbývalo mi nic jiného, než se nechat unášet situací. Naprosto vydaný napospas, já, který jsem jinak měl vždy vše pod kont-

rolou a vše si zařídil sám a na nikoho nebyl odkázaný. Ráno, když jsem po terapeutickém koupání v bazénu seděl v kolečkovém křesle, tak jsem někdy čekal „celou věčnost“, než si pro mě někdo přišel, zíral jsem na bílou vydlážděnou stěnu a ptal se, jak to vše ještě bude?

Říká se, že co se z pohybu a citění nevrátí do 3–4 měsíců, nevrátí se již nikdy! Jediným, čím jsem mohl trochu hýbat, byla pravá paže, s níž jsem mohl alespoň ovládat elektrický vozík. Vzadu v mysli jsem ale byl přesvědčený – to přece takhle nejde, to tak nemůže být, a říkal jsem si – oni tomu prostě nerozumí.

V příštích 3 měsících se již nic moc dalšího nezměnilo, pravou rukou jsem mohl dosáhnout až k ústům a mohl jsem zapíchnout vidličku do jídla, které bylo nějak upevněné. Můj každý den byl rutinou. Vzbudit se, sprcha, snídaně, připravit se na fyzioterapii, oběd, ergoterapie, fyzioterapie, večeře, spát.

Psychicky jsem byl na dně, mé myšlenky byly jenom v té „ó, tak krásné minulosti“ – stále jsem jen plakal, takže polštář vsákl asi 20 litrů mých slz. Ano, teď se tomu mohu smát, ale v té době jsem nevěděl, že mě přes všechno utrpení On z toho vytáhne. Mezitím přišel prosinec a v noci byly teploty – 20. Znovu ve mně zesílila myšlenka, že „nic přece nemá již smysl“. Na elektrickém vozíku jsem se mohl pohybovat venku v areálu. Na vrátnici jsem ohlásil svůj odchod. Klinika byla na kopci, obehnaná lesem a já již měl vyhlídnuté místo, kde se cesta příkře svažovala do houští – a tam mě měli nazítří najít umrzlého... Ale ohlásil se ve mně znovu ten hlas... „a svoje bahno naložíš na svoje nejbližší“, ano, to sedělo a můj úmysl byl jako mávnutím ruky pryč a vymazalo se těch 9 měsíců. Ano, vydal jsem se zpátky domů!

Musím k tomu říci, že jsem si v té době nebyl vědom, že hledám Boha. S mým spolubydlícím jsem sice jezdil každou neděli na bohoslužbu, ale nerozuměl jsem ničemu. Přišel

čas propuštění, na vozíku jsem se dostal k taxíku. Nohama jsem již mohl trochu hýbat, ale chodit se dalo jen pomocí jakési soustavy tyčí, které jsem si dal pod ramena.

Protože vozík na doma potřeboval „část na míru“ a ta ještě nebyla hotová, byl pro mě připraven nejprve takový šedý předválečný model. Když jsem ho uviděl, řekl jsem si: „Tak do toho se neposadíš a chůze bude stále lepší.“

Jednou v neděli odpoledne mě z domu vyzvedla moje kamarádka: „Znám super, nové lidi“, společnost, která se bavila po výletu u koláčů a kávy na zahradě. Hned jsem si sedl vedle té správné osoby – Dina, bývalého motorkáře na Harleyi a rockera, který mě začal brát na bohoslužby. Tam jsem viděl to, co jsem doposud vůbec neznal – chválu se 3 kytarami a bicími, uctívání, zvedání rukou, pozvání dát život Ježíši... to, o čem tu tihle mluví, tomu tedy vůbec nerozumím. Dát svůj život Ježíši, no skvělé, o svém životě si ale chci rozhodovat sám – byla moje první myšlenka. Nešlo mi ale z hlavy, jak to jenom dělají? V noci jsem nemohl usnout a v leže na posteli se mi otázky honily hlavou, ale ničemu jsem nerozuměl. Až nakonec z mých úst vyšla ta „osudová věta“: „Pane, učiň mě svým nástrojem.“ Co bych měl říct – naplnil mě hluboký vnitřní pokoj a cítil jsem takové bezpečí jako nikdy dříve. Ale ta druhá strana se nevzdávala. Domácí skupinu, kterou jsem navštěvoval, jsem neustále skepticky konfrontoval s protiargumenty ke sloům v Bibli. Ale vedoucí skupinky Holger byl trpělivý a odolný, shovívavý a obětavý a nedal se zmást. Trvalo to nějakou dobu, dlouho u mě Ježíš nebyl na prvním místě. Bylo to období, kdy burzovní kurzy a zprávy byly pro mě ráno důležitější než „čas ztišení“ – ale: Asi po jednom roce jsem už byl přesvědčený a 20. srpna také pokřtěný v Quellitzsee. Je to prostě úžasné, jak se Ježíš stará o své ovečky. Ale to může dělat jen pokud se pro něj rozhodneš, protože jinak jsou jeho ruce svázané. Vše

je před tebou otevřené. Cítím se tak svobodný, svobodný od závislostí na tomto světě, na společenském postavení, moci, chtivosti, starosti, strachu. Děje se to ale jen do té míry, do jaké to dovolím. Ty změny nepochází ode mě, ale jde o to být připravený nechat se proměňovat. Víra znamená radostně přijímat. Pro mě je důležitější, že jsem se změnil po duchovní stránce. Víím, že jsem milované dítě svého Otce v nebi. Ten jde ve své lásce k nám lidem tak daleko, že dal svého Syna Ježíše Krista, našeho Zachránce, přibít na kříž pro odpuštění našich hříchů a my jsme skrze něho ospravedlnění a smíme mít věčný život.

Horst Brettmann

„Hlavně to zdravíčko!“

říkají mnozí. Ano, tělesné zdraví je opravdu cenné – ale k čemu je to dobré, když půjdeme do věčného ztracení? Ježíš říká, že je lepší vejít do života věčného chromý, než být jako zdravý člověk ztracen! Horst ví, že díky Boží milosti obdržel nový, věčný život ještě před svou smrtí a při vzkříšení mrtvých, tedy při Ježíšově druhém příchodu i on dostane nové tělo, které bude odpovídat nárokům věčnosti!

Někteří se ptají: „Proč vlastně musíme umírat, když si Bůh přeje, abychom měli věčný život?“ Odpověď je zcela jednoduchá. Věčný život není pro Boha žádný problém. Ježíše nestálo vzkříšení z mrtvých ani kapku potu! Tím problémem je hřích! Představ si, že by lékařská věda vyvinula prášek, po jehož požití bychom žili věčně – šel bys do lékárny a koupil by sis ho, hodil bys ho do sebe, vyšel ven nesmrtelný a – najednou by tě přepadl pouliční gang, který by tě okradl a brutálně zmlátil! Všiml sis něčeho? Věčný život a hřích

nejde dohromady! Věčný život nemůže existovat zároveň s hříchem! Představ si, že by tě nějaký šílenec, kterých bylo vždycky dost, bestiálně mučil a to bez konce!? Nebo bys byl po autonehodě rozsekaný na hadry a nemohl zemřít! Nepředstavitelné! Někteří lidé trpí tak hrozným způsobem, že je pro ně příchod smrti úplným vysvobozením! Musíme

už jednou pochopit, že první smrt sama o sobě není trestem, ale že Bůh ohraničil náš život z čisté milosti! Bůh nám také nechal jasně vyřídit, že dojde ke vzkříšení mrtvých. A to se stane tehdy, až se Ježíš znovu vrátí! Bůh si přeje, abychom s ním žili navždy ve světě, ve kterém vládne spravedlnost, ve kterém není žádné utrpení, žádné nemoci a žádné bolesti, žádný hřích a žádné umírání – a ani jedna jediná slza! Do toho světa ale mohou vejít jenom ti, kteří tady na tomto světě věří v Ježíše Krista, odvrací se od svých hříchů a svým životem dokazují, že do Božího věčného království opravdu chtějí a že tam také patří! Kdo není obrácen ve víře a ne-následuje Ježíše svobodně a z přesvědčení, ten sice bude také vzkříšen z mrtvých, ale půjde před Boží soud, na kterém se bude zodpovídat dokonce z každého vysloveného slova – a Bůh nám již dávno nechal vzkázat, že velkohubí před ním ani nepípnou! Všichni hříšníci, kteří nechtějí činit pokání, budou souzení za svůj soběstředný život. Dostanou to, co si zaslouží a budou navěky zatraceni!

„Potom řekne těm na levici: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!‘ (Mt. 25, 41)

Nehraj si s ohněm! Ještě máš čas se obrátit. Není to strach před věčným trestem, co by nás mělo přivést k obrácení, ale poznání toho, že nás Bůh tak moc miluje, že za nás dokonce zemřel na kříži! Bůh se v této věci vyjadřuje naprosto jasně:

„ Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvraťte se, odvráťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ezechiel 33, 11)

Jsi připraven na věčnost? Tuhle otázku si musel položit i Hans-Peter, stejně jako ty.

Sebevražda, nebo věčný život?

Moje matka byla katolička a můj otec protestant. Přesto se u nás doma o náboženství nemluvílo. Když jsem byl dost starý na to, abych si vybral povolání, rozhodl jsem se stát kominíkem. V oblasti, kde jsem žil, se nacházelo několik míst, kde jsem se mohl vyučit. Na jedno z nich jsem se ale za žádnou cenu dostat nechtěl: ke kominíkovi, který patřil do Armády spásy. Ale protože žádné jiné místo volné nebylo, nezbylo mi nic jiného, než právě na toto místo nastoupit.

A stejně existuje

Na začátku jsem byl skeptický, ale čím dál tím více na mě dělal dojem život mého mistra a jeho rodiny. Nevím, jestli právě proto jsem jednoho večera šel s mistrovou ženou na evangelickou bohoslužbu. Kázání uchvátilo mé srdce a toho stejného večera jsem se rozhodl pro život s Ježíšem. Ale jak se moji přátelé, kteří pro mě byli vším, začali odtahovat a dá-

vat mi najevo, že s tímto Ježíšem nechtějí mít nic společného, začal ve mně vnitřní boj. Přátelé pro mě byli velmi důležití a moje víra začala kolísat. Ale hluboko v srdci jsem věděl, že tento Ježíš existuje!

Nehoda na motorce

Mé všední dny jsem ovšem žil úplně jinak, tak aby nebyl patrný téměř žádný rozdíl. Měl jsem mnoho vztahů s děvčaty a vedl jsem naprosto prostopášný život. S kamarádem jsme si zařídili dílnu, kde jsme ve volném čase dávali dohromady naše staré Harleye. S jiným kamarádem jsem jel v létě 1991 do Belgie na setkání motorkářů Harley. Na cestě tam ho srazil kamión. Přežil, ale byl na tom hodně špatně. A ve mně se palčivě ozývala otázka: „Kdybys to byl ty, byl bys připravený na věčnost?“ Musel jsem si na ni odpovédět záporně. Nebyl jsem připravený, můj život s Bohem nebyl v pořádku. Po náhlém konci sedmiletého vztahu s dívkou jsem se stále častěji obracel k lehkým drogám.

Už jsem nechtěl žít

Bylo mi 26 let a můj život se mi zdál beze smyslu. Tak jsem se rozhodl se vším skoncovat. Šel jsem do jednoho známého curyšského parku, o kterém jsem věděl, že se tam dají koupit drogy, abych si obstaral „zlatý konec“. Po cestě ke mně ještě jednou promluvil Ježíš. Opět se mě ptal, jestli jsem připravený na věčnost a já uvnitř věděl, že nejsem. Toto obnovené poznání mi zabránilo skoncovat se životem. Místo toho jsem šel domů, vzal si svou starou Bibli a začal jsem číst a modlit se. Hluboko ve mně jsem pocítil novou radost. Poznal jsem nové přátele, křesťany. Rozhodl jsem se, že od nynějška budu Ježíše následovat celým srdcem a nebudu ho již vyměňovat za přátele.

Někteří přátelé zůstali

Viděl jsem, že tentokrát mám sílu Ježíše následovat. Stálo mě to některá z mých nejlepších přátelství. Byly doby, kdy jsem byl velmi smutný, když jsem na ně myslel, ale zůstal jsem pevný. Nyní mi nemohlo nic zabránit, abych šel s Ježíšem po přímé cestě. Po nějakém čase ke mně znovu přišlo několik z mých starých přátel. Byl to pro mě krásný zážitek, že opravdu dobré přátelství překoná i rozdílnot. Prostřednictvím nového kruhu přátel a nynější manželky jsem se dostal do kontaktu s církví. Potřeboval jsem určitý čas, než jsem mohl tuto Boží milost vůbec pochopit a přijmout. Tak dlouho jsem se bránil Božímu „pozvání“. Než jsem začal cítit a vnímat vnitřní radost z toho, že Bůh stojí nade všemi mými špatnými rozhodnutími, uběhl nějaký čas. V roce 1992 jsme se s Christinou vzali a od té doby se nám narodily čtyři skvělé děti. Mé dosavadní hodnoty získaly nový rozměr. Dříve byl pro mě nejdůležitější můj Harley, avšak více a více se stával středobodem mého života Ježíš.

Práce na ulici

Začal jsem pomáhat s „pouliční službou“. Tam jsem potkával mladé lidi, kteří měli podobné problémy, jaké jsem míval já. Měli jsme kavárnu, kam jsme mohli zvát mladé lidi a kde jsme jim mohli rozhovorem pomáhat řešit jejich situaci. Na vedení této práce jsem se spolupodílel 15 let.

Disciples of christ

Během této doby jsem začal uskutečňovat mou dlouhodobou vizi o práci s motorkáři! Ústřední verš z 1. listu Timoteovi 2,4 nás doposud provází a chceme touto prací vyjadřovat svá přesvědčení. Toto motorkářské sdružení bylo založeno s cílem budovat vztahy, bourat předsudky a ukázat lidem nový pohled na víru. Tak založili v červnu 1999 tři lidé práci

organizace Disciples of Christ, která nyní trvá již deset let. Tato organizace byla v dubnu 2008 začleněna do diakonického společenství „Saddletramp Ministries“. V našem klubovém domě pořádáme mimo jiné jednou měsíčně bohoslužby, ale konají se tam rovněž další akce, jako například naše legendární Shelter Party.

*Hans-Peter Gehrig
prezident Disciples of Christ, Švýcarsko*

Kontaktní adresa

Saddletramp Ministries

Diakonische Gemeinschaft Burgdorf

Disciples of Christ Motorcycle Ministry

Hans-Peter Gehrig
Schlössliweg 3
CH-3400 Burgdorf

Tel: +41 034 422 08 25,
E-Mail: schaempu@d-o-c.ch
Internet: www.d-o-c.ch

Obrát se k Bohu! Mluv s ním! Někteří říkají: „Nevím, jak to mám udělat.“ Přitom umí mluvit se svými psy, jiní mluví se svými panenkami! Další zase se svými lahvemi od piva! Nemůže přece být tak těžké mluvit s Bohem – protože Bůh je tady! On tě vidí! On tě slyší! Tak mu přece otevři své srdce! Vyznej mu své hříchy, k tomu nepotřebuješ žádnou zpovědnici s knězem! Bůh tě slyší! Věříš-li v Ježíše, věříš-li, že Ježíš prolil svou krev za tvé hříchy, děkuj mu za to! Ježíš vidí tvé srdce a přijde do tvého života a bude přebývat v tobě. Ihned s tebou začne žít a postará se o to, aby se tvůj život dostal do správných kolejí. Ale kdo nechce poslouchat Ježíše a Jeho slovo, ten na to může zapomenout, protože žije mrtvý, náboženský a nelogický život. Budu-li se chtít dozvědět, jaký olej se lije do převodovky Harleye, tak se přece také zeptám nějakého experta! Přečtu si manuál mého Harleye a budu věřit tomu, co čtu, protože ten, kdo mého Harleye postavil, bude přece nejlépe vědět, co je pro mou motorku nejlepší! Stejně je to s Bohem! Být poslušný je to nejlepší, co můžeme dělat! Bůh stvořil tvůj život a ví nejlíp, jak se ti může vydařit! Kdo nechce poslouchat Boha, tomu není pomoci! Mluvil jsem s mnoha lidmi o Bohu a jsou tady některé otázky, které jsou kladeny vždy znovu. Mnoho lidí například nerozumí tomu, jak mohl Bůh stvořit člověka tak, že se od něho mohl odvrátit. Jeden komunista se mě zeptal: „Jak můžeme mluvit o perfektním stvoření, když lidé nakonec ze Země udělají začarovaný ďábelský kruh?“ Je mnoho důležitých otázek, ale také správných odpovědí na ně! Bůh nám totiž tato tajemství odhalil a dál nám poznat i souvislosti!

„...když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu.“ (Efeským 1, 9-10)

Bůh není bláhový a nespádl nepřipraven do nějakého dilematu, ale udělal skryté rozhodnutí ještě před stvořením

světa, jehož obsah nám Bůh zjevil. I my, dříve než učiníme závažné rozhodnutí, se nejdřív poradíme s druhými, všechno promyslíme, uvážíme a strávíme nad tím pár nocí, abychom nakonec přijali to nejjistější řešení. Zvažujeme pro a proti a snažíme se zohlednit možné potíže, které by se mohly objevit. Teprve potom uděláme rozhodnutí s vědomím vlastní zodpovědnosti a realizujeme ho. I Bůh měl před stvořením světa takovou poradou. Na následujícím příběhu to chci jednoduchým a srozumitelným způsobem ukázat a tím i zodpovědět mnohé otázky, které tě možná napadají.

Zkus si jednoduše představit, že jednotlivé Boží vlastnosti jsou samostatnými osobami, které se navzájem mezi sebou radí o tom, jestli mají stvořit člověka a Zemi. Za tím účelem se spolu sejdou u kulatého stolu a začínají se o tom spolu radit.

Boží porada před založením světa

Boží láska se ujala slova a řekla: „Toužím po nějakém protějšku, po bytosti, se kterou bych mohla mít společenství, bytost, které bych mohla žehnat a milovat ji!“

Na to řekla Boží všemohoucnost: „To není žádný problém! Stvořme prostor pro život a živé bytosti a jako korunu stvoření učiníme člověka, aby nám byl podobný.“

Ozvala se Boží spravedlnost: „Ale musí to být bytost, která je jako my. Myslím tím..., jak bychom mohli žít společně s lidmi a jak by ten život vůbec mohl fungovat, pokud by lidé s námi nesdíleli naše hodnoty? Člověk s námi musí sdílet ve všech oblastech života naše pochopení toho, co je a není správné,

jinak se Země stane dábelským místem nespravedlivých a sebespravedlivých.“

Všemohoucnost na to odpoví: „Žádný problém! Učiním člověka perfektního tak, aby ve všem fungoval přesně jak si přejeme. Až bude hotov, bude ve všem jednat podle naší vůle a norem. Zabuduji do něj naše měřítko a hodnoty a on podle nich bude jednat.“

V tu chvíli se do porady vložila moudrost a s klidem poznamenala: „Dobrá všemohoucnosti, být perfektní nebo funkční není jedno a totéž. Popřemýšlej o tom. Jaký člověk je perfektní? Takový, který dělá to, co je dobré a správné, protože vlastně jinak nemůže? Nebo je perfektní člověk ten, který dělá to, co je dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení?“

Spravedlnost ihned odpoví: „Má pravdu! To je naprosto správné! Perfektní člověk musí dělat to, co je dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení, jinak by byl vším jiným než perfektním.“

Láska se k tomu přidala a řekla: „Jinak to vlastně ani nejde! Jsem přece láska! A to znamená, že dělám to, co je dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení! Nikdo nemůže nikoho nutit, aby byl „laskavý“ – já to chci dobrovolně a z přesvědčení, protože jsem láska! Chci stvořit člověka dobrovolně a z přesvědčení a chci lidem prokazovat dobro. Teď je tedy jasné, že i člověk musí být stvořen takovým způsobem, aby mohl jednat a milovat dobrovolně a z přesvědčení, jinak by mezi námi žádné láskyplné ani hodnotné společenství nebylo vůbec možné. Myslím tím, že mě nemůže uspokojit to, že budu milována robotem, který vlastně nemůže jinak. Vůbec by mě nemohlo uspokojit a naplnit to, kdyby člověk jednal z donucení jako automat. Přeji si, aby byl člověk dokonalý tak, jako já! Musí být schopen jednat a milovat dobrovolně a z přesvědčení! A mimo to... si také nedovedu představit, že by lidé mohli být spokojení i sami mezi sebou, kdyby věděli,

že ten druhý je s nimi pouze „automaticky.“ Ne, musíme stvořit lidi, kteří se navzájem mohou milovat dobrovolně a z přesvědčení a kteří budou nacházet své naplnění v láskyplném vztahu se mnou.“

Všemohoucnost na to řekla: „Žádný problém! Stvoříme tedy člověka k našemu obrazu. Učiníme ho tak, že v sobě bude mít úplnou podstatu naší Boží lásky: Bude dělat to, co je dobré a správné dobrovolně a z přesvědčení. S touto vlastností dosadíme člověka za pána světa, aby člověk mohl v mém jménu ve světě uskutečňovat to, co je dobré a správné. Takže já začnu...“

Vševědoucnost ji přerušila: „Hej, ne tak rychle! To je všechno dobré a krásné, ale já vidím, jak se na mě a na lidstvo valí několik obrovských problémů! I andělé mají svobodnou vůli – a já vidím zřetelně, jak Satan, který je také dokonale stvořen, se proti mě postaví a bude chtít sám být Bohem! Sice se mu to nepodaří, ale on se nespokojí s neúspěchem své vzpoury a s tím, že byl sražen do nejhlubších hlubin, ale já vidím zřetelně, že bude za sebou chtít stáhnout do propasti celé stvoření!“

Do toho se vloží Spravedlnost: „Jak je něco takového možné?!“

Vševědoucnost jí odpoví: „Satan začne působit na lidi. Není přece hloupý. Ví, že jednáme v lásce a proto má člověk svobodnou vůli, jako on sám! Vidím zřetelně, že jeho úmyslem je, udělat ze Země začarovaný ďábelský kruh, takovou planetu, aby se on sám na ní mohl realizovat. Aby toho dosáhl, získá lidi na svou stranu. Výsledkem bude, že se člověk ode mě dobrovolně a z přesvědčení odvrátí a začne sám sebe nespravedlivě a sebespravedlivě realizovat.“

Na to Moudrost dodává: „Tím se satan stane pánem světa, protože když člověk bude dobrovolně poslouchat jeho a ne mě, potom se satan stane vládcem stvořeného světa.“

A Spravedlnost doplňuje: „Jestliže dosadíme lidi za vládce světa a člověk předá tuto vládu satanu tím, že ho bude poslouchat, potom nejenže bude satan vládcem stvořeného světa, ale on bude dokonce vládcem tohoto světa podle práva!“

Vševědoucnost k tomu poznamenává: „Správně, člověk svou poslušností vůči satanu nepřímo předá vládu nad světem jemu. Neoficiálně tím bude satana korunovat na pána světa a Satan začne pomalu ale jistě v lidech a skrze lidi realizovat sám sebe. Dojde to dokonce tak daleko, že mnozí lidé už ani nebudou věřit tomu, že jsem! ... Lidé budou trpět v situaci, kterou si sami zavinili a budou způsobovat utrpení druhým, protože se ode mě odvrátili a omezili se jen sami na sebe. Nejdřív se obrátí zády ke mě, který jsem světlem světa a potom ustrnou ve svém vlastním stínu! ... Ale vidím jasně, že přijde čas, kdy si každý položí otázku, odkud jsem vlastně přišel a co tady dělám? Proč je na světě všechno to utrpení? Jak může být Bůh láska a spravedlivý? Kde je vůbec Bůh? Co přijde po smrti?“

Láska se zeptala: „Ale nebudou se chtít dobrovolně a z přesvědčení zase ke mě obrátit? Nebudou chtít odvrhnout svou temnotu a přijít znovu ke světlu?“

Vůbec nemohu pochopit, že by se dalo žít tak nespravedlivě, beze smyslu, bez lásky a hříšně! Myslím tím; copak nebudou žádní lidé, kteří zase budou toužit po mě, po živém Bohu a po mé lásce?“

Vševědoucnost řekla: „Vidím milióny lidí v každé generaci, kteří budou toužit po mě a po smysluplném životě, ale nechají se svést satanem a jeho náboženskými a politickými náhražkami do bludu a skončí v neužitečném náboženství, materialismu nebo konzumu.“

K tomu přidala Spravedlnost své mínění: „A i kdyby! Vždyť to všechno nemá žádný smysl. Skutečností je, že lidé svou vlastní vinou ztratí svou nevinnost a tím jsou vinni. Vševě-

doucnost to přece právě teď řekla. Denně budou volat: „Bože, jak můžeš být spravedlivý?!“ A ve své sebespravedlnosti a nespravedlnosti nevidí, že oni sami jsou vinni. To přece nejde. Nejdřív dobrovolně a z přesvědčení hřeší a potom se za to mám ještě nechat posadit na lavici obžalovaných?! Něco vám řeknu: Zákon je zákon, a je-li tomu tak, že nikdo není spravedlivý, není ani jeden, potom musím potrestat všechny, potom nemohou dostat nic jiného než to, co si zaslouží! Jestliže dobrovolně a z přesvědčení stále znovu poslouchají Satana a konají jeho vůli, tak mi nezbývá nic jiného, než abych je potrestala stejným trestem, jaký dostane i Satan. Přijdou do nejhlubší hlubiny věčného zatracení. Vždyť si to zaslouží! Denně přece volají: „Bože, buď spravedlivý!“ Oni si přejí spravedlivý soud! Ale nějak jim nedochází, že oni sami opustí soudní síň jako viníci! Jistě, že jeden bude mít větší vinu než druhý, ale každý bude mít dost velkou vinu na to, aby byl na věky zatracen! Tohle nemohu pochopit: Jak může být někdo až tak sebespravedlivý a skutečně se domnívat, že by přede mnou jako hříšník mohl obstát!“

Boží Moudrost odpověděla: „Právě to je Satanův cíl. Chce dosáhnout toho, aby o mě lidé měli úplně falešnou představu a nechápali, jak moc mi záleží na tom, aby se jim život vydařil!“

Na to řekla Láska: „To je ono! Nechci aby ani jeden z nich šel do zatracení!“

Všemohoucnost řekla: „Žádný problém! Můžeme na to celé také zapomenout – potom by skutečně nebyl žádný problém. Za těchto podmínek to skutečně nedává žádný smysl! Mám stvořit perfektní svět, který přijde do zatracení a ve kterém Satan dosáhne svého cíle? To je pod mou čest. To, co stvořím, musí směřovat k úplnému a dotaženému cíli. Nic jiného pro mě není přijatelné. Jestliže nemohu vidět úplný a dokončený cíl, potom to nemá smysl a já do toho nejdu!“

Spravedlnost přitakala: „Má úplnou pravdu!“

Zavládlo ticho.

Po chvíli se přihlásila opět Láska: „Radovala jsem se při představě, že budu mít protějšek a nechci, aby zůstalo jen u představy! ... pověz mi, Vševědoucnosti! Říkalas přece, že mnozí lidé se budou chtít dobrovolně a z přesvědčení zase obrátit ke mě?“

Vševědoucnost řekla: „Budou to chtít miliardy...“

Spravedlnost je přerušila a řekla: „Zákon je ale zákon a trest musí být!“

Láska se zeptala: „Není žádná cesta, jak jim tuto vinu prominout, aby se znovu mohli obrátit ke mě?“

Spravedlnost odpověděla: „Ne, protože by to bylo nespravedlivé vůči všem ostatním, se kterými bylo jednáno nespravedlivě. Trest musí být! Musí pykat! Nic nebude prominuto. To by mi tak ještě scházelo, aby si všichni lidé o mě – o Bohu mysleli, že mám jen nějakou slepou potřebu vzájemné harmonie, ve které si každý může dělat, co chce a nakonec se všichni dostanou do nebe! Měli bychom snad nakonec vzít do nebe i Satana?! Má se z nebe stát peklo?!

To by tak ještě scházelo! Kde tedy má být ta hranice? Měla bych snad na posledním soudu od miliónů lidí poslouchat výtky, že jsem nespravedlivá, protože jsem jedny do nebe pustila a druhé ne? Ne a ještě jednou NE! Jsem spravedlivá a proto nemůžu jednomu něco prominout a jinému ne!“

Láska se zeptala: „A nedalo by se to udělat tak, že by si lidé ty špatné skutky vyvážili těmi dobrými?“

Na to Spravedlnost netečně poznamenala: „Není žádná vyvažující spravedlnost! Jak by to mělo fungovat? Někdo někoho zabije, ale protože dvě děti zplodil, tak má ještě jednoho člověka plus? Nebo když někdo projede křižovatku na červenou, tak to vyváží tím, že příště zůstane stát na zelenou? To přece nejde! Spáchanou vinu nelze ničím odčinit! Je jedno

jakým způsobem, prostě to nejde. Nikdo se přede mnou nemůže ospravedlnit skrze jeho takzvané dobré skutky! Zákon je zákon a trest musí být!“

Láska uvažovala dál: „A co když by někdo zástupně ten trest odpykal? Bylo by pak učiněno spravedlnosti zadost?“

Po chvílce přemýšlení Spravedlnost řekla: „Hmm, ... v zásadě ano... jestliže má někdo na kontě 50 000 000 Euro mínus, potom má dluh a musí ho zaplatit. Jestliže to za něj zaplatí někdo jiný, potom je dluhu zbaven! ... Ale v tomto případě není nikdo, kdo by mohl zástupně odpykat a zaplatit trest za vinu světa, protože žádný člověk není spravedlivý, není ani jeden! V principu to znamená: Jestliže je někdo sám v mínusu, tak nemůže platit dluhy za někoho jiného! A protože jsou lidé vinní přede mnou, nebem i ostatními lidmi, není nikdo, kdo by mohl odstranit ten dluh, kterým je zatížen každý člověk.“

Láska zapřemýšlela a zeptala se: „A co by se stalo, kdybych já jako ta, která je bez viny, za vinu světa zástupně zaplatila?“

Spravedlnost ztratila řeč.

Boží Moudrost na to odpovídá: „Za prvé, je jasné a logické, že: Já, jako Stvořitel, jsem cennější než celé stvoření, to dá rozum. Z toho vyplývá, že má krev je cennější, než všechna krev lidská. Za druhé, já jako nevinný jsem jediný, který za ně může zaplatit. Jen moje krev může smýt všechny hříchy světa. Jen tato oběť může zaplatit za vinu světa.“

To vzbudilo pozornost Spravedlnosti, takže znovu řekla: „Máš v zásadě pravdu! Jistěže by má zástupná oběť smyla všechny hříchy světa a jisté také je, že by naše „úhrada“ mínusu tohoto světa tento mínus více než vyrovnala, ale víš, co by to znamenalo?“

Vševědoucnost řekla: „Vím, co by to znamenalo! Vidím jasně a zřetelně, co by na nás přišlo, když bychom to chtěli udělat! (Obrátila se na Lásku) Myslíš si, že ti lidé budou dě-

kovat, když přijdeš na svět, abys zaplatila za jejich hříchy? Oni tě zničí, budou ti nadávat a posmívat se ti! Poplívají tě! Zbijí tě! Zbičují! Roztrhají ti kůži na hlavě trnovou korunou a aby to všechno zdárně dokončili, tak tě nakonec přibijí na kříž a nechají tě tam bídne pojit!“

Zavládlo opět ticho.

Láska teď prožívá vnitřní boj a tiše se ptá: „A potom už bude ta cena opravdu zaplacená? Myslím tím: Jedním za všechny a jednou provždy?“

Boží Spravedlnost odpověděla tichým: „...Ano“

Láska se tiše, ale odhodlaně zeptala: „A potom, myslím tím, ... co se stane potom?“

Všemohoucnost Lásce odpoví: „Chci jen podotknout, že pro mě není vůbec žádný problém, až se to všechno stane, tě znovu vzkřísit z mrtvých, protože já mám život sama v sobě a mohu život vzít i život dát, to je v mé moci...“

Láska se obrátila k Vševědoucnosti a zeptala se: „Co se stane, až zaplatím cenu za hříchy světa?“

Najdou se lidé, kteří si tím uvědomí, že to s nimi myslím opravdu dobře? Kteří rozpoznají svou vinu a uvěří tomu, že já sama jsem trpěla za jejich viny, aby se oni mohli znovu ke mě vrátit? Najdou se lidé, kteří budou věřit tomu, že jsem vstala z mrtvých a že existuje věčný život? Najdou se lidé, kteří v tom kříži uvidí mou lásku, dobrotu a milosrdenství a rozhodnou se dobrovolně a z přesvědčení pro věčný život ve společenství se mnou? Najdou se lidé, kteří se potom odvrátí od Satana i hříchu, aby mohli žít se mnou ve svatosti?“

Vševědoucnost odpověděla: „Vidím miliony v každé generaci, kteří se ke mě budou obracet dobrovolně a z přesvědčení, když uslyší tuto dobrou zprávu. Všude vidím nespočet lidí, kteří tě za to budou milovat a ctít, kteří mi v plné důvěře svěří svůj život a za nic na světě už se nebudou chtít řídit podle satanových rad a hřešit.“

Na to řekla Láska s rozhodností: „Potom to chci udělat! Kdyby se ke mě dobrovolně a z přesvědčení obrátil jen jeden, tak bych to udělala, o co víc, když říkáš, že to budou miliony v každé generaci!“

Spravedlnost se obrátila na Vševědoucnost s otázkou: „Obrátí se dobrovolně a z přesvědčení všichni lidé?“

Vševědoucnost řekla smutně: „Je to nepochopitelné, ale pravdou je, že jen poměrně malá část lidí se bude chtít obrátit.“

Boží Spravedlnost namítla rozhorleně: „Tomu Satan nebude věřit, až mu řekneš, že tito lidé s ním raději půjdou do zatracení, než aby se obrátili! (Poté, co se Spravedlnost uklidnila, dodala) Ještě něco jiného: Jak máme za těchto podmínek žít s lidmi v lásce, spravedlnosti a pokoji, když to budou pořád ti bezbožní narušovat?“

Vševědoucnost Boží k tomu poznamenala: „To bude doopravdy těžké. Lidem, kteří budou činit pokání, se budou všude posmívat a urážet je, budou znevýhodňováni a dokonce pronásledováni! Mnozí budou za jejich lásku ke mě dokonce odsouzeni! Ale krev mučedníků se stane semenem pro růst Božího království, protože mnozí budou činit pokání a uvěřit skrze život i smrt mých svědků!“

Láska se zamyslela: „Mám z toho radost, že stále víc lidí bude činit pokání a uvěřit, ...budeme moci mít na Zemi společenství s lidmi, ale napořád to nepůjde... Jak můžeme vyřešit tenhle problém?“

Boží moudrost se také zamyslela a řekla: „Mám geniální nápad! Omezíme lidský život, protože kvůli hříchu to ani jinak nejde. Představte si, že by byl někdo rozsekán na kusy a nemohl zemřít! Věčný život nejde s hříchem dohromady! Omezme tedy z milosti lidský život. Během svého života mají možnost se obrátit a získat věčný život. Již dopředu naplánujeme druhý svět, ve kterém budeme žít výhradně s těmi, kteří

se dobrovolně a z přesvědčení ke mě obrátí. Kdo přizná svou vinu přede mnou i před lidmi a uvěří tomu, že jsem v Ježíši Kristu byl na tomto světě, abych za něj zástupně trpěl a kdo poté s rozhodností tuto nabídku přijme a otočí se k satanu a jeho názorům na svět dobrovolně a z přesvědčení zády, aby žil se mnou, ten obdrží věčný život. Tím jsme dosáhli našeho cíle! Jsou zde lidé, kteří mě budou milovat dobrovolně a z přesvědčení a máme dokonalý cíl pro Všemohoucnost: Nový, věčný svět! Svět, ve kterém „smím“ být Bohem, protože mě v něm všichni přítomní dobrovolně a z přesvědčení nechají, abych Bohem byl.

Proto tam přijdou jen ti lidé, kteří již na Zemi dokážou, že do nebe, do Božího království patří tím, že dobrovolně a z přesvědčení žijí podle mé vůle. Mají přece svobodnou vůli, kterou rozhodují o tom, že zanechají hříchu, aby mohli dělat to, co je dobré a správné. Kdo to nechce již na Zemi, dokazuje tím, že nechce ani do nebe. Do nebe se dostanou jen ti lidé, kteří mě milují! To budou ti, kteří uvěří evangeliu. Přijdu na svět dvakrát. Poprvé abych zvěstoval evangelium o věčném Božím království a abych zemřel za lidi zástupně na kříži – a znovu se vrátím poté, co se naplní počet lidí pro nový, svatý svět. Při mém druhém příchodu vzkřísím nejprve ty mrtvé, kteří mají věčný život a vezmu je k nám do nebe. Později vzkřísím ty mrtvé, kteří zemřeli ve svých hříších. Ti dostanou svůj zasloužený trest a půjdou do věčného zatracení.“

Spravedlnost doplnila: „Tak je to správně. Všichni ostatní se sami vyloučí z nebeského společenství. Takže, když v Lásce zemřu za všechny lidi tohoto světa, aby se mohli obrátit a oni to odmítnou, potom nebudu nespravedlivá, když tito nerozumní budou sdílet se satanem stejný trest. Můžeme být milosrdní a přitom se nevzdáme toho, být spravedliví.“

Láska na to řekla: „Musíme ale všechno připravit tak, aby lidé mohli uvěřit.“

Moudrost se krátce poradila s vševědoudcností a nato odpověděla: „Až se všichni lidé ode mě odvrátí, aby sami sebe realizovali, povolám ve své milosti modloslužebníka Abrahama, odpustím mu a z milosti Boží dám povstat Božímu lidu. Učiním pro něj evangelium pochopitelným tím, že mu sdělím, že v něm chci požehnat všechny národy.

Už v jeho případě ukážeme na tu věc se zástupnou smrtí! Budu po něm požadovat, aby na hoře obětoval svého vlastního syna, ale k obětování mu zástupně poskytnu zvíře. Později, až se náš lid rozroste, povolám Mojžíše a i skrze něho poukážu na tu věc s obětním beránkem! Anděl soudu projde kolem dveří lidských obydlí – ale jen v případě těch, na kterých bude krev beránka! Tito lidé, kteří věří tomu, že jen samotná krev beránka je ochrání před soudem, budou ze zajetí vyvedeni do nového života! Poté budu posílat různé proroky, kteří přesně předpoví to, že se stanu člověkem. Micheáš předpoví 400 let předem místo mého narození, Izajáš oznámí 700 let předem tu skutečnost, že osobně přijdu na tento svět a Izajáš bude také jasně a zřetelně prorokovat, že jako obětní beránek zástupně zemřu za hříchy tohoto světa. A nakonec to potvrdí ještě prorok Jan, který ukáže přímo na mě a řekne: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ Daniel předpoví rok mého křtu a rok mého ukřižování. Dokonce i tento den bude předpovězen: Zavedu úplný systém obětí, aby lidé poté pochopili, co Jan Křtitel myslí, když říká: Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa! Jako obětní beránek zemřu přesně v ten den, kdy bude zabijen Pesachový beránek! ... v krátkosti, co tím chci říct: Nedám žádný prostor pro nevěru a pochybnosti! Předpovím také pronásledování křesťanů v době, kdy ještě žádní křesťané nebudou. Předpovím i zvěstování evangelia a sice v době, kdy na Zemi nebude ještě ani jeden jediný křesťan. Všechno to dáme lidem písemně a to černé na bílém, aby se všichni a všude o tom mohli sami přesvědčit.

Potom necháme všem lidem a národům po celém světě zvěstovat evangelium dřív, než přijde konec toho prvního světa!“

Láska se zaradovala: „Jak moc se těším na ten den, až všichni, kteří uvěří, přijdou na věčnou svatbu v čistých rouchách, která budou vyprána v mé krvi! Jak nádherný bude ten den, kdy jim setřu poslední slzu z očí, kdy už víc nebude ani hřích, ani nemoc, ani utrpení a žádná bolest, žádný křik, ani smrt – ale jen pokoj, radost, láska, blaženost a věčný život ve spravedlnosti! Jsem nadšená! Takhle to uděláme!“

Vševědoucnost ještě doplnila: „Ano, přesně tak se to stane! Vidím nebe naplněné nespočetným množstvím lidí, kteří chválí a vyvyšují Ježíše! Kteří se radují z věčného života v požehnání a poslušnosti! A vidím jasně, jak moc svého Spasitele a Vykupitele milují!“

Láska jásá radostí: „Potom mě uvidí tvář v tvář a jejich blaženost bude bez konce!“

Všemohoucnost spokojeně poznamenala: „Takto to bude uděláno! Nový a dokonalý svět ve slávě je ten dokonalý cíl, ve kterém budu žít se svými lidmi v lásce! Pojďme, stvořme nejprve nebe a Zemi a potom člověka k našemu obrazu, jako naši podobu!...“

Konec příběhu *(dále čtete v Bibli – zažijte to ještě dnes!)*

Tento krátký příběh může jen slabě přiblížit nádheru Boží lásky k tobě a plán, který si Bůh ve své lásce předsevzal provést! Dílo na kříži je již dokonáno! Milióny lidí po celém světě se již rozhodli pro Ježíše Krista. Ježíš se brzy vrátí. Udělal jsi své rozhodnutí už i ty? Rádi ti pomůžeme s tvými otázkami. Budeš-li si to přát, rádi tě přijdeme navštívit a pomůžeme ti Bibli lépe porozumět. Tak těžké, jak si mnozí myslí, to rozhodně není. Samozřejmě jsi srdečně zván na naše bohoslužby a budeme mít radost, když se nám ozveš. Přejeme ti Boží požehnání v hojnosti!

Důležité informace na závěr

Možná máte také zájem o evangelizaci u vás? Nebo byste rádi, abychom zvěstovali Slovo Boží ve vašem sboru? Rádi vás navštívíme a bude-li to Bůh chtít, uspořádáme u vás evangelizaci. Chcete-li nás pozvat, prostě nás zkontaktujte! Kornelius Novak

Misijní aktivity evangelisty Kornelia Novaka v České republice organizuje a zaštiťuje pod názvem „Misie Jonáš“ občanské sdružení:

VINICE CHEB, o. s.

Přátelství 10, 350 02 Cheb

Telefon: 354 434 667 nebo 602 146 392

e-mail: vinicecheb@cbox.cz, web: www.vinicecheb.cz

Petr Novotný, předseda

Tuto službu je možné podpořit finančním darem na číslo účtu 1730910/8030 Raiffeisenbank in Stiftland, pobočka Cheb, variabilní symbol 111. Pokud nám poskytnete kontaktní údaje, rádi vám vystavíme potvrzení o daru.

Podpůrným projektem misie Kornelia Novaka je internetový prodej (E-SHOP) křesťanské literatury na internetové adrese: www.vinicecheb.cz a křesťanské knihkupectví Jonáš v Mánesově ulici v Chebu.

Závěrem všem zájemcům nabízíme kurz základů křesťanského života, který připravil a sestavil Kornelius Novak. Pokud máte zájem tento kurz absolvovat, kontaktujte nás prosím na e-mailové adrese: vinicecheb@cbox.cz nebo na poštovní adrese: VINICE CHEB, o. s., Přátelství 10, 350 02 Cheb.

Kornelius Novak

0049 (0) 7353/248914, 0049 (0) 172/2348968

novak.kor@gmail.com

Na těchto stránkách se ke slovu dostává
16 mých známých z nejrůznějších scén, kteří
budou vyprávět o svých bouřlivých životech.
Zčásti půjde o holé přežití. To nejvíc strhující
mají všichni společné: mohou podat zprávu
o tom, jak Ježíš Kristus obrátil jejich život
vzhůru nohama – znamení
a zázraky zaručeny!

K tomu jsem dopsal životně
důležité odstavce, které ti
pomohou lépe porozumět
Bohu i světu.

Tato knížka probudí,
povzbudí a podpoří
tvou víru!

Kornelius Novak

2. přepracované vydání

